ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

БРОЈ 1334

6 динара

22.7.1977. ● ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ ● ГОДИНА XXXVIII

КОМПЛЕТАН СТРИП

МАНДРАК

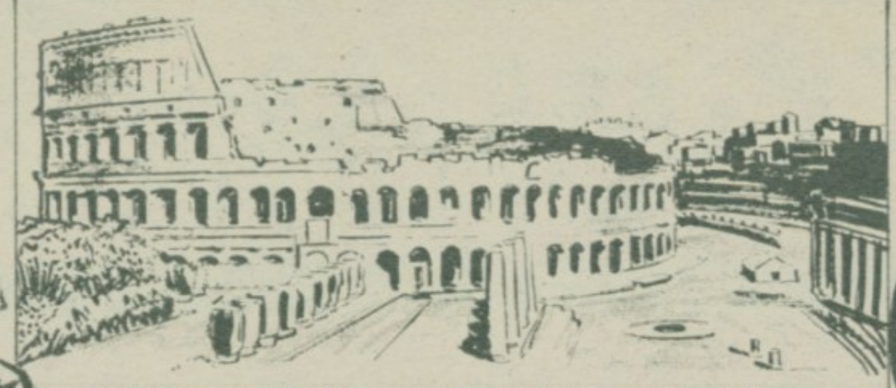
Веровали или не!

Ripley

КАСКАДЕРИ

У ПРВИМ ФИЛМОВИМА, ИАКО СУ СВАКОДНЕВНО СТАВЉАЛИ ГЛАВУ У ТОРБУ, БИЛИ СУ ТОЛИКО МАЛО ПЛАЋЕНИ ДА СУ ЈЕДВА МОГЛИ ДА ПРЕЖИВЕ.

РИМСКИ КОЛОСЕУМ

ОТВОРЕН 80. ГОДИНЕ ЗА ГЛАДИЈАТОРСКЕ ИГРЕ И ДРУГЕ СПЕКТАКЛЕ, ИМАО ЈЕ 50.000 НУМЕРИСАНИХ СЕДИШТА ДОК СУ УЛАЗНИЦЕ БИЛЕ ГЛИНЕНЕ ПЛОЧИЦЕ.

Шешири

КОЈЕ СУ ЕНГЛЕСКИЊЕ НОСИЛЕ КРАЈЕМ 18. ВЕКА ЧЕСТО СУ ИМАЛИ ОБЛИК КАНТИ ЗА УГАЉ.

Шимпанза

„КОНГО"

ИЗРАДИО ЈЕ ИЗМЕЂУ 1956. И 1959. ГОДИНЕ 384 СЛИКЕ ОД КОЈИХ СУ НЕКЕ ИЗЛАГАНЕ И У КРАЉЕВСКОЈ ФЕСТИВАЛСКОЈ ДВОРАНИ У ЛОНДОНУ.

ЏЕЈМС ДЕЈЛИ

ИЗ МАРТИНСБЕРГА (САД) КОЈИ ЈЕ УМРО У 79. ГОДИНИ, ЦЕЛОГ ЖИВОТА КОРИСТИО ЈЕ КАО АДВОКАТСКУ КАНЦЕЛАРИЈУ СОБУ У КОЈОЈ ЈЕ РОЂЕН.

СВЕЧАНА ДВОРАНА

УНИВЕРЗИТЕТА АМЕРИЧКЕ САВЕЗНЕ ДРЖАВЕ ИЛИНОИС ПОДСЕЋА НА ЏИНОВСКУ ПЕЧУРКУ.

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

5-22

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● у старој Спарти тек рођене мушке бебе купали су у вину јер су веровали да ће тако од њих постати снажни и храбри младићи

● иглица је опасна риба са дугачком вилицом и великим бројем зуба. Ова риба има и зубе смештене у горњем отвору желуца.

● често се догађа да аутомобилисти у Амстердаму слете у неки од многих канала овог холандског града. Због тога кандидати који се спремају да полажу возачки испит иду и на курс из вожње — по води.

● Францускиња Жана Либерман стални је инструктор на курсевима чудоа. За своје успехе у овој вештини она је добила црни појас. Треба још рећи да је Жана Либерман висока свега 140 сантиметара и да има — 85 година.

● у свету се свакога дана попуши седам милијарди цигарета. То су израчунали мађарски лекари Ласло Вартеш и Шандор Кун. Према њиховом тврђењу највећи пушачи су Канађани, за њима долазе Швајцарци, затим становници Западне Немачке, Енглези и Јапанци.

● стари Ацтеци држали су разне врсте дивљих животиња у кавезима, базенима и птичарницима. У тим зоолошким вртовима птица грабљивица било је толико да је само за њихову храну сваког дана одлазило пет стотина ћурки.

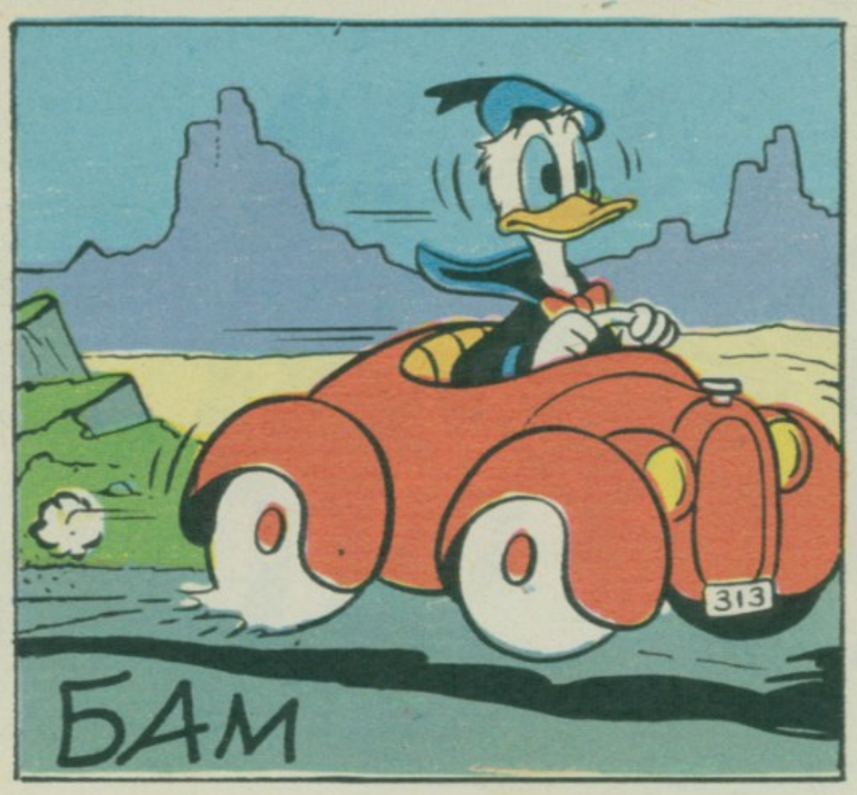
● према подацима пољских статистичара просечан Пољак утроши за 68 година живота 91250 минута или 63,4 дана за бријање. На облачење и свлачење оду му 523 дана док за столом Пољак проведе 1046 дана и 16 часова.

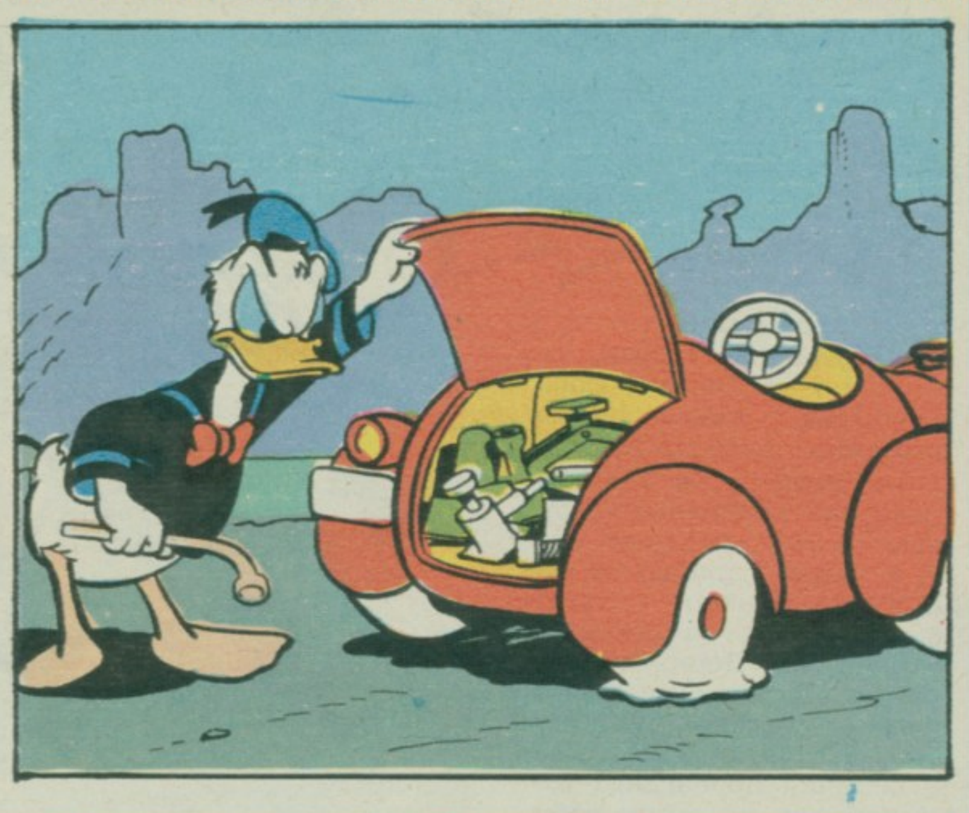
● писмоноше у Етиопији поседују невероватну издржљивост. Неки од њих прелазе дневно и по 80 километара, по некад да би предали само једно писмо и сутрадан се враћају с одговором. По традицији, после оваквог исцрпљујућег посла, они се одмарају — играјући.

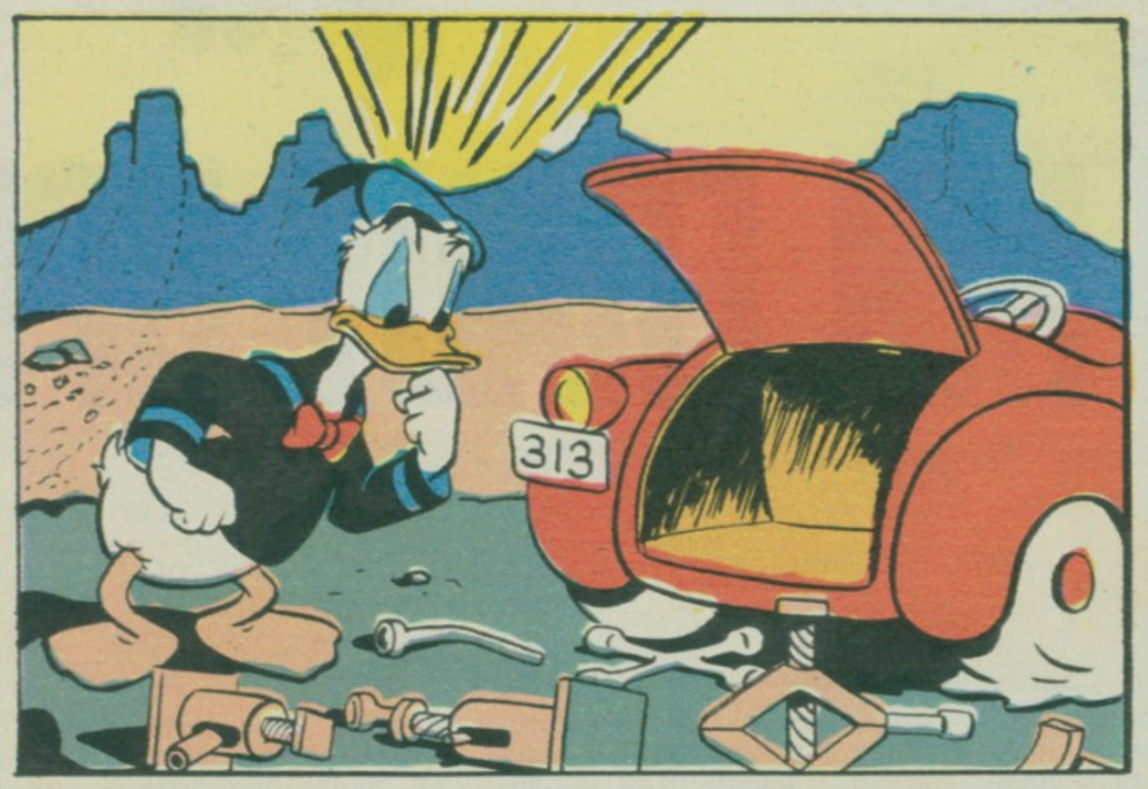

Walt Disney

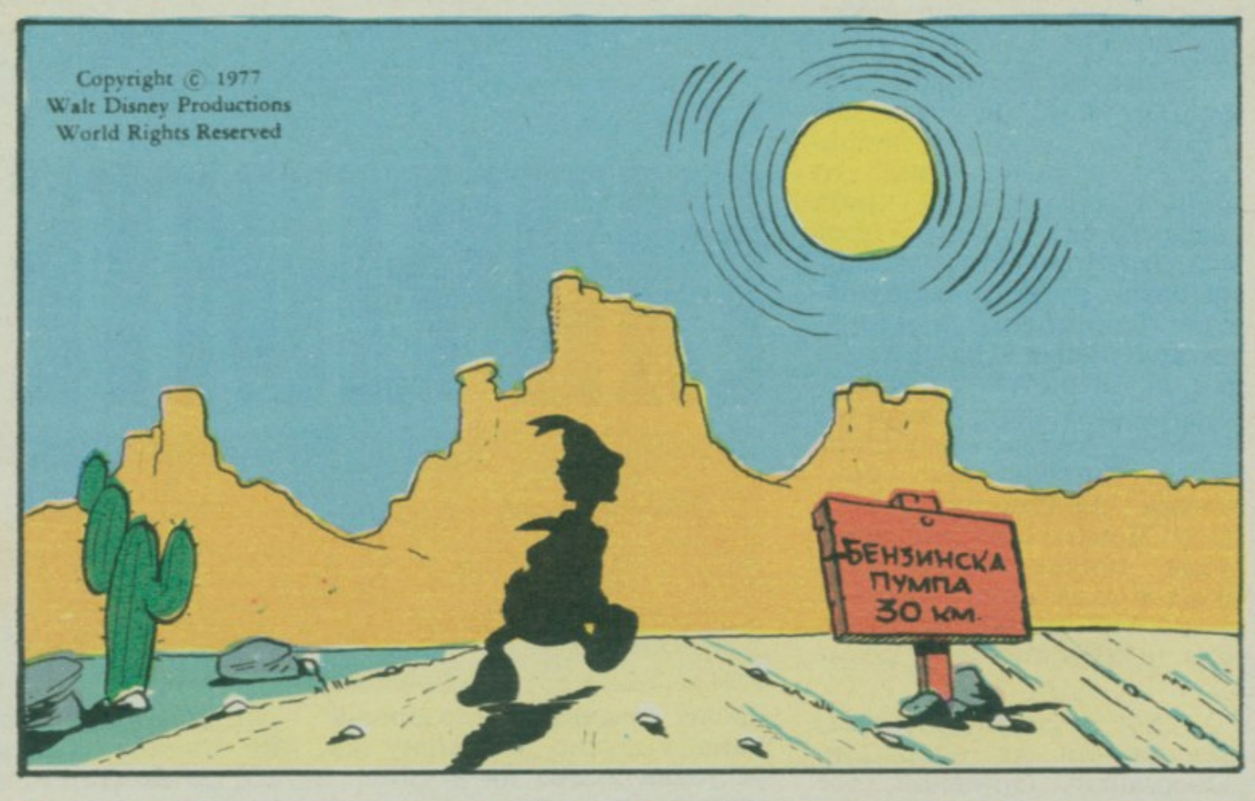
ПАЈА ПАТАК

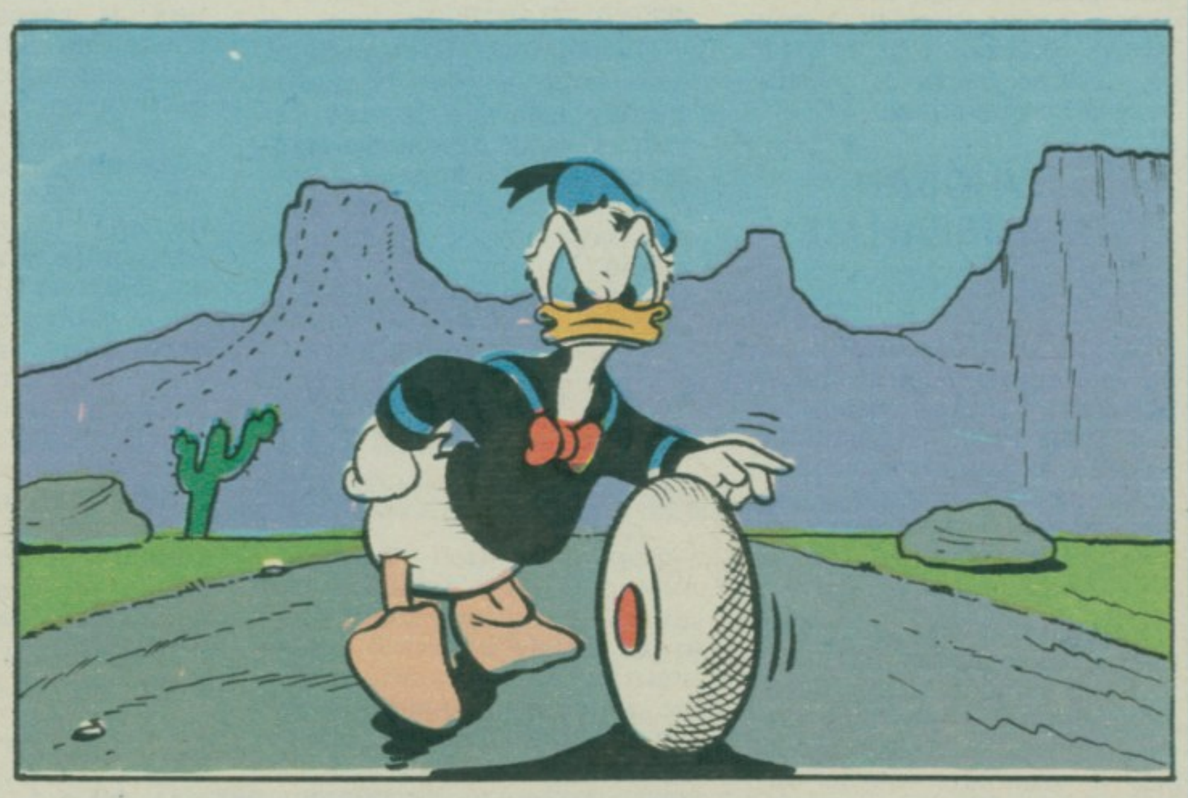

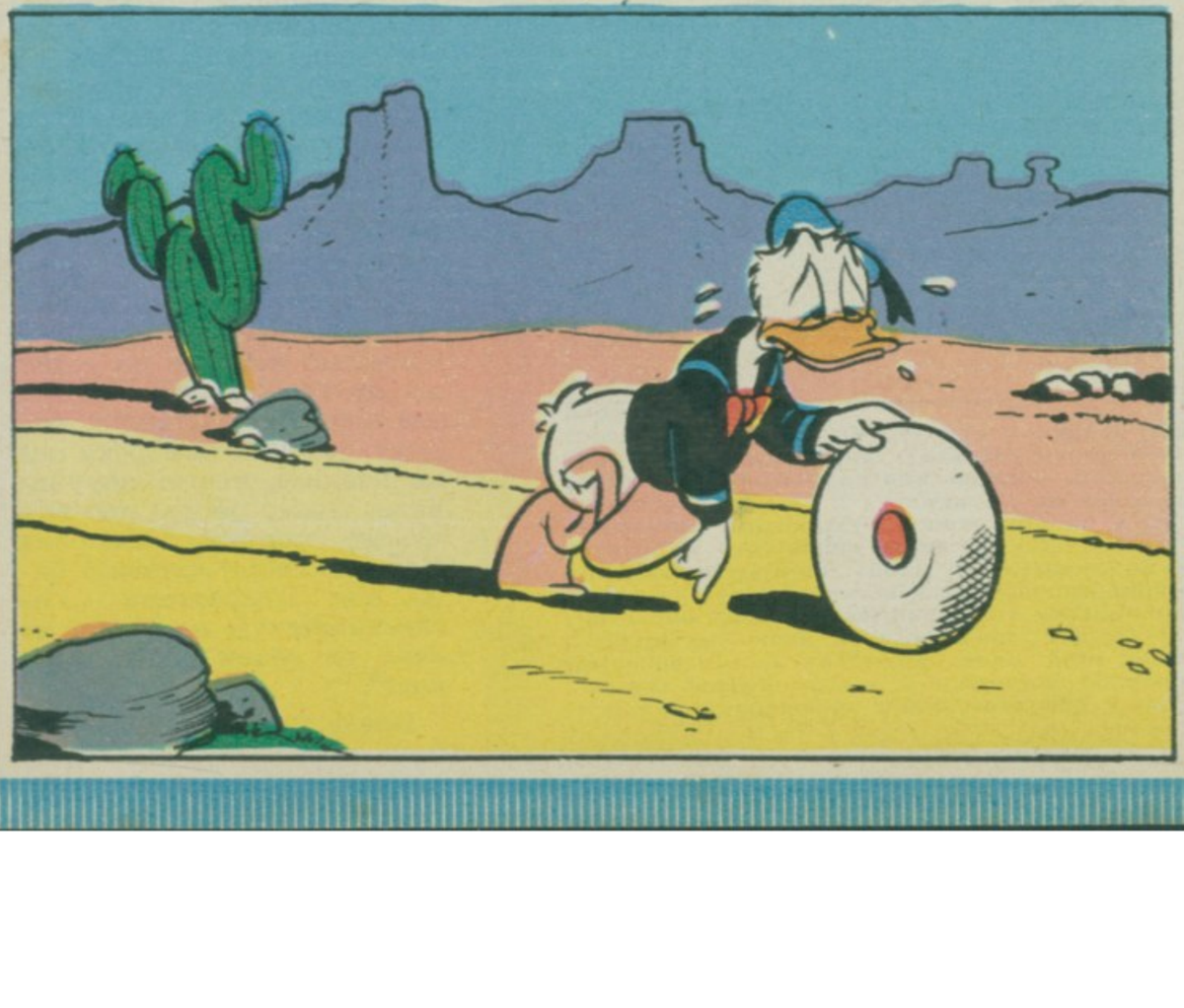
Copyright © 1977
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

Distributed by King Features Syndicate.

ДРУГИ СВЕТСКИ РАТ

ОКРЕНИТЕ МИ ГЛАВУ ПРЕ

ПОЗНАТИ БРИТАНСКИ ПИСАЦ И РАТНИ ДОПИСНИК КОРНЕЛИЈУС РАЈАН ПРИМИО ЈЕ ОД УЧЕСНИКА САВЕЗНИЧКОГ ИСКРЦАВАЊА У НОРМАНДИЈИ ПРЕКО 20.000 ПИСАМА И ИЗНЕО НА ВИДЕЛО НЕКЕ НЕОБЈАВЉЕНЕ ЗАНИМЉИВОСТИ ИЗ ТОГ »НАЈДУЖЕГ ДАНА« У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ.

У ноћи између 5. и 6. јуна 1944. године, као и у јутарњим часовима 6. јуна, огроман број савезничкх војника и старешина спуштао се падобранима или искрцавао из бродова на нормандијску обалу и затим јуришао на нацистичке бункере и положаје. Војници и старешине немачког Вермахта бранили су на одсецима искрцавања делове дугачког „Атлантског зида“, за који је немачка пропаганда бучно тврдила да је непробојан.

Главни нацистички командант који је имао задатак да одбрани непробојни „Атлантски зид“ од напада савезничких снага фелдмаршал Герд фон Рундстет тог јутра је **поткресивао руже у својој башти!** Занимљива је и чудна подударност да је и један од познатих савезничких команданата, чији су војници храбро јуришали на „Атлантски зид“, британски фелдмаршал Бернард Монтгомери тог истог јутра, такође, **поткресивао руже у свом врту.** Тај „мирнодопски“ посао фелдмаршал је објаснио овим речима:

— До тог дана данонoћно смо радили на операцији „Оверлорд“. Одједном, тог јутра нисам имао шта друго да радим, јер требало је чекати вести и извештаје о искрцавању.

БУНОВАН ПАДОБРАНАЦ

Чудно је и различито било понашање савезничких војника у ноћи између 5. и 6. јуна, пред искрцавање. У сваком авиону, у свакој јединици и у сваком борцу смењивали су се храброст и страх од оног што их ускоро очекује.

Међу њима био је и падобранац Бил Данет из 1. канадског падобранског батаљона, који је, насупрот многим другим, био толико мирран и сталожен да је одмах по полетању авиона заспао чврстим сном. Падобранац Данет се не сећа ничег, све док га његов друг није мунуо и пробудио, а онда је, већ после неколико секунди, висио на падобрану изнад Нормандије. Онако бунован, мислио је у том одсудном тренутку како стварно није било лепо и учтиво да га тако изненада пробуде из сна — без шоље чаја!

Наредник Џон Мак Калион Меј из 6. британског падобранског пука сећа се, у писму, да је пилот његовог авиона стално понављао преко гласноговорника:

— Авион је преоптерећен и зато веома осетљив на дрмусање. Нико да се не мрда и не мува по авиону.

Наредник Мак Калион се после толиких упозорења тако укрутио у авиону да је једва успео да устане и искочи из њега.

Падобранац Стенли Фотнем који је био у истом авиону имао је толико јак утисак да се авион принудно спушта на море, у канал Ламанш, да се стално хватао за гушу и пригушено викао:

— Спасавајте ме, удавих се!

ЗА СЛОМЉЕНУ НОГУ — ПРЕКИ СУД

Наредник Џон Фаор из америчке 82. падобранске дивизије, пише у свом писму да ће му у вечној успомени остати страшне претње које је понављао његов официр, док је стајао крај отвора авиона и кроз њега упућивао падобранце на земљу:

— Сваки — и понављам сваки — ко сломи ногу при овом проклетом скоку биће изведен пред преки војни суд! Јесте ли разумели? Скачи!

Неколико минута касније наредник Џон Фаор је већ лежао у неком јабучару — са сломљеном ногом. Већ је почео да замишља како га изводе пред преки војни суд, а из оближњег шибља се зачуло громогласно псовање. Његов официр из авиона, који је претио преким судом, сада је проклињао самог себе — и он је при скоку сломио ногу.

Док су се падобранци борили по мраку на нормандијским пољима, воћњацима, усеченим путевима и шумарцима, велика поморска армија је пловила преко канала Ламанша. Конвој за конвојем, од торпедних и десантних чамаца, скела, па до транспортних снабдевачких, болничких и ратних бродова свих врста — све се то гурало кроз узбуркано море ка нормандијској обали. Била је то највећа поморско-десантна операција у историји ратова. Колико је била сложена и огромна може се видети само из података о стриктном спровођењу и поштовању пловидбених наређења. Свако пловно средство, од најмањег до највећег, благовремено је добило свој број и место у конвоју и у том поретку имало да доплови до нормандијске обале.

Међутим, у овој великој поморској операцији се ипак догодио један јединствен случај: од око пет хиљада различитих бродова, само један једини није кренуо преко Ламанша. Би је то стари брод „Неутралија“, са јединицама 7. британске оклопне дивизије, који је у пролазу Соулент испред Портсмаута чекао специјално кодирано наређење за испловљавање, како је то у тајним припремним плановима било регулисано.

Накнадном провером утврђено је да специјално кодирано наређење за испловљавање „Неутралије“ никад није било ни издато. У огромној збрци око припремања, планирања и спровођења у живот те операције неко је направио грешку. Била је то у читавој операцији „Оверлорд“, барем што се тиче пребацивања трупа бродовима преко мора, вероватно, једина значајнија грешка.

Што је још занимљивије, одсуство брода „Неутралија“ и јединица 7. оклопне дивизије на нормандијској обали примећено је тек петог дана искрцавања. Одмах је настала велика потера за бродом и он је после великих мука и нервозе, најзад, пронађен на истом месту где је и пре операције био укотвљен.

ПОРУКА АДМИРАЛА НЕЛЗОНА

Командант америчког ратног брода „Бејфилд“ капетан Џон Морено стајао је на командном мосту и кроз велики двоглед посматрао искрцавање трупа на нормандијску обалу. Испред себе је угледао неки брод веома необичног изгледа. Кроз двоглед није могао прочитати његово име, али се сећа да је веома личио на старе ратне бродове још из првог светског рата.

Наставио је да га посматра и у једном ренутку приметио како се од једне до друге катарке подиже низ шарених заставица које су, језиком поморске сигнализације, нешто поручивале. Успео је да прочита чувену поруку адмирала Нелзона својој флоти у бици код Трафалгара: **„Енглеска очекује од сваког човека да обави своју дужност“.**

После тога је зачуо страшну прмљавину. Два огром

МИНИ-КВИЗ

1. Шта је тапир?
2. Предрасуда је . . .
3. Знате ли шта је сахат-кула?
4. Херберт фон Карајан је . . .
5. Роман „Врли нови свет“ написао је . . .

ОДГОВОРИ:

1) Стара живописна врста коњаре биска нсеопоту, или без рогова. Живи у влажним тропским шумама. Најпознатији су амерички тапир, који живи на северу, и малајски, мањи од америчког, али му је сличан. 2) Погрешно уверење, засновано на траљиционалним схватањима и заблудама или непроверених трдњама. 3) Кажемо четворогласни торањ са часовником који је подигнут и отсуњавао пређе. Сахат-кула је кошја разликује се од осталих звоника које су Турци пређузели из Средње Европе и граљили их до друге половине 16. века. 4) Познати диригент, рођен у Салцбургу 1908. године, један од најбољих музичара нашег времена. 5) Енглески романсијер, прилоређач и есејист Олдос Хаксли, рођен 1894. године.

на топа, калибра 380 милиметара, са те старе топовњаче опалила су један плотун, а онда су заувек заћутала. Њихов систем трзања се био покварио и стара топовњача није могла више да бљује ватру. Она се после тога лагано удаљила, уз одушевљено махање и поздрављање морнара са осталих бродова. Тренутак њене судбине је био дошао и отишао, али се то није заборавило ни после тридесет година.

НЕПОЗНАТИ СПАСИОЦИ

Под заштитом ватре са бродова и авиона, десантне трупе су лагано напредовале кроз обалско подручје и све је то међу људством било праћено ужасом, страхом, храброшћу, па чак и шалом.

На врхунцу борби на одсеку искрцавања „Омаха“ велики број учесника се сећа да се усред оне велике гужве на обали изненада појавио и неки средовечан Француз са својим сином од петнаестак година. Били су обучени у цивилно одело.

„Њих двојица су — сећа се амерички мајор Елмор Свенсон показали храброст за нас педесеторицу. Док смо лежали по песку на обали приковани немачком ватром, одједном смо угледали један омањи чамац у којем су седеле две особе и мирно веслале пловећи од једног до другог рањеног и мртвог војника или до оних који су се давили, извлачили их из воде у чамац и онда одводили на копно, у заклон. Ко су била та два Француза и одакле су они дошли, нико никад није сазнао.“

Свако од учесника могао би да исприча понеки занимљив догађај из тог првог дана искрцавања. Тако су се на одсеку „Сворд“ искрцавали француски командоси, под командом пуковника Филипа Кифера. У једном од многих јуриша на нацистичке положаје један од командоса се срушио на земљу, смртноо погођен, одмах поред пуковника Кифера. Пуковник је дохватио рањеног војника и почео да га вуче у оближњи заклон. Том приликом је запазио да овај на глави има стари француски шлем из првог светског рата.

— То је шлем мог оца — успео је да процеди рањени војник. — Носио га је још код Вердена.

Када је пуковник Кифер сместио војника у заклон, овај га је последњом снагом замолио:

— Учините ми услугу. Пре него што кренете даље, окрените ми главу према Паризу.

У једном другом десантном чамцу који је превозио групу француских командоса ка одсеку искрцавања „Сворд“ командир вода наредник Луис Брењан је приметио да су његови командоси страшно преплашени. Да би их окуражио, он им је, пре искрцавања из чамца, упутио следеће речи:

— Запамтите ово: за све нас који успемо да стигнемо до обале остали ће рећи — било је лепо умрети на обалама наше Нормандије.

М. Ђ.

МА ПАРИЗУ!

ТИТО У АНЕГДОТАМА

Пловећи бродом од Бриона ка Сплиту, Тито и адмирал Мате Јерковић играли су шах. Додуше, мало играли, мало причали и мало посматрали околину, па од шаха — ништа. Партија се завршила ремијем. Тито се обрати генералу Жежељу, свом ађутанту:

— Друже генерале, наређујем вам да побиједите у шаху адмирала Јерковића!

— Разумем, друже Маршале!

И, заиста овај са адмиралом одигра четири партије. Када су завршили, прије Титу и рапортира.

— Друже Маршале, ваша заповест је извршена. Победио сам адмирала са резултатом три и по према пола!

— Врло добро, друже генерале!

Али и адмирал не издржа, ваљда због пораза, па у смеху „врати лопту“:

— Ето, видите како човек лако сам себе превазиђе кад добије заповест Врховног команданта!

ЗАПОВЕСТ ИЗВРШЕНА

(Из књиге „Тито у анегдотама“ Звонка Шаубрингера и Милоја Поповића)

ЦРТИЦЕ ИЗ НАШЕ ИСТОРИЈЕ

ДУКАТ ЗА ЋУТАЊЕ

Пожар другог српског устанка запалио је Србију с пролећа 1815. године. Избегли учесници првог устанка враћали су се преко Саве и поново прихватали оружје. Међу њима били су и познати устаници Павле Цукић, Макса Крстић и капетан Јовица са својим бећарима. Они су водили борбе за Палеж (Обреновац). Међутим, и сад је, као и почетком првог устанка, недостатак оружја и муниције био главни проблем. Зато су једне ноћи Павле, Макса и Јовица прешли кришом натраг. Они су већ од раније имали своје везе и преко њих су врло брзо на обалу допремили знатне количине разног ратног материјала.

Лађа је била добро прикривена и устаници су журно уносили товар у њу. Требало је све да се обави у строгој тајности јер Аустрија је наредила својим пограничним јединицама да будно мотре на кретање устаника и да спречавају сваку њихову активност на аустријској територији која би могла да доведе Беч у сукоб са Портом.

Устаници су знали за то и чинили све што је било могуће да њихове акције остану непримеће не. Сада, под окриљем ноћи, вршено је брзо укрцавање брода испод купиновачког чардака. Али кад је почело да свиће, аустријске страже опазе да се на обали нешто дешава. Извршавајући строго наређење, аустријски официр појури према броду са исуканом сабљом и групом војника:

— Ко сте ви? Натраг! — викао је витлајући сабљом. — Сад ћу на вас и ватром и сабљом.

Павле Цукић се испречи:

— Не прилази! Ти ћеш први погинути, а онда ће бити и већег зла! Натраг немамо куд, а напред морамо. Уклони се и ћути! Ако нас дарнете, све ћемо вас побити, чардак ћемо спалити и опет се вратити својима.

Официр се заустави. Војници се окупише око њега. Сви су они били наши људи. Цукић им приђе.

— Војници, ево вам дукат, па нити је ко шта видео, нити чуо.

Војници погледаше у официра. Он потврдно климну главом.

— Деде, помозите да се ово што брже утовари — рече им.

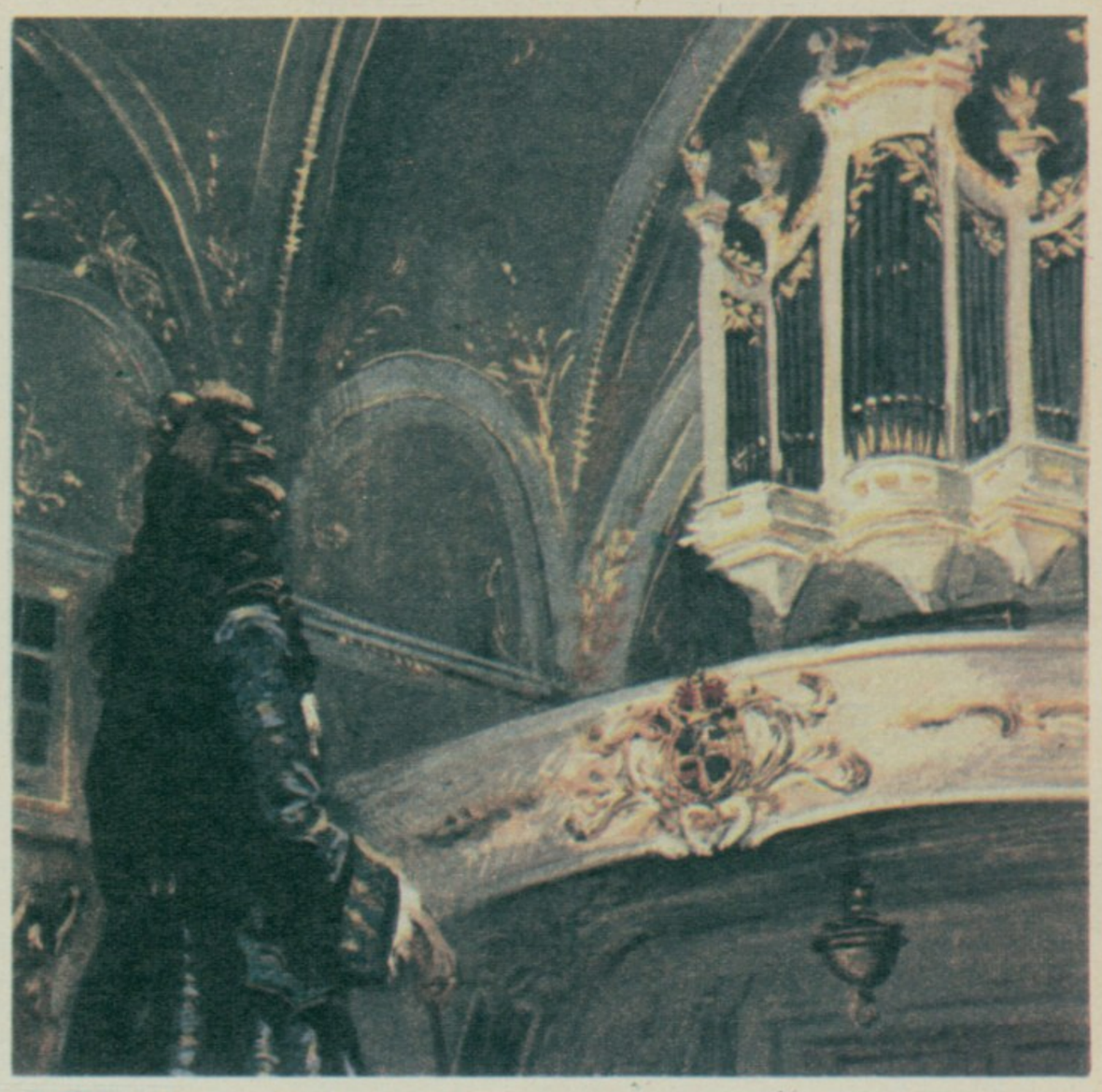
Дан још није освојио кад је натоварена лађа прешла на другу обалу Саве.

СЛАВНИ КОМПОЗИТОРИ

Георг Фридрих Хендл

1 **ТАЈНИ ПОЧЕТАК** — Отац Георга Фридриха Хендла, рођеног у немачком граду Халеу 1685, желео је да му син постане адвокат. Стари Хендл је чак толико мрзео музику да је исписао малог Георга из школе када је сазнао да у њој постоје и часови музичког образовања. Када је мајци постало јасно колико је мали Георг опседнут музиком и колико жели да научи да свира, дрзнула се да, упркос вољи мужа, купи један клавикорд и да га кришом унесе у кућу. Тако је, тајно, у ноћним сатима, по месечини, или уз свећу, почело самоуко музичко образовање будућег музичког генија и једног од најплоднијих композитора.

2 **НЕОЧЕКИВАНИ ЗАШТИТНИК** — Георгов отац радио је на двору саксонског војводе Јохана Адолфа, који је био музички мецена и окупљао изврсну групу музичара. У дворцу је постојала и приватна капела са дивним оргуљама. Георг је нашао начин да уђе у њу непримећен. Иако никада ни од кога није учио да свира на оргуљама, његови мали прсти су брзо научили да коректно обликују неку мелодију. На срећу, нашао се слушалац који је био довољно паметан и моћан да га подржи у његовој жељи да постане музичар — власник оргуља лично! Војвода Адолф био је, заправо, импресиониран талентом дечака.

3 **КОМПОЗИТОР У ДЕСЕТОЈ** — Саксонски војвода посаветовао је Хендловог оца да не спутава његов очигледни таленат и тако се Георг нашао на студијама музике. Када је имао тек десет година, написао је своје прво дело за две обое и бас. У то време учи многе инструменте: оргуље, чембало, виолину и обоу. Његово полифоно мајсторство почива на проучавању најбољег наслеђа немачке музике, а свирачко умеће на техници познатих органиста из јужне и средње Немачке. Његов таленат запажа све више значајних људи, па и Фридрих I који саветује његовог оца да пошаље дечака у Италију. Хендл старији одбија.

4 **СРЕЋНИ ДВОБОЈ** — Године 1702, као седамнаестогодишњак, Георг Фридрих Хендл се уписује на Универзитет у Халеу на студије права, да одобровољи оца. У међувремену отац му умире и Георг одлучује да се потпуно посвети музици. Одлази у Хамбург где је у почетку био виолиниста, па чембалист. Постаје запажен као прави виртуоз и импровизатор на оргуљама и чембалу. Веома раздражљивог карактера, он се на једном концерту којим диригује, сукобљава са композитором Матесоном и изазива га на двобој. Срећом по Хендла Матесонов мач се ломи на Хендловој копчи на капуту и — они постају пријатељи.

ЂАВО ИЛИ ГЕНИЈЕ

5 **ПОД МАСКОМ** — Пошто је срећно пребродио двобој са Матесоном, који ће извршити битан утицај на његов даљи развој, Хендл, уштедевши прилично новца, решава да отпутује у Италију. У то време има за собом већ завидан број ораторијума и оперских дела. На свом лутању кроз Италију стиже и у Венецију 1709. на традиционални карневал. Позивају га на маскенбал где, под маском, свира на клавичембалу. Славни композитор Доменико Скарлати, у то време познати извођач на клавичембалу, узвикује: „Ово свира или сам ђаво, или онај Саксонац Хендл о коме сви причају". Благодарећи успесима својих опера у Венецији, Хендла именују за диригента на хановерском двору.

6 **МУЗИКА НА ВОДИ** — Хендлу је, међутим, то досадно и одлази у Лондон. Једног дана, док се енглески краљ Џорџ I, који је на енглески трон дошао са места хановерског кнеза, возио по Темзи, био је изненађен пријатном музиком која се чула са суседног брода. Распитавши се, дознао је да је у питању једна Хендлова композиција „Музика на води", коју је дириговао лично композитор. Очаран Хендловом музиком Џорџ I опрашта Хендлу бекство са хановерског двора и постаје његов поборник. Хендл се у том периоду све више везује за Енглеску. Године 1719. у Лондону оснива Краљевску академију музике и почиње тешку битку за италијанску оперу.

7 **ХАРМОНИЧНИ КОВАЧ** — То је заправо била борба нових схватања музике у Енглеској против барокно-феудалне, шаблонизиране опере, којој је и поред високих уметничких квалитета припадала Хендлова оперска музика. Каснији развој музике показаће да је домет Хендловог посредног или непосредног утицаја прешао оквире његове епохе и стилских конвенција којих се придржавао. У једном предаху свог богатог свирања у том периоду Хендл компонује и чувене варијације „Хармонични ковач". Анегдота каже да је инспирацију за ово дело добио у једној сеоској ковачници, док је гледао ковача како ради.

8 **И СЛЕП ЗА ОРГУЉАМА** — Хендл наставља да компонује опере и ораторијуме, укључујући и своје ремек-дело „Месију", кога је компоновао за свега три недеље. Овај ораторијум, популаран колико и Бетовенова Пета симфонија или Хајднова „Годишња доба", чудесно је дело музичке архитектуре. Када је извођена премијера „Месије" у Даблину, даме су замољене да не долазе у кринолинама, да би што већи број људи могао да присуствује извођењу! Компонујући своје последње дело „Јефту", Хендлу је почео да слаби вид. Године 1753. био је потпуно слеп. Енергичан и слеп изводио је, по сећању, своја дела на оргуљама. Умро је 1759. године.

ПРВИ КИТ НА КОРЧУЛИ

УЛОВ ОД 50 ТОНА

Дан и по требало је тројици искусних рибара да довуку необичан и веома редак плен из Корчуланског канала у луку Срећицу.

У малим рибарским местима какво је била Корчула крајем прошлог века ретко се догађају сензационалне ствари. Зато су о подвигу неколицине мештана 9. маја 1885. године писале многе новине, па чак и новосадски „Јавор“ — толико је он превазишао локални значај. Јер, стари Иван Жарничић са синовима Николом и Матом тога дана довукао је, привезаног за два рибарска брода, правог правцатог кита! И то огромног.

ГУЖВА У ЛУЦИ

Отац и двојица синова пошли су „у рибе“ два дана раније, 7. маја. Као и остали корчуланski рибари, ловили су пре свега јастоге, јер су се они добро продавали у Трсту. Било је рано јутро и када су у каналу између Корчуле и Ластова угледали облу масу како се љуљушка на води, помислили су да је извртнут рибарски брод. Завеслали су к њему да виде шта се догодило. Међутим, када су се приближили, схватили су да то плива мртва уљешура, врста кита која понекад залута у Јадран.

Ови огромни морски сисари не живе у нашем мору, али догађа се и данас, мада веома ретко, да доплове у њега. У прошлом веку то је био много чешћи случај, пошто је и китова било далеко више, па за становнике поморских места није било необично да виде чак и јато уљешура. Ипак, само изузетно се догађало да неко ове огромне животиње и ухвати. Обично су постајале доступне ако се насучу, јер узано Јадранско море за њих је плитко, а нарочито делови уз обалу, препуни подводних стена и хриди. То се, по свој прилици, догодило и овој уљешури која је вероватно угинула од глади на ластовској оба ли, а после ју је плима опет одвојила од ње.

Иван, Никола и Мато добро су се намучили док су успели да конопцима привежу голему уљешурину главу за две барке од којих је она била знатно већа. А још је теже било довући њено тело тешко сигурно педесетак тона: читав дан и по требало им је да стигну до корчуланске луке Срећице у коју су у 7 ујутру увели кита као какав брод. Вест се раширила зачас. Свет је почео да надире са читаве Корчуле, сви су остављали посао којим су се до тада бавили и журили да што пре стигну и виде чудо.

Фрањо Радић је доцније написао да су добили 10 хектолитара чистог уља и 60 литара ворвани — и данас најфинијег мазива које се користи за све прецизне војне и друге инструменте. Добили су ту масу из четвртастог резервоара на уљешуриној глави. Китово уље, на великој цени одувек, донело је лепу своту Жарничићима: 240 форинти, више него што су могли да зараде годинама ловећи јастоге ...

Али, дуго се још нису смирили духови на овом јадранском острву. Наиме, чим је кит извађен из мора, корчуланске власти послале су телеграм бечком Дворском музеју са питањем не би ли откупио костур — редак у овом делу Европе. Међутим, музеј је већ имао један такав скелет па је одбио понуду Корчулана.

Тада се неко досетио: зашто не бисмо отворили сопствени природњачки музеј и у њега сместили џиновски костур! Али, за музеј није био довољан један експонат, макар он био китових размера, па је после много погађања, расправљања па и свађа, костур послат загребачком Свеучилишном музеју. Тако је прича окончана, мада не сасвим на задовољство оних Корчулана који су желели свој музеј. Четири године после овог догађаја њихов научник С. Брусина написао је у једном броју „Рада“, часописа ЈАЗУ:

„Част и поштење сваком народном прегаоцу, али где су на Корчули природопис ци, где су им скупоцене зоолошке књиге? Једна ластавица не чини пролећа — једном се окостницом уљешуре не да основати музеј ...“

М. К.

МУЗЕЈ ЗА ЈЕДАН КОСТУР

Корчуланski рибари у оно време нису размишљали о парфемима, али су знали да је на великој цени китово уље. Међутим, никада раније нису имали посла са овим џиновским морским сисарима, па нису знали како да га изваде!

У Корчули се ипак нашао човек који је то могао да им објасни. Био је то лекар и природњак Недељко Зовети који је показао рибарима како да кита расекомадају, а сало отопе у котловима.

ГРОМОГЛАСНО КЛОКОТАЊЕ

„Никада Срећица није би ла тако пуна. Старо и младо навирало је лађицама око те немани“ — писао је касније сведок догађаја Фрањо Радић.

Иако су били исцрпени од необичног лова, Иван и његови синови нису ни помишљали да се одморе. Сада је наступао најзаним љивији и најзначајнији део посла: премерити уљешуру и видети шта с њом.

Била је дуга готово 9,5 метара, али очигледно мла да па би, да није залутала у Корчуланski канал, сигурно нарасла и више. Глава — иначе трећина тела — била јој је висока метар, а уска доња чељуст имала је 95 см. На једној страни чељусти имала је 19, а на другој 23 клинаста зуба, дугих од 5 до 9 см. Пераја иза чељусти била су јој дуга по 80 см, а широка 46, док је водоравно, репно пераје било широко читавих 1,80 m! Ноздрве у врху главе имале су по 25 см, а очи, како је написао Фрањо Радић, **„ништа веће него у коња“.**

У оно време, разуме се, није било начина да се измери тежина овако велике животиње. Међутим, данас је израчунато да у просеку 30 см дужине китовог тела тежи око тону и по! Највећи икада уловљени кит био је плави, из мора у околини Гренланда. Био је дуг 34, м, а тежак 170 тона!Некоме је пало на памет да израчуна како је то једнако тежини неких 35 слонова, или 2800 људи ... Према томе, корчуланска уљешура са својих близу десет метара дужине, могла је имати педесетак тона — колико никада у животу нису уловили Иван и његови синови у једном дану.

Када је џиновски плен распорен, утроба уљешуре била је потпуно празна, што је значило да је угинула од глади. Нису у њој пронађене ни такозване сиве амбре, материје коју китови поврате кад имају сто мачне сметње — то громогласно клокотање чује се на километар укруг, а сива амбра, иначе, личи на тврди сир. Када се расече, укажу се шаре као на мермеру. Данас се она користи у козметичкој индустрији, за прављење скупоцених парфема и кошта неколико долара по граму.

СПЕЦИЈАЛНА ПОЛИЦИЈА

У Амстердаму, граду чувеном по својим каналима, постоји посебно полицијско одељење за моторизоване грађане који упадну у канале.

ЉУБИМЦИ

Стари Египћани били су веома привржени својим љубимцима. Када би им угинула мачка, у знак жалости, бријали су обрве, а када би им угинуо пас бријали су цело тело.

DIK BROWNE ХОГАР СТРАШНИ

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

МОДЕРНИ ГЛАДИЈАТОРИ

НЕСРЕЋА ЉУБИМЦА СРЕЋЕ

— ШТА ЋЕ МИ ВЕНАЦ КАД НЕМА ВИШЕ МОГ ФЕЛИЧЕА — РЕКАО ЈЕ ХУАН МАНУЕЛ ФАНЂО ПОСЛЕ »ТРКЕ СМРТИ« 1953. ГОДИНЕ. — ОВО ЈЕ МОЈА НАЈГОРЧА ПОБЕДА.

Панамерикана је аутотрка која почиње у Гватемали, а после 3.077 км завршава у Тексасу. То је после „Индијанополиса“ најопаснија трка на свету, па су је модерни гладијатори с пуно права назвали „Трком смрти“.

Деветнаестог новембра 1953. године на прву етапу Тукстла — Оахахас дугу 533 км стартовали су најпознатији возачи света.

Феличе Бонето, један од најнеустрашивијих јунака „Великог циркуса“, човек челичних нерава, муњевитог рефлекса и изванредне кондиције, који је у бесомучним вожњама само у једној сезони у парампарчад разлупао дванаест болида, почео је трку у свом стилу, у стилу који му је донео надимак „Љубимац среће“.

Његов „ферари“ је на челу трке вртоглавом брзином гутао километре опасне стазе. За Бонета се прилепио његов најбољи пријатељ и највећи конкурент хладнокрвни Аргентинац Хуан Мануел Фанђо, звани „Џокеј“.

Још један возач је чврсто одлучио да најзад победи Бонета и Фанђа. Италијан Скотоци са сувозачем Стањолијем пратио је реномиране противнике у стопу, ризикујући да на свакој скуци у застрашујућој брзини слети са стазе у провалију, или се смрска о стене на другој страни неравне стазе.

Скотоци је срећно пребродио опасне кривине и, кад се нашао на правој линији ауто-страде пред градом Техуанатепеком, решио је да из кола извуче максимум. Црвени „ферари“ се просто одлепио од стазе и полетео брзином од преко 270 км/час.

Италијан је приметио да казаљка мерача температуре поиграва на црвеној линији. Ипак је и даље додавао гас: сад или никад, без ризика нема победе!

Казаљка је прешла црвену линију. Одјекнула је експлозија и разнела „ферари“. Скотоци је умро у делићу секунде. Стањоли је поломио ребра и вилицу. Горећи у запаљеним колима, није пустио ни гласа од себе. Извукли су га из пламена. Умро је у болници у најстрашнијим мукама.

ЈЕДИНА ЖЕНА

Готово у истом тренутку кад је погинуо Скотоци, Американац Кристи угледао је две девојчице како претрчавају стазу. Хтео је да их заобиђе. Сувише брзо је окренуо волан „верда“. Изгубио је контролу над колима која су се занела, слетела с пута у провалију дубоку петнаест метара и разбила се.

Гомила гледалаца сјурила се на место несреће. Призор је био невероватан. Из потпуно смрсканих кола Кристи је извлачио свог сувозача.

— Жив је! — викнуо је људима. — Зовите лекара!

Амерички возач и добар Кристијев друг Мајк Том сон, решен да на најопаснијим деловима стазе обезбеди минут предности над ривалима, улетео је у окуку брзином од 200 км. Кад је пред собом видео људе окупљене на ивици провалије, било је прекасно да било шта учини. Улетео је у масу.

Шест мртвих, тридесетак тешко повређених!

После прве етапе је мексиканска глумица Жаклин Еванс, једина жена у трци, покушала да изврши самоубиство кад су јој саопштили да је дисквалификована, јер није етапу превезла у одређеном времену.

ТАРУФИ НАПАДА

Друга етапа у „Трци смрти“ 1953. године је била непоновљиво чудо: нико се у њој није унесрећио.

Трећа етапа је показала да је то био само изузетак који потврђује правило.

После старта у Мексику, у трећој етапи, на челу трке био је „љубимац среће“ Феличе Бонето. Одлучио је да предност не изгуби ни по коју цену. Вечити оптимиста и изазивач судбине возио је рискантно као увек.

За „љубимцем среће“ јурио је његов земљак Пјеро Таруфи који се још није опоравио од тешких повреда задобијених у једном судару на трци „Корте Маџоре“ у Мерану. Гонио је Бонета хладнокрвно као да вози на рутинском тренингу.

За Таруфијем је возио један од најупорнијих и најтврдокорнијих витезова брзине Фанђо „Џокеј“ који је већ одавно био легенда тркачких стаза.

Троје кола су тутњала Мексиком један за другим, точак за точком.

„Љубимац среће“ је, као увек, возио с осмехом на лицу. С времена на време бацио би поглед на огледало пред собом. Само је понекад стезао вилицу незадовољно. Таруфијева „ланћа“ упорно му је била за петама, као да је за његов „ферари“ била везана невидљивим, али нераскидивим конопцем.

Феличе Бонето није био човек који се мири са судбином. Непрекидно је вребао прилику да на згодном месту пређе у одлучни бег и измакне досадном гониоцу.

На десетак километара пред мексиканским градићем Силаом, Бонети је појурио максималном брзином. Извлачио је из кола колико је год могао, али се упорни Таруфи није дао изненадити. Појачао је тем по и опет је његова „ланћа“ била за задњим точковима „Љубимца среће“.

Пред првим кућама Силаоа догодила се несрећа.

ОКАМЕЊЕНИ ПАС

Феличе Бонето је пажљиво посматрао улаз у град да не би скренуо с правог пута. Зато није приметио да се Таруфи одједном склања с друма и пуном брзином улеће у побочну улицу.

„Љубимац среће“ није спазио ни оно што је његовог заменика натерало да скрене с друма. Није видео пса који се, збуњен, окаменио на друму.

Кад је Бонето угледао пса, било је све касно.

Точкови црвеног болида прешли су преко тела уплашене животиње. Тешки „ферари“ се занео, клизнуо побочке, у пуној брзини се окренуо око себе и разбио о електрични стуб.

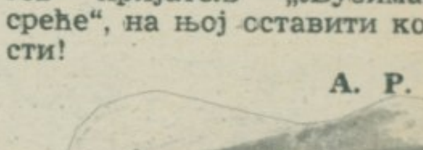
Феличе Бонето је погинуо на месту.

Пјеро Таруфи је срећно избегао смрт, али је изгубио трку.

Хуан Мануел Фанђо је стреловито пролетео крај смрсканих кола „Љубимца среће“. Пазећи на путоказе који су означавали правац трке, није имао времена да види шта се догодило његовом пријатељу. Сам на челу, петоструки првак света возио је даље.

Кад су Фанђа после победе обасули честиткама, цвећем и пољупцима није био срећан. „Џокеј“ је скинуо ловоров венац који су му ставили око врата. Заплакао је за старим пријатељем „Љубимцем среће“.

— Шта ће ми све то? Шта ће ми венац кад нема мог Феличеа? — јецао је. — Ово је моја најгорча победа!

Хуан Мануел Фанђо је после те „Панамерикене“ победио на још многим тркама, борећи се с одлуком да се занавек растане од тркачке стазе на којој увек уз возача седи неумитан пратилац — Смрт.

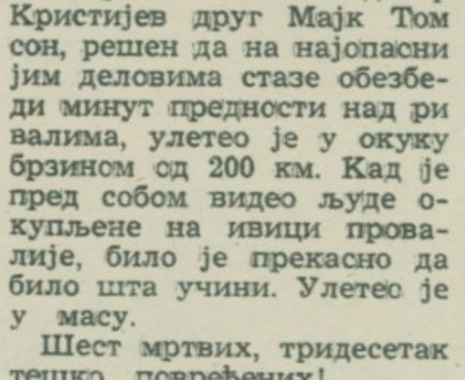
Најзад је скупио снаге да то учини.

Тако је избегао судбину Аскарија, Варција, Фон Трипса, „Великог Била“ Вуковића и многих других модерних гладијатора.

После те одлуке дуго није имао снаге да се као посматрач појави на аутомобилским тркама.

Добро је знао: ако још једном угледа тешке болиде у опасном надметању и зачује грмљавину мотора, задах напорелих гума, јаук кочница у вртоглавој брзини, вратиће се на стазу и, по свој прилици, као његов пријатељ „Љубимац среће“, на њој оставити кости!

А. Р.

„ЗАСТАВИНЕ" ВАТРЕНЕ ШАРЕ

Зашто се млади радник крагујевачке фабрике оружја наљутио када је један страни стручњак високо оценио пушку коју је он руком изгравирао.

Зденко Перхинек и Ранко Бабић на свом радном месту

Њих петорица, Зденко Перхинек, Радивоје Лазић, Драгомир Милојковић, Новица Прокић и Ранко Бабић пионири су у занату који, иначе, постоји већ — вековима: гравирају оружје. Почели су тиме да се баве прошле године и то је први пут откако у Крагујевцу постоји фабрика оружја, а она има већ 124 године. Било је, додуше, и раније гравирања, али се то чинило фото-хемијским процесом, не ручно, а сваки зналац рећи ће вам да „то није то," да се цене само руком израђене шаре, јер то спада у уметност, а готово нема власника пушке или пиштоља који не би желео да се баш његово оружје разликује од осталог.

ПЛОЧИЦЕ УМЕСТО ОРУЖЈА

Тако су у Заводима „Црвене заставе" прошле године донели одлуку да међу својим радницима одаберу неколико најталентованијих цртача и упуте их у неку познату школу гравирања у свету да тамо изуче ову ретку и цењену вештину. Речено је: свако ко мисли да има смисла за цртање и дуборез, без обзира какав посао обавља и без обзира на занат који је завршио, нека се пријави, биће организована нека врста такмичења, а они најбољи отићи ће на усавршавање, негде у иностранство.

Тако је и било. Између 25 талентованих радника ликовни стручњаци су оценили као најбоље Зденка, Радивоја, Драгомира, Новицу и Ранка. Каква радост за њих! Али, тек сада су настали прави проблеми. Начелник производње ловачког и спортског оружја дипломирани инжењер машинства Мирослав Вранић поверава нам:

— Ниједна од познатих светских школа за граварање оружја није желела да прими наше раднике! Јер, та врста заната, или, боље рећи уметности, у свету има вековну традицију, по гравури сваки зналац оружја одмах ће вам рећи одакле оно потиче и нико није био спреман да одаје своју тајну. А гравирање се не може учити из каталога, па ни са примерка, већ само на лицу места. Када смо већ изгубили наду да ћемо било шта постићи, ствар се сасвим преокренула — у нашу корист: позната и цењена школа „Зул" у ДР Немачкој, понудила нам је тромесечну обуку за наше раднике! Чак нису тражили никакву посебну накнаду за то, осим редовних трошкова. Дакле, били су то услови какве смо само могли да пожелимо . . .

Петорица самоуких сликара из „Заставе" тако су спаковали кофере у пролеће и прошле године и кренули у Немачку, у гравер ску школу која постоји већ 400 година и спада у најцењеније на свету: пред њима је било велико искушење . . . Најстарији, четрдесетогодишњи машинбравар Зденко Перхинек, сећа се како је почело:

— За нас је у „Зулу" одређена омања простори ја, одвојена од оних у којима су радили њихови гравери. Добили смо учитеља који у овој школи ради пуних 38 година, да нас упути у тајне тог заната. Наравно нисмо се учили на оружју, већ су нам дали плочице на којима бисмо задату шару прво нацртали оловком, а онда почињали да режемо. Од једноставних ка тежима, на крају смо почели да радимо и рељеф, што се сматра најкомпли кованијом врстом гравира ња и највише се цени.

ДИПЛОМА ЗА ТРИ МЕСЕЦА

Иако нису радили заједно са немачким колегама, Крагујевчани су се врло брзо снашли и стекли пријатеље. Није им много сметало што у почетку нису знали ни реч њиховог језика: мало-помало они су се са појединим „Зуловим" радницима толико зближили, да су почели да их посећују, па чак и да спавају у њиховим кућама, иако су имали плаћен хотел. Међу колегама, кажу, брзо се нађе заједнички језик.

Тако су сазнали да је школа у коју су доспели не само стара четири века, него и изузетно строга. Од стотину кандидата што после основне школе, а у Немачкој она траје десет година, желе да се упишу у њу, пријемни испит положи само њих неколико, то су они најдаровитији. Као и друге средње школе и ова траје четири године. Онај ко је заврши, добија на крају диплому, какву су Зденко, Радивоје, Драгомир, Новица и Ранко добили — после три месеца! Наравно, они су овде учили само главни предмет, јер су средњу школу давно завршили у Југославији.

Вратили су се у „Заставу" поносни и орни да што пре покажу шта су научили. Радили су ножићима које су донели из школе, а оно што нису могли да понесу — сами су направили! Ипак, ни је било баш лако „прећи" са плочица на оружје, причају Зденко и Ранко допуњујући један другог:

— Опет бисмо шару прво урадили на плочици, да се рука „навикне" на њу, а тек онда преносили на оружје, јер ту не сме да се погреши, како испадне од прве, тако и остане, нема поправљања. Сада је већ много лакше, извежбали смо се, па већ радимо и рељефне гравуре, а то значи по милиметар, милиметар и по урезане у метал.

ПРВА ФОЛКЛОРНА ПУШКА

Први резултати били су, упркос скромности „Заставиних" гравера, изванредни. Један стручњак на последњој светској изложби оружја одржаној ове године у Паризу, са дивљењем је окретао у рукама карабин М 70 и на крају рекао:

— Изванредан примерак немачке гравуре, право немачко оружје!

Али, то је наљутило Новицу Прокића. „Нећемо више тако" — зарекао се он решен, као сваки уметник, да буде оригиналан, непоновљив. И, настала је прва пушка са — фолклорним мотивом из Новичиног краја! А то је нешто заиста ново, јер на оружју се, свуда у свету, примењују само две врсте шара, такозвана ловачка и арабеска. То су Крагујевчани и учили у „Зуловој" школи, зато је онај стручњак и побркао њихов рад са немачким. Сада они пуштају машти на вољу, а своја дела на крају потписују ситним, неупадљивим иницијалима: то је „Заставина" новина.

Рад петорице даровитих гравера није нормиран, што представља изузетак у овом нашем индустријском гиганту у којем ради 35.000 радника. Инжењер Вранић објашњава:

— Нисмо могли а ни желели да им прописујемо колико морају да ураде, јер их сматрамо уметницима. А сви су они марљиви и вредни радници.

Ипак нас је занимало колико ових пет „пионира" уради за месец дана. Сами су нам рекли:

— Око 25 примерака оружја урадимо сви заједно. Али, није свеједно да ли се гравира пушка или пиштољ, за један пиштољ потребно је чак четири до пет дана. Пипав је то посао . . .

Што се цене тиче, она зависи од тога како се процени вредност гравер ских радова. Отприлике, карабин који иначе стаје 3500 динара, изгравиран кошта око 5000.

„ЗАСТАВИНЕ" ВАТРЕНЕ ШАРЕ

16 САТИ ЗА КАРАБИН

Први експонат у „Заставином" музеју оружја су три пушке „кремењаче" или, како их је још народ тада звао „арнаутке", танке, дугачке, изгравиране. Где су израђене и коме су припадале не зна се. Али се зна одакле оне у крагујевачком крају: ту је негде на почетку прошлог века постојала радионица за поправку ових пушака — што се сматра скромним почетком бављења овдашњих житеља механизмом ватреног оружја. Историчари нису одгонетнули ни где се тачно налазила поменута радионица, ни коме је припадала, као што, уосталом не знају ни тачно место прве зграде крагујевачке Тополивнице, подигнуте 1853. године и нестале у пожару крајем прошлог века. Али, сасвим је извесно нешто много важније: непуне три деценије после изливања првог топа, управо је овде израђена пушка проглашена за најбољу на свету у то време!

Најбоља пушка на свету

Та је пушка дело првог српског конструктора ватреног оружја, младог генерала Косте Миловановића — Коке. Он је, у ствари, на генијалан начин усавршио пушку типа „маузер-1880" тако што је преправио њен магацин, затварач, нишан и жлебове, чиме је повећао почетну брзину и тачност гађања. По његовом нацрту позната фабрика браће Маузер из Оберндорфа израдила је 100.000 пушака за потребе српске војске и назвала их „маузер -кокина пушка М-1880". Народ је једноставно прозвао ове пушке „кокинке" а остале су неправизиђене све до краја 19. века.

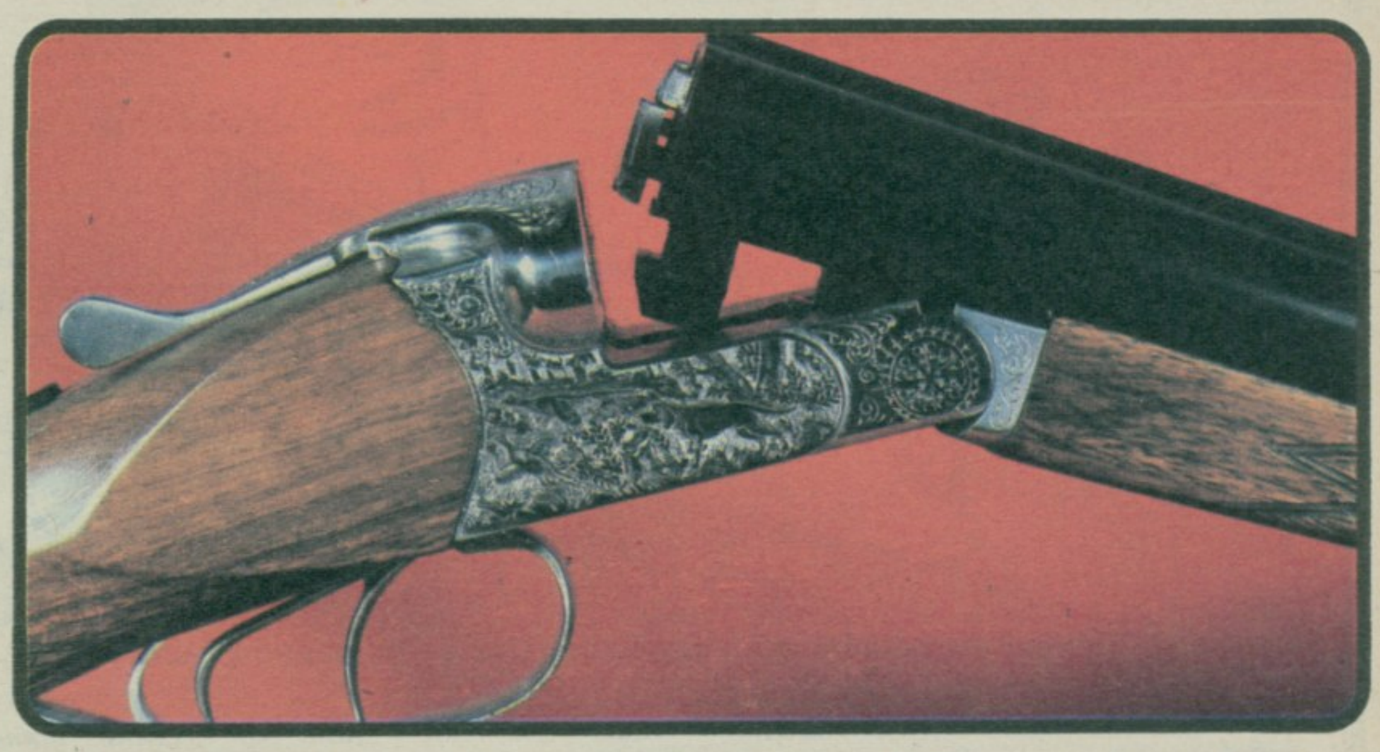
Ловачко и спортско оружје „Застава" је почела да производи пре двадесет година. И овога пута догодило се нешто слично — на велико признање није се дуго чекало. На светској изложби оружја у Мадриду 1975. године, амерички стручњаци оценили су „Заставин" карабин М-70 као четврти на свету, иза „колта", „ругера" и „берете", а то су имена позната, ваљда, и у најзабитијим деловима наше планете.

Калибар и за—сафари

Занимљиво је да се тај карабин израђује по неизмењеном „маузер" систему какав су задржали још само Шпанци, пошто је веома скуп, али је зато сасвим поуздан. Од 25.000 ловачких карабина колико крагујевачки Заводи производе у току једне године, око 20.000 извезе се у САД где су веома тражени. Додуше, карабини који одлазе преко Океана носе ознаку „марк IV" и немају кундак. Американци тамо монтирају свој, обично лакиран, тако да што лепше „сија" — ствар на коју се Енглези, а углавном и други европски „сладокусци" када је реч о оружју, најеже! По њиховом схватању кундак карабина мора бити од ораховог дрвета и то оног при корену, где нема чворова, а боја је тамна и „мат". У једном се, ипак, сви слажу: постоје само два прихваћена облика кундака, „монте карло" и — „свињска леђа"...

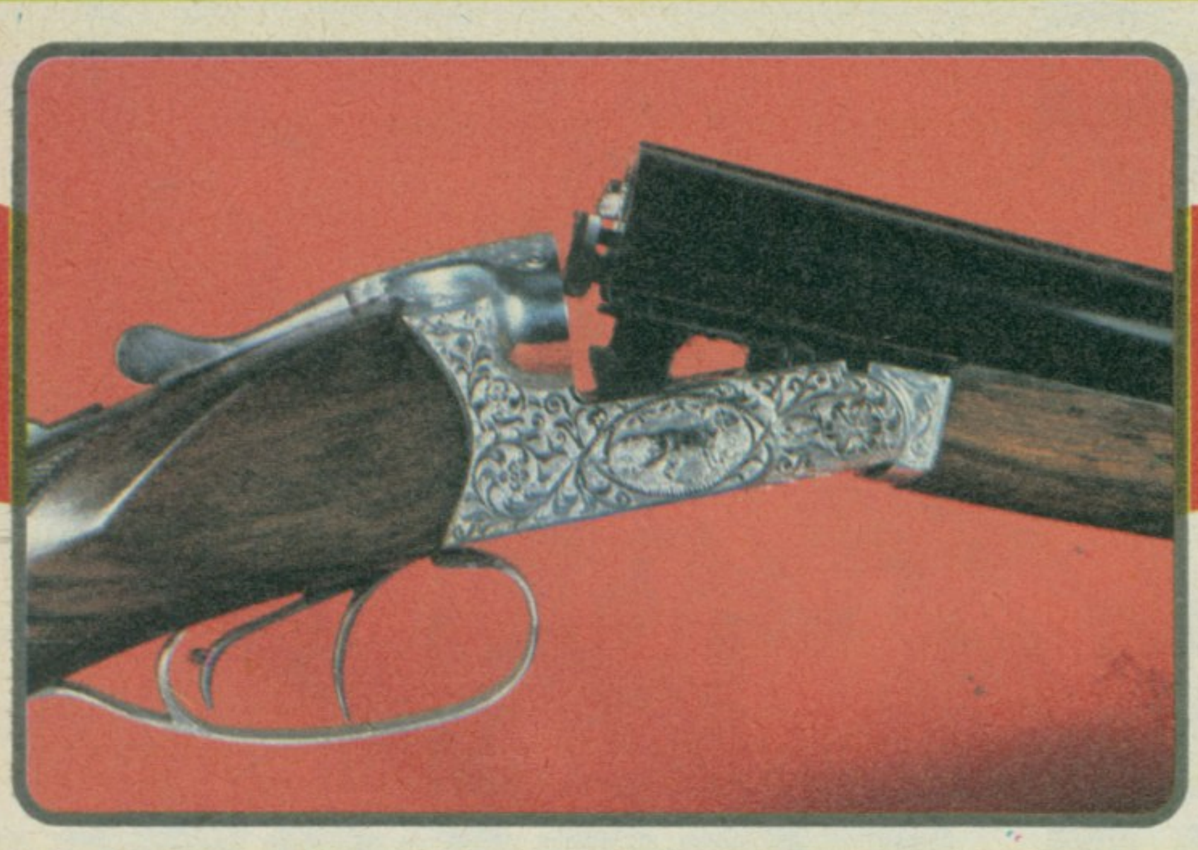
Данас је потребно око 16 сати да се у крагујевачким Заводима изради карабин, око три пута мање него што је требало радницима Војно-техничког завода пре пола века, да направе пушку. Карабин стаје 3200 динара, а ако је гравиран, 5000. Иначе у свету, примерак гравираног оружја, а то се ради и са инкрустацијама од чистог злата, кошта и до 100.000 динара...

Карабин „застава-70" израђује се у 15 калибара — највећи је **чак 11** мм и служи за сафари. На карабин се може, по жељи купца, уградити дурбин, па он постаје снајпер. Ово обично траже ловци на неприступачну дивљач, као што су дивокозе.

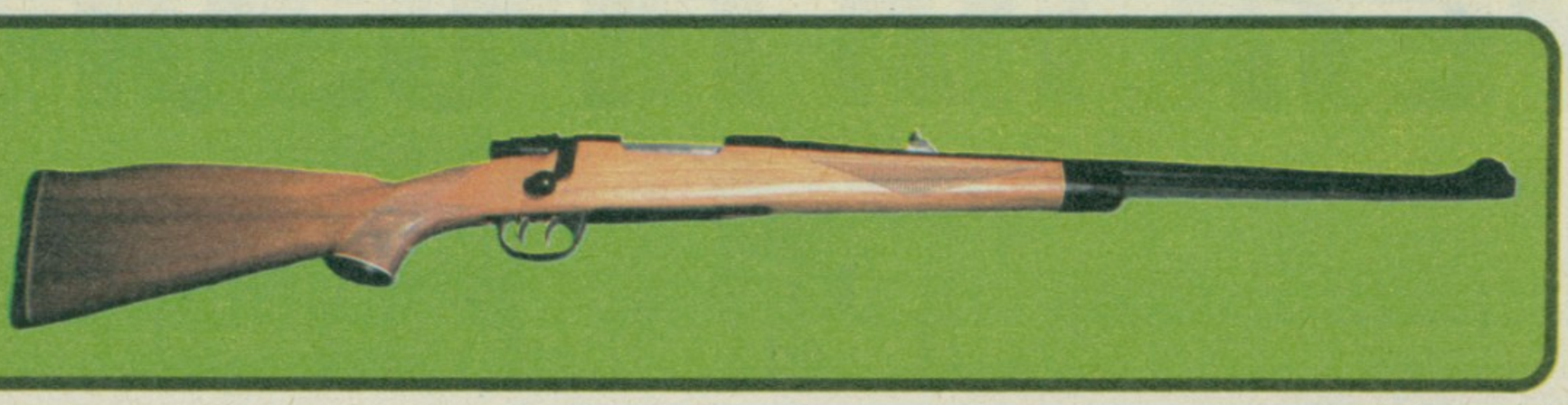

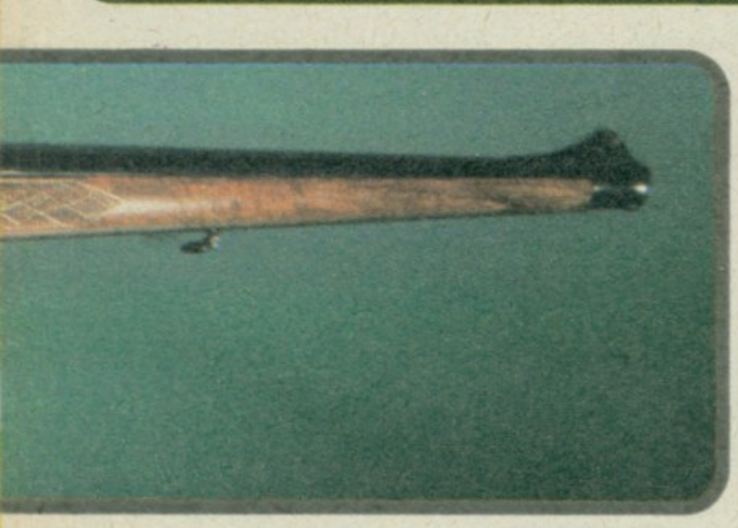

МОДА И ЗА ДВОЦЕВКЕ — Док се некада цев ватреног оружја изнутра обрађивала такозваним олучењем, у последњих десетак година сви велики произвођачи оружја усвојили су нов начин, хладним ковањем. Тиме се постиже беспрекорно глатка унутрашњост цеви кроз коју се муниција уједначено креће. Такав поступак користи „Застава“ и за израду ловачких пушака „сачмарица“. Али, није техничко усавршавање једино што се захтева од цеви. Ни ловачке пушке не одолевају захтевима — моде! Од њених хирова најмање, зависи хоће ли цеви код „двоцевке“ бити постављене вертикално или водоравно... Иначе, ловачка пушка „застава-73“, последњи модел који је крагујевачка фабрика избацила на тржиште, типа је „хамерлес“, израђује се у калибрима 16 и 12 и има лакиран кундак од буковог дрвета. Тешка је око 3 кг.

★ ★ ★

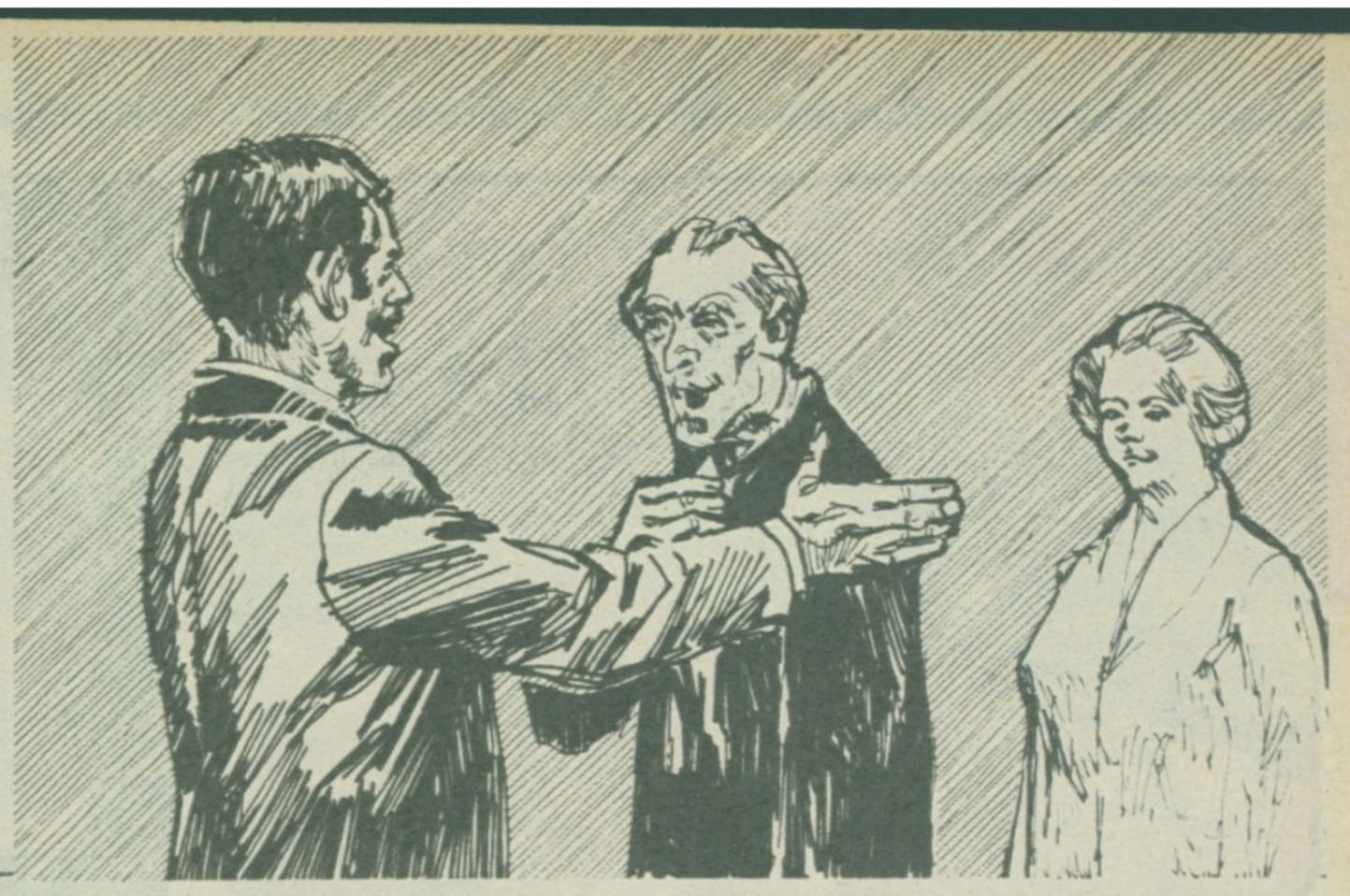
ЈАГМА ЗА „КРАТКОМ ДЕВЕТКОМ“ — „Застава“ прави четири врсте пиштоља: калибра 7,65 сопствене конструкције, калибра 7,62 што је делимично измењен совјетски пиштољ ТТ-2, као и такозвану кратку и дугу „деветку“. Коштају око 2000 динара, а са гравуром 3500. Од свих врста оружја најтеже је изгравирати баш пиштоль: за то је мајстору потребно и по пет дана! „Заставини“ пиштољи, иначе, имају једну специфичност: додатна аутоматска кочница блокира обарач чим се извади шаржер, тако да спречава опаљење ако се метак случајно задржи у цеви.

Текст: М. Крстуловић

Снимци: Љ. Патрногић

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

Куварица Пети никако није могла да се сети где је била тог поподнева. Црвенела је и замуцкивала покушавајући да убеди инспектора Жедија.

СИЛУЕТА НА ПРОЗОРУ

Нека жена вас је тражила — рекла је собарица чим је инспектор Жеди ушао у своју кућу. — Казала је да ће вас касније опет назвати.

— Заиста немам времена да се одморим — завртео је главом Жеди. — Крајње је време да негде одем на одмор, далеко ван овог града.

Уто је зазвонио телефон. Инспектор Жеди дубоко уздахну и тешка срца, са грима-

сом на лицу, подиже слушалицу.

— Овде госпођа Мирисол — рекао је узбуђен женски глас. — Морате одмах да дођете код мене, јер ме је неко пре два сата покрао. Сав накит који сам имала нестао је из моје спаваће собе. То је заиста страшно.

— Смирите се, молим вас — рекао је инспектор Жеди. — Одмах долазим, само ми претходно дајте адресу.

Наслонио је слушалицу на раме, из сакоа извадио оловку и на новинама испред себе записао улицу и број које му је жена издиктирала.

НЕСТАЛЕ УСПОМЕНЕ

После десетак минута зазвонио је на тешким дрвеним вратима огромне куће која се налазила неколико улица даље од његове. Старија жена, обучена у дугачку кућну хаљину, отворила му је врата и одмах почела да јеца.

— Инспекторе Жеди, то је заиста страшно. Однели су чак и мој венчани прстен. Сад немам ниједну успомену. Јадни мој Жан, још је очајнији него ја: после сваког успешног посла куповао ми је златне ланце, наруквице, минђуше... те ситнице су нас увек подсећале на време које је прошло. А сада, ето, све је нестало. Није ствар у новцу, јер сам сав накит осигурала...

— На колико? — прекину је Жеди.

— Па, сума је двоструко већа од вредности накита — рекла је госпођа Мирисол бришући очи. — Али, новац не може да ми надокнади све те мале успомене...

— Добро, добро — инспектор Жеди је ставио руку на њено раме. — Позовите послугу и свог мужа. Морам да им поставим неколико питања.

— Знате, Жан се не осећа добро. Овај случај га је страшно потресао. Али, ако инсистирате...

— Истрага ће кратко трајати — рекао је Жеди и припалио лулу. — Али, прво ми испричајте шта се заправо десило?

Жена је села у фотељу до његове и, кршећи руке, почела да прича: — Око 18 часова вратила сам се из града. На вратима ме је дочекао Жан, знате, он има 70 година, доста је старији од мене, али то нам не смета да живимо у срећном браку. Рекао ми је да је неколико минута раније чуо буку у мојој спаваћој соби, која се налази на спрату, тик изнад салона у којем је провео поподне. Учинило му се као да горе чује кораке и лупњаву... Одмах сам посумњала, отрчала у своју собу и нашла све фиоке испретуране... Остало знате.

— Хвала вам. А сада позовите послугу и Жана — казао је Жеди.

ГДЕ САМ БИЛА?

Собар Франсоа имао је чврст алиби. Читаво поподне био је у једном ресторану ван Париза, заједно са двојицом својих пријатеља. За разлику од њега, куварица Пети никако није могла да се сети шта је радила два сата раније.

— Шетала сам се по Булоњској шуми са својом другарицом Маријет... не, не, то је било пре подне. Око 15 часова сам била на једном месту на Сени, не, то је било око 17 часова... Уосталом, шта ме испитујете. Никада нисам волела накит, шта бих ја са њим — говорила је сва црвена у лицу. — Сетила сам се: шетала сам се отменом Улицом Жорж Сенк и у једном излогу угледала диван прстен, сличан оном као што има госпођа Мирисол. Када се будем удала, рећи ћу мужу да ми га купи.

— Малопре сте рекли да не волите накит — добацио је Жеди.

— Овај, како да кажем... — муцала је Пети. — Волим га, али немам новца за тај луксуз.

— А шта сте ви радили, господине Жан — инспектор се обратио мужу госпође Мирисол.

— Хвала на питању, сада се заиста боље осећам — одговорио је старац. — Имам висок притисак, али узимам лекове...

— Нисте ме разумели — Жеди се насмејао. — Испричајте ми како сте провели поподне.

Први пут од када је ушао у ову кућу, инспектор Жеди је приметио осмех и на лицу госпође Мирисол. Сажаљиво је одмахнула главом и рекла:

— Жан неће да носи апарат за појачавање слуха. Каже да се њиме служе само старци. И никако неће да призна колико има година.

— У праву је — казао је Жеди. — А шта сте ви радили? — обратио се младићу који је стајао поред врата.

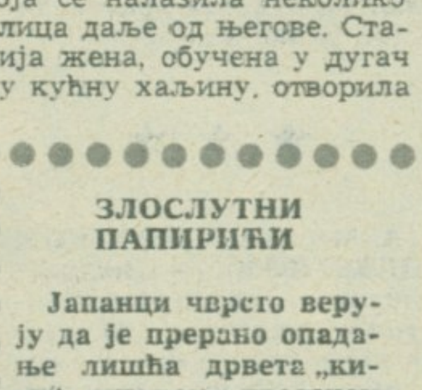
— Око 17 часова изашао сам у башту и сео на клупу са које сам могао да видим собу госпође Мирисол — рекао је шофер Мишел. — Знао сам да је госпођа у граду, па сам се веома изненадио када сам видео неку силуету на њеном прозору. Нисам могао да је препознам, али све ми се чини да је то била собарица Пети.

— Не треба више да ми причате — захвалио се инспектор Жеди. — Знам ко је крадљивац. Сам се одао.

Драги читаоци, свакако сте већ погодили ко је крадљивац накита госпође Мирисол. А ако нисте успели да заједно са инспектором Жедијем решите овај случај, погледајте решење на страни 35.

ЗЛОСЛУТНИ ПАПИРИЋИ

Јапанци чврсто верују да је прерано опадање лишћа дрвета „кири" сигуран предзнак несреће. Знајући за ово веровање, официри америчког војног ваздухопловства у другом светском рату, покушавали су да међу Јапанцима створе панику бацајући из авиона огроман број папирића у облику тог лишћа.

ХЛАДНА ПИЛЕТИНА

Једну жену из Нирнберга одвезли су у болницу са сумњом да је дошло до повреде мозга, након што се онесвестила на каси у самоуслузи, приликом покушаја да украде смрзнуто пиле.

Пиле јој се налазило на глави, испод шешира.

СВИРАЊЕ НА СВИЊАМА

На великој изложби 1851. године у Паризу, музичка атракција су биле оргуље са свињским реповима. Оргуљаш је сакупио одређен број свиња од којих свака скичи различитом висином тона. Њихови репови су били повезани системом дирки. Да би одсвирао одређен тон, оргуљаш је морао да притисне дирку која би повукла за реп свињу која испушта глас одређене висине.

ПРЕПОТОПКО

ХУ! ОВИ ВЕГЕТАРИЈАНОСАУРУСИ СУ МНОГО УКУСНИ... АЛИ, БРАТЕ, НЕ МОЖЕ ЧОВЕК ДА ИХ УХВАТИ!

ГРРР! КАД БИХ МОГАО БАР ЈЕДНОГ ДА СЕ ДОЧЕПАМ! ДОСТА МИ ЈЕ ЈАЈА!

РЕКОХ ЛИ ЈА ТО ЈАЈА?!

ХО! ХО! КАКВА СТРАШНА ИДЕЈА!

ОВО ЈЕ ПРИЛИЧНО ВЕЛИКО!

ХЕ! ХЕ! НЕ ЗОВЕМ СЕ ЈА ЏАБЕ „ХОМО САПИЈЕНС"...

А САДА, ОСТАЈЕ МИ САМО ДА СТРПЉИВО ЧЕКАМ...

После месец дана...

ТАТА!

УСПЕО САМ! ДОЂИ, СИНЕ МОЈ!

САД ТИ НЕМА МРДАЊА!

ЕВО ПАПИЦЕ!

ХЕ! ХЕ! ЛЕПО НАПРЕДУЈЕШ!

После два месеца...

ХУ! КО БИ РЕКО ДА ОВАЈ СТВОР ТАКО МНОГО ЈЕДЕ!

ЛЕПО ЈЕ ИЗРАСТАО! КРОЗ ДАН-ДВА БИЋЕ ЗА ЛОНАЦ!

ГРРР! ПРОГУТАО ЈЕ И **МЕНЕ** ЗАЈЕДНО С РЕПОМ... А ОВАМО ЈЕ НЕКАКАВ ВЕГЕТАРИЈАНАЦ! **УПОМОЋ!**

ЕВО ТИ, НА!

АЛА ЈЕ ЗИНУО...

НЕМОГУЋИ ПАЈА ДИЛИНГЕР

Био сам свестан да се упуштам у опасну авантуру, али су ме његове продорне плаве очи и вечити »осмех Мона Лизе« убедили да ту поговора нема.

У топлој ноћи шарена колона људи, праћена жандарима, кретала се београдским улицама у правцу Црвеног крста. С времена на време, колона се заустављала пред неком кућом, жандари су узимали још понеког мушкарца и пут се настављао.

— Био је август 1943. године и терали су нас на принудни рад у немачки логор у Борском руднику — сећа се Драгутин Добричанин — Гута, популарни глумац, тада један од људи из колоне. — **Имао сам тада двадесет једну годину и није ми падало на памет да се добровољно јавим на позиве са плаката излепљених по читавом граду. Када сам чуо да скупљају људе по кућама, преселио сам се и неколико дана спавао код неких пријатеља. Рачунајући да је опасност прошла, вратио сам се кући и — управо те ноћи жандари су упали код мене!**

ЧОВЕК СА КРОВА

У колони је било мушкараца свих занимања и годишта — од 19 до 60 година. Жандари нису бирали. Од Црвеног крста дуга поворка се истим путем враћала ка железничкој станици, када се, одједном, са једног крова зачуо узвик:

— Јао, што је добро друштво! Чекајте мене! Ево, силазим!

Људи нису могли да се начуде ко се то добровољно јавља за рад у логору. Био је то Паја Јовановић, звани Дилингер, познати београдски „гамен“ и беспосличар, чувен по својим мангуплуцима. Жандари су га пре сат времена тражили у кући, али нису га нашли. А сада је, ево, добровољно дошао.

— Здраво, друштво! — обратио нам се као да смо се знали годинама. — **Замислите, куцали ми на врата, ја отворим и питам кога траже а они кажу:**

—Ају Дилингера.

— Зашто?

— Због рада у руднику!

— Видећу да л' је ту — одговорим им ја и затворим врата.

Они чекају, звонили, лупали рукама и ногама па тек онда развалили врата, само шта вреди кад више нисам био у кући! Лепо сам се сакрио на крову, али када сам видео овако лепо друштво, нисам могао да одолим!

— Такву ми је муку задао у логору да је можда боље да је остао на крову! — прича Добричанин.

— Негде у зору стигли смо на железничку станицу, где су нас потрпали у вагоне, а онда смо кренули. На свакој окуци „ћира“ је успоравао, а Паја је искакао из воза и сачекивао нас на следећој кривини са пуним недрима шљива...

Воз се, на крају, зауставио у Петровцу на Млави, а логораши су одатле камионима пребачени до села Ждрело. Ту се налазио логор окружен бодљикавом жицом. Новодошли су потрпани у бараке, подељена су им ћебад а већ сутрадан требало је почети с радом.

— Били смо затворени у групе за рад. Свака се састојала од четири човека који су морали да испуне прописану норму. Имао сам среће да будем у групи са тројицом људи навиклих на тежак рад: са једним пекаром, једним физичким радником и лучким носачем који је сам могао да понесе терет од 400 килограма. Како сам и ја био у доброј физичкој кондицији, успевали смо да испуни мо норму већ у 11 часова пре подне, а онда смо помагали слабијима.

ПОПРАВИТИ МИНУСЕ

Рад у руднику одвијао се под строгом контролом Немаца и било нам је веома тешко. Међутим, никоме није падало на памет да изостане, јер су изостанци били евидентирани у дневнику лагерфирера, команданта логора. Два изостанка повлачила су за собом пребацивање у неки од казнених логора — Штрафлагера, а тога су се сви добро чували. Сви — осим Паје Дилингера. Он је неколико пута бежао и враћао се натоварен намирницама и којекаквим дрангулијама. Једном га није било петнаест дана.

— Шта ћеш сада? Боље да се ниси ни вратио! Нагомилао си петнаест минуса... — рекао му је Добричанин.

— И то ће се некако уредити — хладно је одговорио Паја.

— Како?

— Ти ћеш ми помоћи!

— Како ја!?

— Лепо... Командант логора увек око подне изађе из своје бараке да протегне ноге и задржи се неколико минута. Сасвим довољно да са задње стране уђеш кроз прозор и претвориш минусе у плусеве. Једноставно, зар не?

— Следио сам се — сећа се Добричанин — **и погледаоАју. Његове плаве продорне очи и вечити осмех Мона Лизе јасно су говорили да ту поговора нема...**

— Ах, да! Да не заборавим: дневник лагерфирера је у трећој фиоци с леве стране! — додао је Дилингер.

— Сутрадан пред подне Паја је стајао пред бараком команданта логора, а ја иза ње, мало укосо да бих могао да видим који ће ми знак дати. А онда се све одиграло на брзину: када је Немац изашао из бараке, Паја је неприметно махнуо руком, а ја сам кроз отворен прозор ускочио у собу. Без размишљања сам отворио фиоку, нашао дневник групе и у њему Пајино име. Узео сам пенкало са стола и брзо додао вертикалну црту на сваки минус. Тада сам зачуо кораке испред бараке! Брзо сам вратио свеску и главачке искочио. Дошао сам до наше бараке, бацио се на кревет и тек онда осетио лудачки страх. Сав сам се тресао! Да су ме ухватили... Од тада је Паја ноћу устајао и покривао ме ћебетом да не бих назебао...

ВАЖНА СУ ЋЕБАД

Увече и ноћу, док су уморни логораши спавали, омања група стављала је на прозор ћебад да стражар не би видео светлост и — играла карте у ситан новац.

— У нашој бараци налазио се и један бивши, како се представљао, крупије из Монте Карла који нас је драо без милости. Суме у које смо играли биле су више него симболичне, али ово је почело да нас нервира. Било је потпуно свеједно да ли смо карте делили ми или он, увек су код њега били штихови, а код нас празне карте. Како

Драгутин-Гута Добричанин (седи) у лето 1943. године на принудном раду у Борском руднику

је то успевао, ни данас ми није јасно... Једне вечери Паја је сео да с њим одигра партију. Сутрадан смо хтели да се наругамо Паји:

— Како си прошао, — упитали смо га суздржава јући смех.

— Одлично! — одговорио је и показао пуну шаку ситнине. **Отишли смо затим да се наругамо његовом противнику и затекли га како пред парчетом огледала опипава огромну модрицу испод ока! Колико се сећам, од тада је и крупије понекад губио на картама...**

Рад у логору се, иначе, одвијао једнолично, без неких интересантних догађаја, све док једног дана из Добричанинове бараке ни је нестало дванаест ћебади.

— Нисам имао појма ко је могао да их узме али био сам одговоран за све у бараци и морао сам да надокнадим губитак. Једини начин био је да провалим у магацин с робом! Мука ме је ухватила... Моји нерви још нису преболели догађај са Пајиним минусима а већ је требало провалити у другу бараку. Међутим, није било избора...

Следеће ноћи Добричанин и још један друг упутили су се према централном делу логора. Пролазећи поред стражара, само су узвикнули „Пост!“, уобичајено јављање стражи када су ишли у нужник, и наставили даље. Чим су нестали из стражаревог видокруга, скренули су у мрачни део логора око магацина.

— Док је мој друг чувао стражу, неким гвожђем ус пео сам да отворим прозор и ушуњам се унутра. Морао сам да будем врло тих јер је са друге стране магацина био стражар који се те вечери, срећом, није много шетао. Кроз прозор сам избацио двадесет ћебади па смо их околним путем пренели до наше бараке. Затим смо се вратили и мирно прошли поред стражара. Ћебад смо поделили а вишак сакрили, да нам се нађе. Јер, тешко да бих се поново одлучио на овакав корак!

Кроз тежак рад и разне доживљаје прошла су четири месеца и Добричанинова смена завршила је рад у логору. Овог пута није било камиона да их пребаци до воза, већ су морали сами да се сналазе:

— Некако смо стигли до станице а онда се једва угурали у воз. Ту сам последњи пут видео Пају Диллингера док је на успутној станици покушавао да једног огромног овна угура у пре пун вагон треће класе..!

М. Јовичић

ОНИ СУ БИЛИ НАЈХРАБРИЈИ

У ОВОМ БРОЈУ ДОНОСИМО ЈЕДНУ ОД МНОГИХ УЗБУДЉИВИХ ПРИЧА О МАЛИМ ЈУНАЦИМА, ДОСАДАШЊИМ ПОБЕДНИЦИМА ВЕЛИКЕ МЕЂУНАРОДНЕ АКЦИЈЕ „PLUS ULTRA“ — „ВИШЕ ОД НАЈВИШЕГ“ У КОЈОЈ СЕ, ЗА СВАКУ ГОДИНУ, БИРАЈУ НАЈХРАБРИЈИ, НАЈХУМАНИЈИ И НАЈПОШТЕНИЈИ ДЕЧАК ИЛИ ДЕВОЈЧИЦА.

ЗАШТО ЈЕ ГЕНЕРАЛ ПЛАКАО

— ОДЛИЧАН СИ, ТЕРИ! КАО ФРАНЦУЗ, ПОНОСИМ СЕ ТОБОМ — РЕКАО ЈЕ ШАРЛ ДЕ ГОЛ ХРАБРОМ ДВАНАЕСТОГОДИШЊЕМ ДЕЧАКУ.

Било је лето 1971. године. На пучини Ла манша, недалеко од Кана, двојица младића једре. Море је све немирније. Спрема се невреме.

Није прошло дуго а ветар је, у силовитим налетима, стао да баца таласе на једрилицу. На обали посматрачи с узбуђењем прате неравноправну борбу једриличара с природом. Дванаестогодишњи дечак Тери Тре корача уз обалу и мисли нешто своје. Одједном, трже га усплахирен глас:

— Човек у мору!

И још се није ни снашао на коју ће страну погледати кад други, још узрујанији глас, викну:

— Двојица су у мору!

Једрилица се преврнула, једра су јој наквашена и убрзо ће потонути. А море је све луђе и немилосрдније! Испут бича туче по двојици беспомоћних младића.

— Чак и да су изванредни пливачи, неће моћи да издрже — коментарисали су изненадни догађај окупљени грађани Кана. Као да гледају филм и као да их се судбина двојице унесрећених уопште не тиче.

— Учинимо нешто! — виче један, али и сам ништа не предузима. Неки тупо буље у њега: зар се ту уопште може помоћи? Други, опет, безглаво беже да не буду сведоци.

Дванаестогодишњи дечак не верује својим очима. Зар ће ови снажни, одрасли људи мирне савести допустити да море прогута нове жртве? Зар да и он остане само равнодушни посматрач!

Не, нећеш тако, Тери, говори себи. Зар га није учитељица похвалила кад је, једном, као из рукава истресао пословицу- „Прави се човек препознаје у невољи.“

НЕМА ВРЕМЕНА ЗА БОЛ

Невероватно, размишља прозничаво, овде заиста нико ни малим прстом да макне! Само узалудна вика и галама. Не губећи време решио је — сам ће кренути да им помогне.

Притрчао је првом чамцу везаном уз гат, ослободио уже и ускочио. Седајући на средину, дохватио је весла. Један-два, један-два... Чамац се покренуо и он се некако отиснуо од обале. Весла су тешка као железо, али га ипак слушају. Море уз обалу није тако дивље као тамо где се двојица једриличара грчевито боре за живот.

— Чувај се, дечаче! — до њега допиру крици запањених сугрђана са обале.

Тери се не осврће. Један-два, један-два... покреће тешка весла нејаким рукама настојећи да то изводи што хитрије. Море га је запљуснуло и после првог ударца разбеснелог таласа једва је одржао равнотежу. Весло га је жестоко ударало по грудима, али сада није имао времена да мисли на бол. Напред, само напред.

ДЕСЕТ САТИ СНА

Таласи насрћу на њега и поигравају се с њим. Његове руке све теже мире разуздана весла. Ипак, чамац се креће ка циљу.

Пошто је срећно избегао још један снажан налет таласа који умало да га преврну и одвуку на дно, Тери је најзад стигао до бродолома. На измаку снаге, младићи се очајнички држе један за другог док их узаврела вода запљускује и плави.

— Пењите се! — довикује им Тери, али младићи не могу да га послушају. Снага их је потпуно издала.

Тери је збуњен, на тренутак беспомоћан. Сам ће их извући. Другог излаза нема. Чамац се љуља на таласима тамо-амо док он покушава да ухвати за косу једног. Успео је! Само да се чамац не преврне док га увлачи унутра. Најзад! Напињући се из све снаге увукао је и другог младића у чамац. Најтеже је прошло. Ипак, треба стићи до обале.

Младићи пије у свог спасиоца, без снаге да му помогну. Задихан, Тери је дохватио весла. Под теретом иде много спорије, и теже. Кад би бар могао мало да се одмори. Ни море се не смирује, већ пркосно тера свој све бржи и јачи плес.

Види — на обали се окупила светина, али нико ништа не предузима. Зар им је жао да покваре одело, љути се у себи дечак, и весла. Руке су му отежале и укрутиле се. С муком их покреће. Али, издржаће још мало.

Најзад се дохватио обале. Неки од посматрача, одушевљени што се све срећно завршило, желе да га потапшу, али он бежи. Што даље од овог уклетог места.

Потрчао је кући и, исцрпљен као никад у животу, свалио се у постељу. Спавао је као топ десет сати без престанка. За то време његови родитељи примају честитке уместо свог јединца. Дошли су новинари и чекају да се јуначина пробуди.

— Како то да си баш ти, овако мали, први кренуо да спасаваш утопљенике? — питају га.

— Кад нису други — ја сам! — узвраћа Тери. — **Неко је морао, зар не?**

У ЈЕЛИСЕЈСКОЈ ПАЛАТИ

Тери је те године проглашен за најплеменитијег младог Француза. Када је, обасјан флешевима и окружен репортерима, сазнао да ће ускоро, на пут по Европи и Африци, углавном летети авионом, рекао је:

— То је дивно! Авионом ћу у свако доба, али бродом — ни говора.

За храброг Терија чуо је и ондашњи председник Француске Републике генерал Шарл де Гол. Пошто се дечак вратио с турнеје, Де Гол је пожелео да га упозна.

Тери је без страха дошао у Париз, у Јелисејску палату у којој председник дочекује најугледније госте. И нико се није усудио да генералу поме не колико је дечак живахан и несташан. Сви који су га познавали стрепели су хоће ли ова посета проћи без гужве која је неизбежна када је у питању Тери. Бар је тако било за време једномесечне турнеје са победницима »Plus ultra«.

Као да му је стари знанац, дечак је сео поред Шарла де Гола и причао му шта је видео и доживео на путовању кроз више земаља. На председниково питање да ли је достојно заступао Француску, хладнокрвно је одговорио:

— Мислим да јесам, ако заборавимо неке ситнице о којима није вредно разговарати.

Де Гол се заинтересовао за какве се подвиге проглашавају победници једне земље у овој међународној акцији и кад му је паметни дечак набројао низ примера, а међу њима и свој, прекаљеном ратнику и чувеном политичару, отврдлом од животних искушења, потекле су сузе.

— Одличан си, Тери. Као Француз, поносим се тобом.

Сутрадан су париске новине на истакнутим местима донеле илустровану вест о необичном сусрету.

Перо Златар

БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

МОРАМ ТО ДА ИЗВЕДЕМ ВЕ-ШТО ИНАЧЕ МАМА МОЖЕ ДА ЕКСПЛОДИРА К'О ВУЛКАН!

АХА... ЕВО ЈЕ!

ОВАЈ... МНОГО БИХ ВОЛЕО ДА ДАНАС ЗА ВЕЧЕРУ СПРЕМИШ НЕШТО ДРУГО... СПЕЦИЈАЛНО... ЗА ПРОМЕНУ! НАЈЗАД, ТИ СИ НАЈБОЉА КУВАРИЦА НА СВЕТУ!

ХМ!

ДОСТА МИ ЈЕ КИСЕЛОГ КУПУСА СА СВИЊСКИМ НОЖИЦАМА... И РЕСТОВАНОГ КРОМПИРА!

А ШТА БИ ТИ ЗА ПРОМЕНУ?

ПА... РЕЦИМО СВИЊСКИ БУТ ШПИКОВАН БЕЛИМ ЛУКОМ!

ДОБРО! ЈА ЋУ ДА ТРКНЕМ ПО МЕСО... А ТИ ДОНЕСИ ЛУК ИЗ БАШТЕ!

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

ДО ВЕЧЕРАС ЋУ БИТИ ТОЛИКО ГЛАДАН ДА БИХ ЦЕЛУ СВИЊУ МОГ'О ДА ПОЈЕДЕМ! САД ПРВО МАЛО ДА ОДРЕМАМ!

БАШ САМ СЛАТКО ОДСПАВ'О! А САД ПО ЛУК! ММММ... ВЕЋ МИ САД ТЕЧЕ ВОДА НА УСТА!

ОХ!

ТРАС!

ЈАО

ШТО НЕ ПАЗИШ КУД СТАЈЕШ! ЕТО, РАЗБИО СИ И ОКО И УСТА... НИ ЗАЛОГАЈ НЕЋЕШ МОЋИ ДА СТАВИШ У ЊИХ!

ШМРК

А ПЕЧЕЊЕ... МИРИШЕ ЛИ МИРИШЕ!

Мојак 5-72

ИМАМ НОВУ ХАЉИНУ...

И НОВЕ ЦИПЕЛЕ...

А ЈА НОВИ ПАКЕТИЋ KOLOY'S-А!

KOLOY'S
ВАВАЏИ
ВАВАЏИ

МАНДРАК: ВРЕМЕПЛОВЦИ

У СВИМ ШКОЛАМА У ГРАДУ ПОКРАДЕНИ СУ ТЕСТОВИ ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ НАМЕЊЕНИ ДЕЦИ ОД ШЕСТ ГОДИНА. У ИСТО ВРЕМЕ НА ТАЈАНСТВЕН НАЧИН НЕСТАЛО ЈЕ ДЕСЕТ НОВЧАНИЦА ОД ПО ХИЉАДУ ДОЛАРА. СЛУЖБЕНИК БАНКЕ ОБЈАШЊАВА МАНДРАКУ ШТА СЕ ДОГОДИЛО...

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ УЛОЖИО ТАЈ НОВАЦ ЗОВЕ СЕ СМИТ!

ИЗВОЛИТЕ ВАШУ КЊИЖИЦУ!

ХВАЛА!

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

КАДА САМ ДАНАС ОПЕТ УЗЕО ДА ПРЕБРОЈИМ НОВЧАНИЦЕ, ОНЕ СУ ЈЕДНОСТАВНО ИШЧЕЗЛЕ!

?!

ALK and REBECKS 11-1

И МИ ТРЕВА ДА ПОВЕРУЈЕМО У ТУ ПРИЧУ!

ПОЛАКО!

ШТА ТИ МИСЛИШ, МАНДРАЧЕ?

ПОКУШАЛИ СМО, ПОМОЋУ ДЕТЕКТОРА ЛАЖИ, ДА ОТКРИЈЕМО ИСТИНУ, АЛИ БЕЗ УСПЕХА!

ЈА КУ ГА ХИПНОТИСАТИ!

?

ГЛЕДАЈТЕ У ЗИД И МИСЛИТЕ НА ТАЈ НОВАЦ! ПОКАЖИТЕ НАМ ШТА СЕ ДОГОДИЛО!

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

И ТАКО ПОМОЋУ МАНДРАКОВЕ ХИПНОТИЧКЕ ПРОЈЕКЦИЈЕ...

НОВЧАНИЦЕ НЕСТАЈУ!

!

РЕКАО ЈЕ, ЗНАЧИ, ИСТИНУ!

ALK and REBECKS 11-2

ДАЛИ, КАКО ЈЕ ТО МОГУЋЕ?

НЕ МОГУ ДА ВЕРУЈЕМ!

САЗНАЋЕМО!

ПОЗОВИТЕ СМИТА, ЧОВЕКА КОЈИ ЈЕ ДОНЕО ТАЈ НОВАЦ!

ОТВОРИТЕ!

НЕМА НИКОГ!

ALK and REBECKS 11-3

СМИТ, ЊЕГОВА ЖЕНА И ШЕСТОГОДИШЊИ СИН РОНАЛД СУ НЕСТАЛИ!

ДЕЧАК ИМА ШЕСТ ГОДИНА?

ДА... А ШТА ТИ ТО ЗНАЧИ?

НИСАМ ЈОШ СИГУРАН... МОРАМО ДА ПРОНАЂЕМО СМИТА!

НА ДРУГОМ КРАЈУ ГРАДА...

ВАША СУЗИ ЈЕ ПРОШЛА НА ПРВОМ ТЕСТУ! ИЗВОЛИТЕ 10000 ДОЛАРА!

!!

ALK and REBECKS 11-4

1334/1

ДОЂИТЕ СУТРА У НАШУ КАНЦЕЛАРИЈУ! АКО СУЗИ ОДГОВОРИ НА ЈОШ НЕКА ПИТАЊА, ДОБИЋЕТЕ 90 000!

!

ТРЧИМ У БАНКУ ДА ВИДИМ ДА ЛИ ЈЕ СВЕ У РЕДУ С ОВИМ НОВЦЕМ!

1

ХВАЛА, ГОСПОДИНЕ, ЏОУНС!

УУУ! НОВЧАНИЦЕ СУ ДОБРЕ!

АЊАВ

ЈЕСИ ЛИ СПРЕМНА ЗА ПОСЛЕДЊИ ТЕСТ, СУЗИ?

ЈЕСАМ!

ДОБИЋЕМО ЈОШ 90 000!

TALK and REDBACKS 11-6

СЕДИТЕ ОВДЕ! ОДМАХ ЋУ ЈА!

© King Features Syndicate, Inc.

НЕ ВИЂАЈУ СЕ СВАКИ ДАН НОВЧАНИЦЕ ОД ХИЉАДУ ДОЛАРА! ХЕЈ, ОНЕ НЕСТАЈУ!

ЊАВ

ЗА ТО ВРЕМЕ...

ШТА САД ТРЕБА ДА РАДИМ?

ДА ДОБИЈЕШ 90 000... ОВАЈ..ОНАЈ ЧИКА ЋЕ ТИ РЕЋИ, СУЗИ...

ИМА ЛИ КАКВИХ ВЕСТИ О ПОРОДИЦИ СМИТ, ШЕФЕ?

ЈОШ НЕ, МАНДРАЧЕ!

© King Features Syndicate, Inc. 1963. World rights reserved.

ЗВРР

Х'М! МОРА ДА ПОСТОЈИ ВЕЗА ИЗМЕЂУ СМИТА, ТОГ НОВЦА И ТЕСТОВА ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ!

?

TALK and REDBACKS 11-7

МАНДРАЧЕ, НЕСТАЛО ЈЕ ЈОШ ДЕСЕТ НОВЧАНИЦА ОД ПО ХИЉАДУ ДОЛАРА!

?!

У БАНЦИ...

СВИ МИСЛЕ ДА САМ ЈА УКРАО ТАЈ НОВАЦ ИЛИ ДА САМ ЛУД!

НИ ЈЕДНО НИ ДРУГО! ТО СЕ ВЕЋ ДОГОДИЛО!

НОВАЦ ЈЕ УЛОЖИО НЕКИ ЏОУНС!

ПОТРАЖИМО ГА ОДМАХ!

TALK and REDBACKS 11-8

ЏОУНСОВИ СУ ЈОШ ЈУЧЕ НЕКУД ОТИШЛИ!

© King Features Syndicate, Inc. 1963. World rights reserved.

НЕСТАЛИ СУ СА СВОЈОМ ШЕСТОГОДИШЊОМ КЋЕРКОМ!

ШЕСТ ГОДИНА!

И СУЗИ И РОНАЛД ИМАЈУ ПО ШЕСТ ГОДИНА! ЊИХОВИ ТЕСТОВИ ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ СУ ТАКОЂЕ НЕСТАЛИ!

TALK and REDBACKS 11-9

2

ПСИХОЛОЗИ ИХ СЕ СЕЋАЈУ! КАЖУ ДА СУ НАТПРОСЕЧНО ИНТЕЛИГЕНТНИ!

2

ДВЕ ПОРОДИЦЕ СУ ИШЧЕЗЛЕ БЕЗ ТРАГА!

НЕ ЗАБОРАВИТЕ ТЕСТОВЕ!

ШТА СВЕ ТО ЗНАЧИ?

ЈОШ НЕ ЗНАМ...

© King Features Syndicate, Inc. 1963. World rights

А ШТА ВАС ДВОЈЕ МИСЛИТЕ О ОВОМЕ ?

?

ЗА ТО ВРЕМЕ ПОРОДИЦА ЏОУНС...

TALK and REBECCAS 11-10

ТИ ЋЕШ СЕ САДА БРИНУТИ О ЊИМА! ЈА ИДЕМ ПО ДРУГОГ ГЕНИЈАЛЦА!

У РЕДУ !

КАКВУ ТАЈНУ КРИЈЕ ОВО МЕСТО?

БИРО ЗА ОТКРИВАЊЕ ГЕНИЈА

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

ВИ СВЕ ТЕ НЕСТАНКЕ ДОВОДИТЕ У ВЕЗУ, МАНДРАЧЕ ?

ДА, ЛОТАРЕ !

© King Features Syndicate Inc 1967 World rights reserved

КО ЗНА КОЛИКО ЋЕ ЈОШ ТАКВИХ СЛУЧАЈЕВА БИТИ ?

TALK and REBECCAS 11-11

ШТА ЋЕШ ПРЕДУЗЕТИ?

НЕ ЗНАМ... АЛИ, МОРАМ БРЗО ДА ОТКРИЈЕМ ИСТИНУ!

ЈЕСУ ЛИ ОВО БЛИЗАНЦИ РОМИ И РЕМИ ?

?

И ПОРОДИЦА БЛЕК СЕ УСКОРО НАШЛА У БИРОУ ЗА ОТКРИВАЊЕ ГЕНИЈАЛАЦА...

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

TALK and REBECCAS 11-13

„РОМИ И РЕМИ. ШЕСТ ГОДИНА. НЕСТАЛИ СА СВОЈИМ РОДИТЕЉИМА ПРОШЛЕ НОЋИ!"

МАНДРАЧЕ, БРОЈ ИШЧЕЗЛИХ ПОРОДИЦА ПОПЕО СЕ НА ДВАНАЕСТ!

НЕВЕРОВАТНО!

ОБАВЕСТИКУ СВЕ ЛИСТОВЕ О ОВОМЕ !

ЈОШ НЕ !

?

ТО ЈЕ НАША ДУЖНОСТ! МОРАМО ДА УПОЗОРИМО ДРУГЕ РОДИТЕЉЕ !

ТИМЕ БИСМО СВЕ ПОКВАРИЛИ !

ИМАМ БОЉУ ИДЕЈУ!

У РЕДУ! ДАЈЕМ ТИ ДВА ДАНА ДА РЕШИШ СЛУЧАЈ !

ПОТРЕБНА НАМ ЈЕ ВАША ПОМОЋ !

?

ЦЕНТАР ЗА ОБРАЗОВАЊЕ

ПРЕДСЕДНИК

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved.

TALK and REBECCAS 11-14

ТРАЖИМО НАЈИНТЕЛИГЕНТНИЈЕГ ИСПОД ДЕСЕТ ГОДИНА!

РЕЗУЛТАТИ СУТРА

ШТА ЈЕ ОВО ?

ЗАМКА!

НАЈИНТЕЛИГЕНТНИЈИ ШЕСТОГОДИШЊАК ! ТОМИ ТОМС ИЗАБРАН ИЗМЕЂУ ДЕСЕТ МИЛИОНА ! МАЛИ ГЕНИЈЕ МАНДРАКОВ ГОСТ

TALK and REDBROOKS 11-15

ЖАО МИ ЈЕ, АЛИ НИКО НЕ МОЖЕ ДА ВИДИ ТОМИЈА ДА-НАС!

?

КО ЈЕ ТАЈ ТОМИ ТОМС ?

У ПИТАЊУ ЈЕ ЗАМКА, ДРАГА !

ХОЋЕ ЛИ МАНДРАКОВ ТРИК УСПЕТИ ?

НАЈИНТЕЛИГЕНТНИЈИ ШЕСТОГОДИШЊАК ТОМИ ТОМС ИЗАБРАН ИЗМЕЂУ ДЕСЕТ МИЛИОНА! МАЛИ ГЕНИЈ МАНДРАК ГОСТ

??

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

КОМЕ СИ ПОСТАВИО ЗАМКУ ?

ТО ЋЕМО ТЕК ВИДЕТИ !

НАЈИНТЕЛИГЕНТНИЈИ ШЕСТОГОДИШЊАК ТОМИ ТОМС ИЗАБРАН ИЗМЕЂУ ДЕСЕТ МИЛИОНА! МАЛИ ГЕНИЈЕ МАНДРАКОВ ГОСТ

И ГДЕ ТИ ЈЕ ТОМИ ?

ТУ ЈЕ, ЗАР НЕ, ЛОТАРЕ?

ПОЗИВ ЗА ВАС !

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

ЈОШ СЕ НИШТА НИЈЕ ДОГОДИЛО, ШЕФЕ !

ИМАШ ЈОШ ЈЕДАН ДАН НА РАСПОЛАГАЊУ

TALK and REDBROOKS 11-16

НИЈЕ ЛИ ТА ПРИЧА О ТОМИЈУ ЗАМКА ?

КО ЗНА ?

ВИ СТЕ ПРЕДСЕДНИК ЦЕНТРА ЗА ОБРАЗОВАЊЕ? ЈЕ ЛИ ТАЧНО ОНО О ТОМИЈУ ТОМСУ?

ДА... А КО СТЕ ВИ?

КЛИК!

НАЈИНТЕЛИГЕНТНИЈИ ШЕСТОГОДИШЊАК

ШТА ЛИ ЈЕ МАНДРАК НАУМИО ?

TALK and REDBROOKS 11-17

НЕКО ЈЕ ПРЕД УЛАЗНИМ ВРАТИМА !

НИКОГ НЕ ОЧЕКУЈЕМ !

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

ГОВОРИ ВАМ МАНДРАК ! КО СТЕ ВИ ?

ИЗ БИРОА ЗА ОТКРИВАЊЕ ГЕНИЈА ! ЖЕЛИМ ДА ВИДИМ ТОМИЈА !

?

ПРЕД УЛАЗОМ

МАНДРАК

ЗАШТО ЖЕЛИТЕ ДА ВИДИТЕ ТОМИЈА ?

ОН ЈЕ ПОЛОЖИО ПРВИ ДЕО НАШЕГ ТЕСТА ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ !

TALK and REDBROOKS 11-18

ДОБИО ЈЕ ВЕЋ 10 000 ДОЛАРА! МОЖЕ ДА ЗАРАДИ ЈОШ 90 000 !

ЗАИСТА ?

ТАЈ ЈЕ ЛОТАРЕ!

УБИ-ТЕ!

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

ТАЈАНСТВЕНА ПРИЛИКА ВОЗИЛА СЕ НЕОБИЧНИМ МАНДРАКОВИМ ИМАЊЕМ...

ШТА ЋЕ МУ ОВО ОБЕЗБЕЂЕЊЕ?

САЗНАО САМ ДА ЈЕ МАНДРАК МАЂИОНИЧАР!

TALK and REBBUCK 11-20

ИЗВОЛИТЕ! ОВО ЈЕ НАРДА!

ВИ СТЕ, ЗНАЧИ, ПОНОСНИ РОДИТЕЉИ МАЛОГ ТОМИЈА!

ОВАЈ,.. НЕ...

КО ЈЕ ТОМИ И КО ЈЕ ОВАЈ?

ПРВО ВИ МЕНИ РЕЦИТЕ ЗАШТО СТЕ ДОШЛИ?

ЈЕ ЛИ ТОМИ ОВДЕ?

КАКО ЧУДНО ИЗГЛЕДА!

ДОНЕО САМ 10.000 ДОЛАРА! ЖЕЛИМ ДА РАЗГОВАРАМ С ТОМИЈЕВИМ РОДИТЕЉИМА!

МОЖДА ЈЕ ТО ОНАЈ ТАЈАНСТВЕНИ НОВАЦ ШТО ИШЧЕЗАВА!

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

ЊЕГОВИ РОДИТЕЉИ НИСУ ОВДЕ! ДАЈТЕ ДА ВИДИМ НОВЧАНИЦЕ!

ПРВО ВИ ДОВЕДИТЕ ТОМИЈА!

МЛАД ЈЕ, А ПОТПУНО ЋЕЛАВ!

TALK and REBBUCK 11-21

РЕЦИТЕ МИ НЕШТО О ТОМ ТЕСТУ КОЈИ ЈЕ ТОМИ ПРОШАО!

АЛИ, НИЈЕ ЈОШ СВЕ ГОТОВО!

ПОСТОЈИ ЗАВРШНИ ТЕСТ! АКО ГА ТОМИ РЕШИ ДОБИЋЕ 90000!

TALK and REBBUCK 11-22

ЈОТАРЕ, ДОВЕДИ ТОМИЈА

ОДМАХ...

АЛИ, ОВДЕ НЕМА НИКАКВОГ ТОМИЈА!

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

ЕВО ГА! НАЈПАМЕТНИЈИ ПАС НА СВЕТУ!

ПАС?!

?

TALK and REBBUCK 11-23

ДА! А ШТА СТЕ ВИ МИСЛИЛИ?

ДА ЈЕ ДЕЧАК!

5

КАЗАЛИ СТЕ ДА ЈЕ ДОБИО 10000 ДОЛАРА! КАКВА ЈЕ ТО ИГРА? КО СТЕ ВИ У СТВАРИ?

5

МОРА ДА ЈЕ НЕКА ГРЕШКА ! ИЗВИНИТЕ !

ДРЖИ ГА, ЛОТАРЕ !

СТА-НИТЕ !

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

ХОЋЕМО ДА ЗНАМО СВЕ О НЕСТА-ЛИМ ПОРОДИЦА-МА...

...ТЕСТО-ВИМА И НОВЦУ КОЈИ ИСПАРАВА !

?

TALK and REDBOOS 11-24

О ЧЕМУ ВИ ТО ГОВОРИ-ТЕ?

ЗНАТЕ ВИ ВРЛО ДОБРО! ГОВОРИТЕ !

ТАЈАНСТВЕНИ ПОСЕТИЛАЦ ПРОШАО ЈЕ КРОЗ ЛОТАРА...

МОРАМ ДА ИДЕМ!

УХ!

?!!

СВИ СУ КАО СКАМЕЊЕНИ ЗУРИ-ЛИ У ЊЕГА...

ИЗВИНИ-ТЕ!

ШТА?

!!

НИСУ МОГЛИ ДА СЕ ПОВРАТЕ ОД ИЗНЕНАЂЕ-ЊА...

???

ЈЕ ЛИ ОН ТО КРОЗ МЕНЕ ПРОШАО ?

ДА !

МЕНИ СЕ ПРИ-ВИЂА !

МАНДРАЧЕ, ЈЕ ЛИ И ОВО БИО ЈЕДАН ОД ТВО-ЈИХ ТРИ-КОВА?

НИЈЕ... ХЕЈ, СТАНИ-ТЕ !

ЛОТАРЕ, ЗАТВОРИ ПРОЛАЗ !

НЕ СМЕ НАМ УМАКИ !

!

ДОБРО ЈЕ! ПРОЛАЗ ЈЕ ЗАТВОРЕН!

ЛОТАР ЈЕ СВЕ ПОСМАТРАО ИЗ КОНТРОЛНЕ СОБЕ...

ОН НЕ УСПОРАВА!

АУТОМОБИЛ ЈЕ ПРОШАО КРОЗ ГВОЗДЕНЕ ШИПКЕ...

?!

TALK and REDBACKS 11/29

МАНДРАК НИЈЕ МОГАО ДА ВЕРУЈЕ...

?!

МОЖДА ЋЕ ГА ОСТАЛЕ ПРЕПРЕКЕ ЗАУСТАВИТИ !

МАНДРАК СЕ ПРЕВАРИО...

TALK and REDBACKS 11/30

АУТОМОБИЛ СЕ НИЈЕ ЗАУСТАВИО НИ ПРЕД ЗАТВОРЕНОМ КАПИЈОМ...

!

ЛОТАРЕ, МОРАМО ГА ЗАУСТАВИТИ! ДОВЕЗИ МИ АУТО! БРЗО!

СКРЕНУО ЈЕ ЛЕВО! ЗА ЊИМ !

ЕНО ГА.

ЈЕСУ ЛИ ПОСТАВЉЕНЕ БАРИКАДЕ НА ПУТУ?

ДА, МАНДРАЧЕ! ЕВО ГА ДОЛАЗИ !

УХВАТИЛИ СМО ГА!

АУТОМОБИЛ СЕ НЕСМАЊЕНОМ БРЗИНОМ ПРИБЛИЖАВАО...

НЕ ЗАУСТАВЉА СЕ!

УДАРИЋЕ У НАС!

МАНДРАК И ЛОТАР ИШЛИ СУ ЗА ЊИМ...

??

АУТО ЈЕ ОДЈЕДНОМ СКРЕНУО ПРЕМА СТЕНАМА...

!?!

!!

TALK and REDBOOKS 12-4

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

...И ПРОШАО КРОЗ ЊИХ...

?!!!

?!

TALK and REDBOOKS 12-5

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

НЕМА НИ ОГРЕБОТИНЕ!

МОРА ДА НАМ СЕ ПРИВИЂА!

ТО ЈЕ СИГУРНО НЕКИ ТВОЈ ТРИК!

ВОЛЕО БИХ ДА ЈЕСТЕ!

НЕВЕРОВАТНО!

И КАКАВ ИЗВЕШТАЈ ДА ПОДНЕСЕМ О ОВОМЕ?

ЗА САДА НАЗОВИМО ОВО ХИПНОТИЧКИМ ТРИКОМ!

КУДА ЛИ ЈЕ НЕСТАО?

ДАЛЕКО ОДАВДЕ...

LF 77, НИСИ СМЕО ОВО ДА УРАДИШ!

БИРО ЗА ОТКРИВАЊЕ ГЕНИЈА

TALK and REDBOOKS 12-6

АЛИ, МОРАО САМ ДА УЂЕМ С КОЛИМА, FF 77!

НА ОВАКО НЕШТО НИСМО РАЧУНАЛИ!

МОРАМО ДА ИЗМЕНИМО ПЛАН!

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

МАНДРАК НАМ ЈЕ ПРИПРЕМИО ЗАМКУ!

ЗНАЧИ ДА ЗНА ЗА НАС!

ЈЕ ЛИ ВИДЕО ДА СИ УПОТРЕБИО ПРЕНОСНИК?

НАРАВНО! И ЊЕГОВИ ПРИЈАТЕЉИ СУ ВИДЕЛИ!

ДЕЗИНТЕГРИШИ ТАЈ АУТО!

НЕ МОЖЕМО ВИШЕ ОВДЕ ДА ОСТАНЕМО! ДОВЕШЋЕШ ОДМАХ МАНДРАКА И ЊЕГОВЕ ПРИЈАТЕЉЕ!

ТALK and REDBOOKS 12-7

ДА!

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

АУТО ЈЕ НЕСТАО У СТЕНИ !?

КАО ДА ЈЕ ПРОШАО КРОЗ ДИМНУ ЗАВЕСУ !

ДА !

МАН-ДРАЧЕ, ТИ ЗНАШ СЛИЧАН ТРИК !

ОВО НИЈЕ БИО ТРИК! СТВАРНО СЕ ДОГО-ДИЛО !

ЈЕ ЛИ СТВАРНО ПРОШАО КРОЗ ЛОТАРА?

ДА! НИЈЕ ТО ТЕШКО! ПОТРЕБНО ЈЕ САМО ДА ИМАТЕ ЈЕДАН АПАРАТ !

© King Features Syndicate, Inc., 1967. World rights reserved.

ТАЈАНСТВЕНИ ПОСЕТИЛАЦ СЕ ОПЕТ ПОЈАВИО...

ЖЕЛИМО ДА РАЗГОВАРАМО С ВАМА !

?!

И МИ ТО ЖЕЛИМО! УХВАТИ ГА, ЛОТАРЕ !

НИХОВЕ РУКЕ НИСУ МОГЛЕ НИШТА ДА НАПИПАЈУ...

ШТА ЈЕ ОВО ?

?!

!

АЛИ, ОН ЈЕ ТУ !

ХВАТАМ САМО ВАЗДУХ !

?

СТАНИТЕ! ЈА У СТВАРИ НИСАМ ОВДЕ ! ОВО ЈЕ САМО ПРОЈЕКЦИЈА!

ЗАИСТА?

КАО НА ФИЛМ-СКОМ ПЛАТНУ !

АЛИ, ГДЕ ЈЕ КАМЕРА?

ОДАКЛЕ ТЕ ПРОЈЕК-ТУЈУ ?

НЕ МОГУ ДА ВАМ ОБЈАСНИМ !

А КАД СИ ПРОШАО КРОЗ ЛОТАРА...

ТАДА САМ СТВАР-НО БИО ЈА! САМО САМ УПОТРЕ-БИО СПЕ-ЦИЈАЛАН АПАРАТ ПРЕНОС-НИК !

??!

КО СТЕ ВИ УОПШТЕ И ОДАКЛЕ ДОЛАЗИТЕ ?

ПОЂИТЕ СА МНОМ ! ПОКАЗАЋУ ВАМ !

?!

TALK AM. REDBOOKS 12-13

КАКО? МИ НЕ МОЖЕМО ДА ПРОЛАЗИМО КРОЗ ЧВРСТЕ ПРЕДМЕТЕ!

САМО ВИ УЂИТЕ У СВОЈ АУТО!

ЈА КУ ВАС ВОДИТИ !

?

ВОЗИТЕ ЛЕВО, А ОНДА СКРЕНИТЕ ДЕСНО !

ОВО У СТВАРИ НИЈЕ ОН!

ХВАЛА НА ОБЈАШЊЕЊУ, ЛОТАРЕ!

НЕМА ГА !

ИШЧЕЗАО ЈЕ !

© King Features Syndicate Inc. 1967 World rights reserved

ЕВО ГА ОПЕТ !

МОРАО САМ ДА НЕСТАНЕМ ДА МЕ НЕ БИ ВИДЕО САОБРАКАЈАЦ!

TALK AM. REDBOOKS 12-14

ПОЛУДЕКУ!

КО ЗНА У ШТА СМО СЕ УВАЛИЛИ, НАРДА! ОСТАНИ У КОЛИМА!

А, НЕ! И ОНА КЕ С НАМА !

ОВДЕ НЕМА НИЧЕГ НЕОБИЧНОГ !

БИРО ЗА ОТКРИВАЊЕ ГЕНИЈА

TALK AM. REDBOOKS 12-15

ЗАИСТА ?

ЗА МНОМ !

ПРОЗОРЧИЋ ЗА ВАЊЕ

СЕДИТЕ! САДА КЕТЕ САЗНАТИ СВЕ О НАМА!

?

ШТА ЈЕ САД ОВО ?

ИНТЕРЕСУЈУ ВАС НЕСТАЛИ ТЕСТОВИ И ПОРОЂАЈИЦЕ, ЗАР НЕ?

ДА!

ОВО ШТО ВИДИТЕ НИЈЕ СЛИКА !

?

ШТА ЈЕ ОВО ?

ГРАД !

КАКО ЈЕ НЕОБИЧАН!

TALK AM. REDBOOKS 12-16

У ТАЈАНСТВЕНОМ БИРОУ...

ВИ ОВАЈ ГРАД ПОСМАТРАТЕ КАО КРОЗ ТЕЛЕСКОП!

КАКАВ ЈЕ ТО ГРАД?

И ГДЕ СЕ НАЛАЗИ?

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

ОВДЕ НА ЗЕМЉИ!

ОВАКО НЕШТО НЕ ПОСТОЈИ НА НАШОЈ ПЛАНЕТИ!

ПОСТОЈИ, АЛИ 48000 ГОДИНА У БУДУЋНОСТИ!

?!

ALK and REBBOCK 12-18

МИ ПОТИЧЕМО ИЗ ТОГ ГРАДА!

?! ЈЕ ЛИ СТВАРНО ОВАКО ИЗГЛЕДА?

ДА! ПОСМАТРАМО ГА КРОЗ ВРЕМЕСКОП!

А ШТА ЈЕ ОВО?

БЕБА, ВАЉДА!

?

ОВО ЈЕ РОБОТ НЕГОВАТЕЉИЦА!

НЕМОГУКЕ!

САДА ГЛЕДАТЕ ИГРАЧА ГОЛФА! СЛЕДЕЋА РУПА ЈЕ УДАЉЕНА 800 КИЛОМЕТАРА!

НЕ! ОВО ЈЕ НАУЧНО-ФАНТАСТИЧНИ ФИЛМ!

! !

РЕКАО САМ ВАМ ДА СЕ ОВО ДОГАЂА 48000 ГОДИНА ПОСЛЕ ВАС!

ИГРАЧ ГОЛФА ПРЕВАЉУЈЕ ТАЈ ПУТ ДО СЛЕДЕКЕ РУПЕ У СУПЕРСОНИЧНОМ ВОЗИЛУ!

© King Features Syndicate, Inc., 1967 World rights reserved

ОВО ЈЕ НЕКИ ТРИК!

АЛИ, НАРДА, ТО ЈЕ БУДУЋНОСТ!

ALK and REBBOCK 12-21

ЈА ИПАК НЕ ВЕРУЈЕМ У ТО!

ЗАИСТА?

ТАЈ ИГРАЧ ЈЕ МОЈ БРАТ!

?!

ВАШ БРАТ ?

ДА! ЗАР НЕ ЛИЧИМО ?

ТАЛК and РЕБРОКС 12-22

АЛИ... ТИ СИ ОВДЕ... ДЕЛИ ВАС 48.000 ГОДИНА!

ТАЧНИЈЕ 48.538 ГОДИНА!

ВИ СТЕ ЗНАЧИ, ВРЕМЕПЛОВЦИ!

ДА!

Y ОВАКО НЕШТО НИСАМ ВЕРОВАО!

ИПАК ЈЕ ИСТИНА!

ЈА САМ ИЗ 50000. ГОДИНЕ!

А ЈА ИЗ 50505. ГОДИНЕ!

© King Features Syndicate, Inc. 1962. World rights reserved.

ЗАШТО СТЕ ДОШЛИ ОВАМО ?

КАКО СТЕ СЕ ВРАТИЛИ У ПРОШЛОСТ ?

ПОЛАКО! РЕЋИ ЋУ ВАМ!

ТАЛК and РЕБРОКС 12-23

ВРЕМЕПЛОВЦИ ?!

ИЗ 50505 ГОДИНЕ!

ХАЈДЕ, ОБЈАСНИТЕ НАМ!

КАСНИЈЕ ЋУ ВАМ ПОКАЗАТИ КАКО СМО ДОСПЕЛИ ОВАМО!

ТАЛК and РЕБРОКС 12-25

ПРВО ДА ВАМ КАЖЕМ ЗАШТО СМО ДОШЛИ...

БИРО ЗА ОТКРИВАЊЕ ГЕНИЈА

ПОТРЕБНИ СУ НАМ РАДНИЦИ!

ВИ ОВДЕ, ЗНАЧИ, ПРЕДСТАВЉАТЕ АГЕНЦИЈУ ЗА ЗАПОШЉАВАЊЕ!

АЛИ, ЗАШТО СТЕ СЕ ВРАТИЛИ У ПРОШЛОСТ ДА БИ НАШЛИ ЉУДЕ ?

РЕЋИТЕ НАМ!

ПОЛАКО!

МАШИНЕ КОЈЕ ПОСЕДУЈЕМО ПОСТАЛЕ СУ СВЕ КОМПЛИКОВАНИЈЕ!

??

"...И **АУТОМАТИЗОВАНИЈЕ!** СВЕ ЈЕ МАЊЕ БИЛО ПОСЛА ЗА ЉУДЕ..."

ТАЛК and РЕБРОКС 12-26

НАЈЗАД ВИШЕ НИКО НИЈЕ МОРАО ДА РАДИ!

!?

ЗАР БАШ СВЕ ПОСЛОВЕ ОБАВЉАЈУ МАШИНЕ?

ДА!

„ОНЕ САДЕ И ЖАЊУ САСВИМ САМЕ...“

„МАШИНЕ ПРАВЕ ФИНАЛНЕ ПРОИЗВОДЕ...“

ОНЕ СЕ САМЕ ПОПРАВЉАЈУ И ПРАВЕ НОВЕ МАШИНЕ!

А ЉУДИ?

ДА... ШТА ОНДА РАДЕ ЉУДИ?

ПУТУЈУ, БАВЕ СЕ СПОРТОМ И УЧЕ!

„ПОСЕЋУЈУ ДРУГЕ ПЛАНЕТЕ...“

НА НАШЕМ ВРЕМЕСКОПУ ВИДИТЕ ИГРУ ТЕНИСА У ВАЗДУХУ!

!

„ПОМОЋУ МАШИНА, ВРАЋАМО СЕ У ПРОШЛОСТ И ПОСМАТРАМО ШТА СЕ НЕКАД ДОГАЂАЛО...“

А ШТА УЧИТЕ?

МНОГЕ СТВАРИ! ИСТОРИЈУ, НА ПРИМЕР!

„НАСТАВА ЈЕ ОЧИГЛЕДНА...“

ГРАЂЕЊЕ ПИРАМИДЕ!

САЊАМ ЛИ ИЛИ И ВИ СВЕ ОВО ВИДИТЕ?

ФАНТАСТИЧНО!

!

ИМАТЕ, ЗНАЧИ, ВРЕМЕПЛОВЕ?

ДА!

ОВО ЈЕ ТИРАНОСАУРУС!

КАКО КАЖЕШ ДА СЕ ЗОВЕ?

ПА, АКО МАШИНЕ СВЕ РАДЕ, ЗАШТО СУ ВАМ ПОТРЕБНИ ЉУДИ ИЗ ПРОШЛОСТИ?

ЛОГИЧНО ПИТАЊЕ!

НЕКО ИПАК МОРА ДА НАДГЛЕДА ТЕ МАШИНЕ! АЛИ, ПОШТО СУ ОНЕ ТАКО СЛОЖЕНЕ, ТА ОСОБА МОРА ДА БУДЕ ГЕНИЈЕ!

?!

САМО ИЗУЗЕТНО ПАМЕТНИ ЉУДИ МОГУ ДА СХВАТЕ ТЕ СЛОЖЕНЕ ПРОЦЕСЕ!

???

TALK and REBROCKS 1-1

У СВАКОЈ ГЕНЕРАЦИЈИ РОДИ СЕ ПО НЕКОЛИКО ГЕНИЈАЛАЦА!

© King Features Syndicate, Inc. 1967 World rights reserved

ПРОШЛИ СМО КРОЗ СВЕ ВЕКОВЕ ДА БИСМО ПРОНАШЛИ МЛАДЕ ГЕНИЈЕ!

ТАКО...

ИМАМО И МИ У НАШЕМ БУДУЋЕМ ВРЕМЕНУ НЕКОЛИКО СУПЕРИНТЕЛИГЕНТНИХ ЉУДИ...

АУТОМАТСКИ ИЗВРШНИ ОДБОР

© King Features Syndicate, Inc. 1967 World rights reserved

АЛИ И ТАКО ПАМЕТНОМ ЧОВЕКУ ПОТРЕБНО ЈЕ ДА УЧИ ТРИДЕСЕТ ГОДИНА ДА БИ МОГАО ДА НАДГЛЕДА МАШИНЕ!

TALK and REBROCKS 1-2

ЗАТО МОРА ДА ПОЧНЕ С УЧЕЊЕМ ОД ШЕСТЕ ГОДИНЕ!

САД МИ ЈЕ ЈАСНО ЗАШТО СУ НЕСТАЛИ НАШИ ШЕСТОГОДИШЊАЦИ!

УКРАЛИ СТЕ ТЕСТОВЕ ИНТЕЛИГЕНЦИЈЕ ДА БИСТЕ ПРОНАШЛИ МЛАДЕ ГЕНИЈЕ!

МИ ЋЕМО ТЕ ТЕСТОВЕ ВРАТИТИ!

ОД 20 000 ТЕСТОВА НАШ КОМПЈУТЕР ЈЕ ИЗДВОЈИО ДВАНАЕСТ!

ГДЕ СУ СУЗИ, РОНАЛД И ОСТАЛИ?

TALK and REBROCKS 1-3

НАЛАЗЕ СЕ У 48 537. ГОДИНИ!

ОДВЕЛИ СТЕ ИХ У БУДУЋНОСТ?

?!

?!

ДА!

ВИ СТЕ ИХ КИДНАПОВАЛИ! ПА ТО ЈЕ ЗЛОЧИН!

АЛИ, НЕ! ОНИ СУ ТАМО СА СВОЈИМ РОДИТЕЉИМА! УЖИВАЈУ У ЛУКСУЗУ О КАКВОМ НИСУ НИ САЊАЛИ!

ЕВО, ПОГЛЕДАЈТЕ!

ОВО ЈЕ МАЛИ РОНАЛД СА СВОЈИМА! ЖИВЕ У ПАЛАТИ ГДЕ ИХ СЛУЖИ 500 РОБОТА!

?!

А ОВО СУ СУЗИ И ЊЕНИ РОДИТЕЉИ !

„МАЛО СУ ЗБУЊЕНИ ЈЕР СУ ОВОГ ТРЕНУТКА СТИГЛИ..."

„ОД САДА ПА СЛЕДЕЋИХ ТРИДЕСЕТ ГОДИНА СУЗИ И РОНАЛД ЋЕ УЧИТИ..."

ДО КРАЈА ТОГ ВЕКА У КОМЕ СЕ САДА НАЛАЗЕ, ПОСТАЋЕ ВЛАДАРИ СВЕТА !

?!

А ЕВО И РОМИЈА И РЕМИЈА! ОНИ СУ СТИГЛИ У 50505. ГОДИНУ!

„ЖИВЕЋЕ КАО ЦАРЕВИ КАД НАУЧЕ СВЕ О МАШИНАМА..."

ГЕНИЈИ КОЈИ УПРАВЉАЈУ МАШИНАМА, УПРАВЉАЈУ И СВЕТОМ !

СМАТРАТЕ ЛИ И ДАЉЕ ДА ЛОШЕ ПОСТУПАМО С ЊИМА !

МАНДРАЧЕ, ШТА ТИ МИСЛИШ О СВЕМУ?

НЕ ЗНАМ... СВЕ ЈЕ ТАКО НЕВЕРОВАТНО !

ИСТИНА ЈЕ !

ИМАТЕ ЛИ ЈОШ НЕКИХ ПИТАЊА?

ЈОШ ПИТАТЕ !

КИДНАПОВАЛИ СТЕ ТУ ДЕЦУ ДА БИСТЕ УПРАВЉАЛИ СВЕТОМ !

ЊИМА ЈЕ ТАКО ДОБРО ТАМО ДА САД СИГУРНО НЕ БИ ПРИСТАЛИ ДА СЕ ВРАТЕ У ПРОШЛОСТ !

ПРВО СМО УЗИМАЛИ ДЕЦУ БЕЗ РОДИТЕЉА! БИЛА СУ ТУЖНА И НИСУ МОГЛА ДА УЧЕ!

ОВОГ ПУТА СМО ПОВЕЛИ ЧИТАВЕ ПОРОДИЦЕ!

КАКО У СТВАРИ ИЗГЛЕДА ВАШ СВЕТ ?

ЈОШ НЕШТО ВАС ЗАНИМА?

ЧИТАВА ПЛАНЕТА ПРЕКРИВЕНА ЈЕ БЕТОНОМ !

НЕДАВНО СМО УКРАСИЛИ ВЕЛИКЕ ПОВРШИНЕ ДРВЕЋЕМ, ЦВЕЋЕМ И ТРАВОМ... СВЕ ЈЕ ОД ПЛАСТИКЕ !

ЗАР НЕМА СВЕЖЕГ ЦВЕЋА ?

НЕ! ОВАКО ЈЕ МНОГО ЧИСТИЈЕ И ТРАЈНИЈЕ !

НЕ МОЖЕМО ДА ДОЗВОЛИМО ДА КИДНАПУЈЕТЕ НАШЕ ЉУДЕ! ТО ЈЕ ПРОТИВ ЗАКОНА!

ВАШИ ЗАКОНИ СУ ЗАСТАРЕЛИ! ВИ СТЕ ЗА НАС МРТВИ ВЕК 48000 ГОДИНА!

!!

TALK and REDERICKS 1-10

ПИТАЛИ СТЕ КАКО СМО ДОШЛИ ОВАМО...

МАНДРАЧЕ, НЕ МОГУ ДА СЕ ПОМЕРИМ!

НИ ЈА!

У ТАЈАНСТВЕНОМ БИРОУ

ШТА СЕ ТО ДОГАЂА?

У ПИТАЊУ ЈЕ НЕКИ ГАС...

МАНДРАЧЕ, ПОГЛЕДАЈ ОВО!

НЕКО ВОЗИЛО!

САДА ЋЕТЕ ВИДЕТИ КАКО СМО СЕ ВРАТИЛИ У ПРОШЛОСТ!

ЕВО...

И СВЕ ПОРОДИЦЕ СУ ОВАКО НАПУСТИЛЕ ОВО ВАШЕ ВРЕМЕ!

ВРЕМЕПЛОВ!

TALK and REDERICKS 1-11

МИ САД ИДЕМО ДА ПОСЕТИМО И ДРУГЕ ВЕКОВЕ И ПРОНАЂЕМО ЈОШ МАЛИХ ГЕНИЈА!

ПРИЧАЈТЕ ЉУДИМА О НАМА, АЛИ НИКО ВАМ НЕЋЕ НИ РЕЧ ПОВЕРОВАТИ!

ЗБОГОМ, ПРЕЦИ!

ИШЧЕЗАВАЈУ!

НЕМА ИХ ВИШЕ!

!

TALK and REDERICKS 1-12

МОГУ ДА СЕ ПОКРЕНЕМ!

ТАЈАНСТВЕНИ ЉУДИ СУ ОТИШЛИ! АЛИ, КУДА?

У БУДУКНОСТ!

TALK and REDERICKS 1-13

МАНДРАЧЕ, ЈЕСМО ЛИ СВЕ ОВО САЊАЛИ?

БИРО ЗА ОТКИВАЊЕ ГЕНИЈА

НЕ, ЕВО ДОКАЗА!

ХЕЈ! СЛОВА СЕ ГУБЕ!

!?

НЕМА ИХ ВИШЕ! НИКОМ НЕ МОЖЕМО ДА ПРИЧАМО О ОВОМЕ!

НИКОМ!

?

КРАЈ

ТАЈНА АГЕНЦИЈЕ „Срећа"

АГЕНЦИЈА ЗА СКЛАПАЊЕ БРАКОВА „СРЕЋА"

УСПЕХ И ДИСКРЕЦИЈА ЗАГАРАНТОВАНИ

АГЕНЦИЈА „СРЕЋА" ИМАЛА ЈЕ ИСКУСНЕ ГРАФОЛОГЕ. ЈЕДАН ОД ЊИХ ЈЕ И ПИТЕР МЕКЛИС...

ГОСПОЂА ХАЈЕР КАЖЕ ДА ИМА ТРИДЕСЕТ И НЕШТО МАЛО ВИШЕ ГОДИНА! ЈА БИХ РЕКАО...

ЕНГУС БЛЕК ЈЕ БИО ЗАДУЖЕН ДА БЕЛЕЖИ СВЕ ПОДАТКЕ КОЈЕ БИ ДОБИО ПРЕКО КОМПЈУТЕРА...

НАШ РАЧУНАР КАЖЕ ДА ЏУЛИЈА ХАЈЕР ИМА ПРЕКО ЧЕТРДЕСЕТ ГОДИНА !

КАСНИЈЕ У АГЕНЦИЈИ..

ЈА САМ ЏУЛИЈА ХАЈЕР! МОЈ ИДЕАЛ ЈЕ ВИСОК МУШКАРАЦ, РАЗВИЈЕН, ЦРН И СА БРКОВИМА!

ДОБАР ДАН! ЈА САМ РОЏЕР БАРНЕБИ ИЗ МИНИСТАРСТВА ОДБРАНЕ!

¿!?

АХ, ДА! ПЕГИ ВАС ЧЕКА !

¿!?

У СТВАРИ, НИЈЕ ВАЖНО ДА ЛИ ЈЕ ЦРН ИЛИ НОСИ БРКОВЕ! МОЖЕ ДА БУДЕ И ПЛАВ!

ЕНГУСЕ, ПОБРИНИТЕ СЕ ЗА ЦУЛИЈУ ХАЈЕР!

ОВО ЈЕ ЕНГУС БЛЕК...

ОХ, ДИВНО! ЗАИСТА МИ СЕ ДОПАДА!

ИЗВИНИТЕ, АЛИ ЈА САМ СЛУЖБЕНИК ОВЕ КУКЕ!

ШТА МОГУ ДА УЧИНИМ ЗА ВАС, РОЏЕРЕ?

ПОТРЕБНА НАМ ЈЕ ВАША ПОМОЋ, ПЕГИ!

УСЛОВИ СУ МИ ПОЗНАТИ! АКО ЈЕ ЗАДАТАК ОПАСАН, ДОБИЋЕМО ДВА МИЛИОНА ШВАЈЦАРСКИХ ФРАНАКА!

САЗНАЛИ СМО ДА НЕКИ ВОЛТЕР, ЧЛАН МАФИЈЕ ИЗ ЊУЈОРКА, ЖЕЛИ ДА НАМ ОТКРИЈЕ ДЕТАЉЕ О ТРГОВИНИ ДРОГАМА У ЕВРОПИ...

ОН ЗА ТО ТРАЖИ ЗАШТИТУ И ИЗВЕСНУ КОЛИЧИНУ НОВЦА! ПРОБЛЕМ ЈЕ У ТОМЕ ШТО НИКО НЕ ПОЗНАЈЕ ВОЛТЕРА, ИМА САМО ЈЕДНОГ ПРИЈАТЕЉА С КОЈИМ ТРЕБА ДА ДОЂЕТЕ У ВЕЗУ! ТО ЈЕ ЧЕТВОРКА...

ЧЕТВОРКА?

ЗАШТО НЕ БИСМО РАЗГОВАРАЛИ НА НЕКОМ ЛЕПШЕМ МЕСТУ ?

ОВАЈ... ИЗВИНИТЕ...АЛИ... МОЛИМ ВАС...

А ЗАШТО МИ ТРЕБА ДА СТУПИМО У ВЕЗУ СА ЧЕТВОРКОМ ?

ЈЕР НА ВАС НИКО НЕ СУМЊА !

У РЕДУ... РЕДОВНО ЋУ ВАС ОБАВЕШТАВАТИ О СВЕМУ !

ДО ВИЂЕЊА, ПЕГИ !

ЗНАТЕ,МНОГО МИ СЕ СВИЂАТЕ ! МИСЛИМ ДА ЋЕМО СЕ НАС ДВОЈЕ ДИВНО СЛАГАТИ !

ПА,РЕКАО САМ ВАМ ВЕЋ ДА ЈА ОВДЕ РАДИМ !

ЕНГУСЕ, ДОЂИТЕ !

ДО ВИЂЕЊА ! НАДАМ СЕ ДА ЋЕМО УСКОРО ПРОНАЋИ ОСОБУ КАКВУ ТРАЖИТЕ !

ФИЛ ЈЕ ТРЕНУТНО У ЊУЈОРКУ ! ОН ЋЕ СЕ ПОЗАБАВИТИ СЛУЧАЈЕМ ! БАРБАРА, ТЕЛЕФОНИРАЈ МУ !

У НЬУЈОРКУ...

ФИЛЕ, ЗАР ОД РАНОГ ЈУТРА ПИЈЕШ?

САМО ЈЕДНУ ЧАШИЦУ!

ИЗВИНИ!

ЗВРРР

РРР

КОД ТЕБЕ ТЕЛЕФОН НЕ ПРЕСТАЈЕ ДА ЗВОНИ!

ДА? АХ, ТИ СИ! У РЕДУ!

ЖАО МИ ЈЕ, МОРАМ ДА ИДЕМ! ВИДИМО СЕ КАСНИЈЕ!

ТЕБИ ЈЕ СВАКО ДРУГИ ПРЕЧИ ОД МЕНЕ!

НЕ ЉУТИ СЕ! И НЕМОЈ ДА ПОРАЗБИЈАШ СВЕ ПО КУЋИ!

АААХ... ТИ...

ЦАНГРРР

ЕНО ЧЕТВОРКЕ!

ШТО МРЗИМ БЕЗБОЛ! НАДАМ СЕ ДА КЕ СЕ ВРЗО ЗАВРШИТИ!

А САД ЈЕ ВРЕМЕ ДА ПОТРАЖИМ ЧЕТВОРКУ!

ДО ЂАВОЛА!

НЕКО ЈЕ СТИГАО ПРЕ МЕНЕ !

ООоо

!!!

ЕВО ТИ!

ДО ВРАГА ! АЛ' ЈЕ ТЕШКА ТА ТОЉАГА !

АААХ!

ААХ!

!!!!

ДУУУМ !
БЛАГАЈНА

САДА!

ЈНА
БЛ
СКИНУЋУ ТИ ТУ МАСКУ С ЛИЦА ДА ВИДИМ КО СИ!

УУУХ! ИПАК САМ ЖИВ!

ООО.

ВРАЋАМ СЕ СВОЈОЈ ЛИЗ!

ФИЛЕ, ЈЕ ЛИ МОГУЋЕ?! ОВО ЈЕ ПРВИ ПУТ ДА АГЕНЦИЈА „СРЕЋА" НЕ ОБАВИ ПОСАО! СЛУШАЈ, ПРОНАЂИ ТОГ ВОЛТЕРА И ДОВЕДИ ГА У ЛОНДОН!

АЛИ, ЈА МУ ЗНАМ САМО ИМЕ!

ЈАВИЋЕМО ТИ АКО САЗНАМО НЕШТО ВИШЕ О ЊЕМУ! НЕ МРДАЈ ИЗ СВОГ СТАНА!

НЕ БРИНИ!

ЛИЗ, ТВОЈ САМ! ЗА ЦЕО СВЕТ САМ НЕСТАО СЕМ ЗА ТЕБЕ!

МИСЛИЛА САМ ДА НИКАД НЕЋУ ДОЧЕКАТИ ОВАЈ ТРЕНУТАК!

ЗВРРРРРРР!

НЕЕ!

НАСТАВАК У СЛЕДЕЋЕМ БРОЈУ

У ИДУЋЕМ БРОЈУ КОМПЛЕТАН СТРИП: тајна агенције „срећа"

ПОПАЈ

By Bud Sagendorf

ОСЕЋАМ СЕ СЈАЈНО... К'О ДА САМ НА ОДМОРУ!

ЈЕР ВЕЋ ДВА ДАНА НИСАМ ВИД'О БАЦУ!

ТРА-ЛА ЛА

?

!

ПОПАЇ ЇЕ КУКАВИЦА

ДУМ

БАМ

ТРАС

ТРАС

ПОПАЇ ЖИВОТ

ТРА-ЛА ЛА

4-10

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

ОПКЛАДА У ШЕРИФОВ ЖИВОТ

ЧИТАВУ ГОДИНУ И ПО ТОМАС СМИТ ЈЕ ОДРЖАВАО РЕД У ДИВЉЕМ ЕБИЛЕЈНУ, А ДА НИЈЕДНОМ НИЈЕ ПОСЕГАО ЗА КОЛТОМ. ЈЕДНОГ ДАНА У БРВНАРИ МАК КОНЕЛА ОД- * * * * * ЈЕКНУО ЈЕ ПУЦАЊ. * * * * *

Прва масивна зграда у сточарском граду Ебилејну, у Канзасу, био је затвор. Сграђен је од камених коцки 1869. године на иницијативу врло утицајних квекера аскетских схватања који су били удружени у „Антиалкохоличарско друштво".

Већ у октобру камени затвор добио је првог питомца. Био је то црнац кувар једне каубојске дружине која је до железничке пруге у Ебилејну из Тексаса дотерала неколико хиљада грла стоке. Црнчев грех био је у томе што се напио до бесвести и легао да спава насред главне улице. Тада још Ебилејн није имао шерифа, па су пијаног кувара у затвор однели градоначелник Хенри, судија Лич и пастор Кристофер.

Исте вечери у Ебилејн су у галопу дојахали другови затвореног кувара, револверима изрешетали затворска врата и ослободили заточеника.

Шта се после тога збило сликовито је описао Хенри Цемсон:

„Да би достојно прославили ову победу над Јенкима који су по његовом мишљењу били људи без части и човекомрсци, другови ослобођеног црнца закleли су се да ће град разорити. Јахали су пуцајући из револвера, ујахивали у салуне и, машући тешким гоничким бичевима, тражили од шанкера да их у седлима послуже виски јем. Да се при том нису врло брзо напили до бесвести, сигурно Ебилејн ускоро не би био град, него гомила рушевина. Оних дана је човек од једног гутљаја виски ја могао да се бори као тигар, али је после три-четири чаше био туњавко. Тако је те ноћи рђав виски сасвим сигурно спасао Ебилејн од разарања".

ТОМ С МЕДВЕЂЕГ ПОТОКА

После тог узбудљивог догађаја грађани Ебилејна закључише да је дара превршила меру, па решише да најзад изаберу шерифа који ће „колтовима" и пушком вратити мир и ред. На расписани конкурс јавило се доста кандидата. Међу њима и Томас Смит који је већ дуго носио сребрну звезду у разним рударским градићима Монтане, Оклахоме и Колорада где је, по месту једног жестоког ватреног окршаја из кога је изашао као победник, добио надимак „Том с Медвеђег потока".

Ебилејнским квекерима учинило се да је човек с таквим надимком сувише оштар и груб, па су уместо њега за шерифа и његовог помоћника изабрали два полицајца с добрим препорукама из Сент Луиса. Каубоји који су ослободили црнца кувара позвали су каубоје из других дружина које су логоровале око града да им се придруже у свечаном дочеку представника закона.

Каубоји су на железничкој станици приредили комплетан програм с дивљим јахањем, пуцњавом и ратничким покличима, после којег су сви дрвени станични зидови били изрешетани, а сигнални стубови, табле с натписима и ограде развучене на све стране. На то су полицајци из питомог Сент Луиса сели на ноћни воз и отперјали без трага.

После тога је градоначелник Теодор Хенри телеграфски позвао „Тома с Медвеђег потока". Хроничар тог бурног времена у Канзасу, већ поменути Цемсон, записао је:

„Тридесетогодишњи Том Смит је стигао у Ебилејн 4. јуна 1870. године. Био је то човек атлетске грађе, висок 1,80 м и тежак 85 кг, са светлим очима и тамном косом. Тај Ирац је започео полицијску каријеру у Њујорку где је заволео боксерски спорт. После се отиснуо на Запад.

Кад је од градоначелника примио шерифску звезду, бацио се на свог великог алата „Сребрно копито" и пројахао градом. Под дугом жутом кишном кабаницом носио је два револвера. Кад су га грађани угледали како јаше главном улицом, почели су склапати опкладе хоће ли шериф живети дуже од двадесет четири сата, или не."

БОКС-МЕЧ У САЛУНУ

Први службени чин „Тома с Медвеђег потока" био је да у свим салунима истакне таблу с натписом:

„Ватрено оружје мора се депоновати код шефа!"

Први је у салуну „Слобода" изазвао шерифа каубој-револвераш „Велики Хенк". Стао је пред Тома Смита и, церећи се, запитао га:

— Ти си, дакле, даса који сад командује у овом граду?

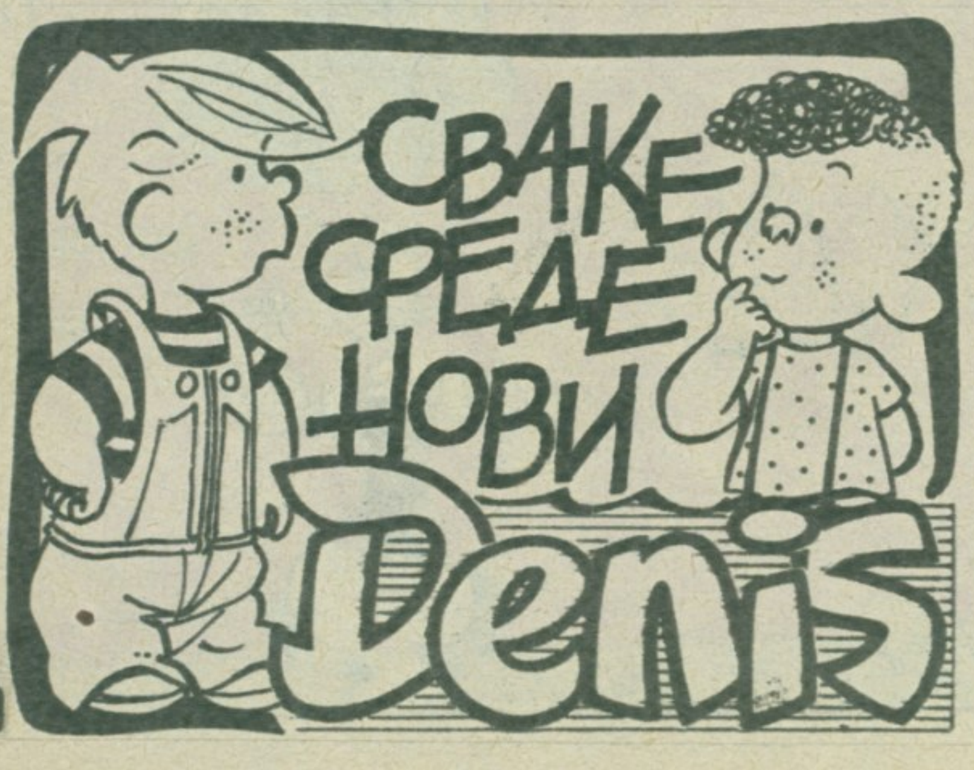
— У праву си, пријатељу! — најљубазније му одговори шериф, показа на таблу с натписом, па се осмехну. — **Било би лепо да ми даш пуцаљку!**

— Да се не шалиш, дасо? — зацерека се „Велики Хенк". — **Покушај да ми је узмеш!**

Тексашки каубоји су се опрезно склонили од шанка. Очекивали су, као што је био ред, да ће шериф посегнути за револвером. То је очекивао и „Велики Хенк". Због тога је сасвим неспремно дочекао Смитов кроше који га је послао у царство снова. Пробудио се у затвору.

О згоди у „Слободи" нашироко се причало око логорских ватри. На Југу је песничење било нечастан посао. Тексашанин је част бранио револвером. Смрт у двобоју била је часна, разбијен нос понижавајућа ствар. Каубоји су се, ипак,

дивили „Тому с Медвеђег потока“.

— Само храбар човек може напасти голим песницама човека који има „колт и који је спреман да пуца! — рекао је каубој „Војоминг Френк“. **— Шериф је снажан делија, али мене не може да обори. Ко жели да се клади?**

„Војоминг Френк“ је био оријаш, али није имао појма о боксу. Шериф је ескивирао његов ударац, затим га комбинацијом крошеа и апарката послао на под. Више од пет минута несрећни каубој није могао да се ослони на ноге.

„Војоминг Френк“ је рекао:

— Тај шериф ми се допа да. Удесио ме је, али игра отвореним картама. Треба с њим да живимо у пријатељству, момци!

Од тог тренутка „Том с Медвеђег потока“ више није имао већих проблема с каубојима. Чим би која група каубоја који су у град дотерали стоку и примили плате подигла логор, појавио се шериф, сео крај ватре и рекао:

— Момци, ја сам зато да свако ради оно што најбоље уме и што сматра исправним. Ви сте научили да пуцате, а ја да боксујем. Ваше поимање части вам забрањује да пуцате на човека који се није машио за револвер. Мени поимање части дозвољава да сваког наоружаног човека нападнем песницама. Тако је то! Ви радите ваш посао, ја сам плаћен за свој. Ја сматрам да сте ви беспрекорни момци, а можда сам и ја добар, у шта ћете се уверити!

Грађани Ебилејна били су више него задовољни.

— Тај грубијан с Медвеђег потока више је урадио него што би чета наоружаних полицајаца! Умирио је град!

УБИЦА СА СЕКИРОМ

Годину и по дана је Том Смит одлично обављао своју дужност да ниједном ни је повукао „колт“.

Двадесет трећег октобра 1870. године, неколико дана пошто су, после завршетка сточарске сезоне, и последњи каубоји напустили Ебилејн, Том Смит је од судије добио налог да ухапси ранчера Ендрју Мак Конела.

Кад се Шкотланђанин Мак Конел са пријатељем Мозесом Мајлсом једног да на вратио из лова на јелене у брвнару на потоку Чепмен, затекао је на својој земљи неколико говеда свог суседа Џона Шиа с којим је одавно био у завади. Мак Конел и Мајлс су одјахали Шиовој кући. Шкотланђанин је тражио од суседа да му плати одштету за попасену траву. Посвађали су се. Мак Конел је потегао „колт“ и усмртио суседа.

Шериф је с налогом за хапшење и у друштву с једним помоћником, Мак Доналдом, дојахао до Мак Конелове брвнаре.

— Здраво, Мозес! — љубазно је рекао Мајлсу који је у дворишту цепао дрва.

Шериф је пошао према брвнари, а Мак Доналд је остао пред кућом.

Томас Смит уђе у брвнару и рече Мак Конелу који је управо чистио пушку:

— Здраво, Мак! Мораш поћи са мном. Судија те је оптужио због убиства!

— Излази, Томе! — мрачно рече Мак Конел и гурну метак у пушку.

— Морам да те ухапсим, Мак! — мирно рече шериф и посеже за лисицама.

Шкотланђанин опсова и притеже ороз на пушци.

Чим је у бараци одјекнуо пуцањ, Мозес Мајлс извуче „колт“ упери га у шерифовог помоћника и нареди му да се губи. Мак Доналд није био нека јуначина, па се баци на коња и изгуби у правцу Ебилејна.

Мозес Мајлс је са секиром улетео у брвнару. Рањени шериф и Мак Конел гушали су се на поду. Мајлс замахну секиром и удари шерифа. Затим му другим замахом одруби главу.

На првом суђењу Мозес Мајлс и Мак Конел били су ослобођени, с образложењем да су убили у самоодбрани. Међутим, на захтев озлојеђених становника Ебилејна, поново им је суђено. Овог пута изречена им је смртна казна која је ускоро и извршена.

„Тома са Медвеђег потока“ наследио је Дивљи Бил Хикок.

Р. А.

НЕСВРСТАНИ СВЕТ
АВГАНИСТАН

ПРВИ ЈЕ ПОЧЕО

Авганистан је претежно планинска и пустињска азијска земља. Заузима површину од 650.000 квадратних километара и има преко 19 милиона становника.

● Због свог географског положаја и стратешког значаја Авганистан је у 18. веку био поприште сукоба између Велике Британије и феудалне Русије: та борба у средњој Азији добила је нарочито оштре форме када је Велика Британија учврстила своју власт у Индији. Три британско-авганистанска рата одлучивала су о судбини ове земље и у основи су били етапе у борби око сфера утицаја две силе. За разлику од прва два англо-авганистанска рата (први од 1838. до 1842. године, други од 1878. до 1880. године) трећи који је започео почетком 1919. године, трајао је двадесетак дана. Напредне политичке снаге су се ујединиле, а велики устанак авганистанских племена дуж индијске границе приморао је Велику Британију да прихвати примирје. Исте године у Равалпиндију је закључен уговор о миру, по којем је Авганистан постао независна и суверена држава.

● Прва деценија независног Авганистана била је карактеристична по настојању да се успоставе пријатељски односи са Турском и Персијом. Совјетски Савез је прва земља која је признала независни Авганистан. Многобројним реформама укида се ропство, уводи верска равноправност, смањују феудалне привилегије... Ипак, тек када је 1963. године објављен нов демократски устав, почиње нагла изградња саобраћајница, индустријализација земље, развој пољопривреде, описмењавање становништва...

● Авганистан је многонационална држава: у његовим границама живи двадесет националности, а племенске заједнице су основ друштвене структуре, мада савременим развојем друштва њихове везе постају све слабије. У овој земљи употребљава се више од двадесет језика, а преовлађује паштунски језик којим говоре Авгани.

● Индустријски развој Авганистана почео је 1934. године изградњом прве текстилне фабрике. Ова индустрија развијала се брзо и данас представља најважнију грану привреде. Касније су изграђене фабрике за прераду вуне, шећеране, цементаре и друга предузећа прерађивачке индустрије. Индустрија метала је релативно нова грана, мада постоје велике резерве гвоздене руде, бакра, олова, цинка, угља, сумпора, злата, земног гаса.

● Од укупне површине само 22 процента земље погодно је за пољопривреду: гаји се пшеница, јечам, кукуруз, пиринач... а ниски приноси су резултати примитивних метода гајења и слабе плодности земље. У северним пределима памук је основна пољопривредна култура, а поред њега гаји се и воће. Извози се вуна и кожа. Процењује се да у Авганистану има око 18 милиона оваца, а годишње се извезе преко 6.000 тона вуне.

● На азијском континенту ова земља се прва успешно супротставила британском империјализму и стекла пуну независност већ после првог светског рата. Зато се и данас Авганистан доследно бори против колонијализма, поборник је политике несврстаности и борбе за ликвидацију свих видова угњетавања и мешања сила у политику других земаља. Један је од оснивача покрета несврстаности и сматра да је мир у Азији, нарочито на Блиском истоку, предуслов за несметани развитак свих земаља у развоју.

За генерацију која расте

EUROCREM®

„EUROCREM"
се користи
у свако доба,
једе се
намазан на хлеб.

„EUROCREM" је хранљив,
укусан, здрав, економичан!

EUROCREM на хлебу је деликатес
за вашу свакодневну исхрану!

С ДРУГЕ СТРАНЕ УЛИЦЕ

Не желећи да заостаје за збивањима у свету модерне музике, Политикин забавник пружа својим читаоцима нову прилику да у свој дом унесу грамофонске плоче са хитовима најпопуларнијих и најпризнатијих певача и ансамбла. Пол Мориja, Кејт Емерсон, Ив Монтан, Луј Армстронг, Чик Кореја, Ерик Клептон, Џемс Браун, АББА, Битлси, Демис Русос, Бродер Бенд, Миреј Матје ... представљају се не само својим већ класичним композицијама већ и оним које су тек почеле да се окрећу на радио-програмима.

Ово је могућност да по врло популарним ценама обогатите своју дискотеку плочама савремене поп, блуз и рок музике. Цена плоча на једној наруџбеници, међутим, не сме бити мања од 100 динара јер трошкове паковања и поштарине не сносите ви. Потребно је само да попуните наруџбеницу и пошаљете је на нашу адресу и плоче ће вам стићи кући.

ПЛОЧЕ ЋЕТЕ ПЛАТИТИ ПОШТАРУ КАД ВАМ ИХ ДОНЕСЕ. ПОУЗЕЋЕМ!

5665 LES PLUS BELLES PAGES DE LA CHANSON FRANCAISE — Најлепше странице француске шансоне у извођењу Едит Пјаф, Жилијет Греко, Сержа Генсбура, Нане Мускури, Ив Монтана... Цена 71,00 дин.

5675 JAMES LAST са својим оркестром изводи инструменталне аранжмане познатих хитова. Dancing Queen, In Zaire, Money, Money, Money, Shake Your Booty... Цена 71,00 дин.

5676 KEITH EMERSON са ансамблом „Најс". Цена 71,00 дин.

5666 RAYMOND LEFEVRE и хитови у инструменталном аранжману: Fly Robin Fly, Yesterday, S.O.S, Mississippi... Цена 71,00 дин.

5679/80 THE BEST OF CREAM — Два ЛП-ија са Ериком Клептоном, Цинцером Бејкером и Џеком Брусом. Цена 146,50 дин.

5655/56 (2 ЛП) THE BEATLES и Тони Шеридан — први снимци Битлса: Ain't She Sweet, My Bonnie, Why, Kansas City... Цена 146,50 дин.

5679/72 CHIK COREA — Моје шпанско срце (2 ЛП-ија). Цена 146,50.

5641 JOAN ARMATRADING са композицијама Down To Zero, Save Me, Like Fire... Цена 71,00 дин.

4361/62 LOUIS ARMSTRONG на 2 ЛП-ија са двадесет композиција међу којима и: Nobody Knows The Trouble I've Seen, A Foggy Day, Cheek To Cheek... Цена 146,50 дин.

55-5566 ABBA са својим хитовима SOS, Mamma mia, Waterloo... Цена 81,50 дин.

5621/22 THE ALLMAN BROTHERS BAND (2 ЛП) — Пут се наставља заувек: Jessica, One Way Out, Blue Sky... и још 14 композиција по цени од 146,50 дин.

55-5636 ABBA са златним ЛП-ијем Arrival (Долазак) и хитовима Dancing Queen, Money, Money, Money, My Love My Life... Цена 81,50 дин.

5615 MIREEILLE MATHEIEU са својим најновијим композицијама, њих десет по цени од 71,00 дин.

5572/73 (2 ЛП) PAUL MAURIAT — оркестарски аранжмани најпознатијих хитова: Jesahel, El condor pasa, Dans le soliel et dans le vent... Цена 146,50 дин.

5613 ROCK DREAMS — Рок снов: Hey Joe (Џими Хендрикс), My Generation (Ху), Massachusetts (Би Џиз), A-int' She Sweet (Битлси)... Цена 71,00 дин.

5513 HIT HISTORY бр. 2 са дванаест хитова: Rain and tears, Love is blue, The mighty Quinn, Summertime blues... Цена 71,00 дин.

5888 WALDO DE LOS RIOS — модерни аранжмани симфонија Брамса, Бетовена Менделсона, Хајдна, Берлиоза... Цена 71,00 дин.

5869/70 JAMES BROWN — Hell (Пакао) на 2 ЛП-ија изванредна соул-музика: When The Saints Go Marching In, Papa Dont Take No Mess, Sometime... Цена 146,50 дин.

5861 APHRODITE'S CHILD — Афродитино дете — Демис Русос са Вангелисом, Папатанасим и Лукасом Сидерасом изводи грчке хитове: Marie jolie, Rain and tears, End of the world... Цена 71,00 дин.

5855 12 TOP HITS FROM GREECE — изводе Вики, Маринела и Дукиса. Цена 71,00 дин.

5794 FRANKIE LAINE са својим највећим хитовима: Georgia on my mind, Kiss me again, By the river Sainte Marie... Цена 71,00 дин.

5814 AFTER MIDNIGHT (После поноћи) — скуп хитова Диане Вошингтон, Саре Вон Плетерса... Twilight time, Unforgettable, Smoke gets in your eyes... Цена 71,00 дин.

5828 ABBA (Björn, Benny, Agnetha & Frida) са својим ненадмашним хитовима Waterloo (две верзије), Honey, Honey, My mama said... Цена 71,00 дин.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
11001 БЕОГРАД, МАКЕДОНСКА 29

НАРУЏБЕНИЦА

ЗА ГОТОВО неопозиво наручујем плоче под бројевима: _____

за укупну суму од _____ динара коју ћу платити поштару кад ми их донесе (поузећем).

_____
(Презиме, очево име и име)

_____
(Поштански број и место)

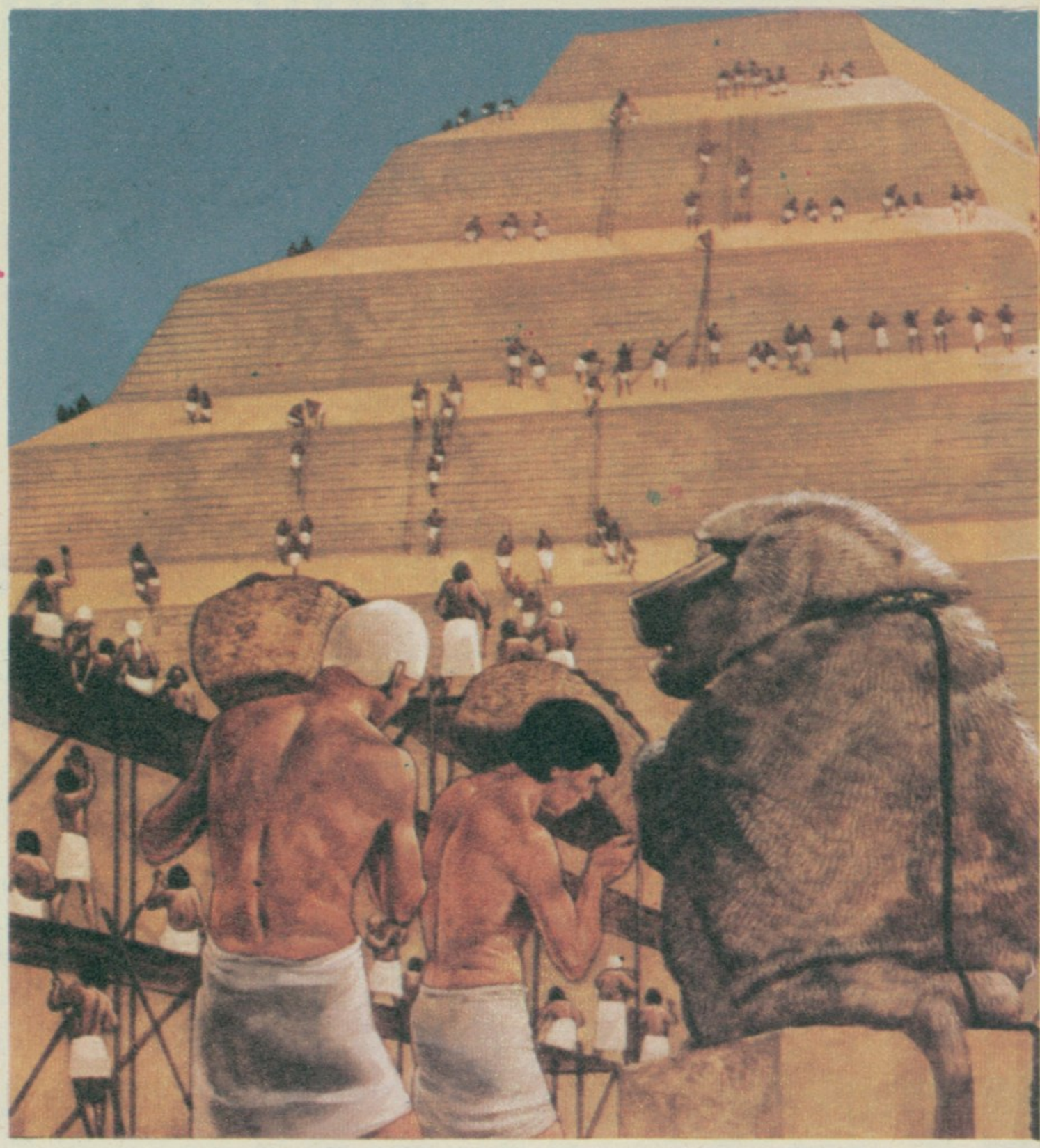
_____
(Улица и број)

_____ _____
(Датум) (Потпис, број и место изд. личне карте)

У случају спора признајем надлежност Првог општинског суда у Београду.

Наруџбеницу читко попунити, налепити је на дописницу и послати на горњу адресу.

ЗАШТО СУ ФАРАОНИ ГРАДИЛИ ПИРАМИДЕ

Средином 13. века калиф Осман бен Јусуф одлучио је да у Египту поруши све пирамиде, па је наредио да се прво разори најмања. Али, ускоро се испоставило да то уопште није лак посао: број радника се свакодневно повећавао, јер је рушење пирамиде започето од врха према њеном подножју. Уместо неколико дана, тај вандализам је трајао — читавих — осам месеци. Да би се за то време радници прехранили, заклано је на стотине коња, оваца, волова, из Нила допремљено хиљаде бурића воде за пиће, испечено ко зна колико килограма хлеба... Сем тога, због напорног рада или несрећног случаја, умрло је или погинуло више стотина људи, а исто толико их је било убогаљено јер су се повредили прилик м преношења каменних блокова.

Тако се калиф Бен Јусуф уверио да је чак и рушење древних пирамида мукотрпан посао, а камоли њихово грађење, па је морао да одустане од своје замисли. Пре неколико хиљада година, најпримитивнијим грађевинским средствима, углавном помоћу ужета и система полуге, подизане су огромне каменене громаде на висину од преко 100 метара, тешке и више тона. У Кеопсову пирамиду, на пример, високу 147,8 метара, уграђено је 2,300.000 камених блокова од којих су неки тешки и 2.500 килограма. Тај посао обављало је 100.000 људи скоро 20 година, само да би, напокон, пирамида била достојна гробница њиховог владара.

— А да ли је то баш тако? — питају се многи научници. — У долини Нила налази се много више пирамида него што је било фараона. У некима нису пронађени саркофази, мумије или накит, мада није било никаквих трагова да су гробницу већ посетили пљачкаши. Можда пирамиде нису прављене само да би се у њих сместила „конзервирана“ тела фарасна?

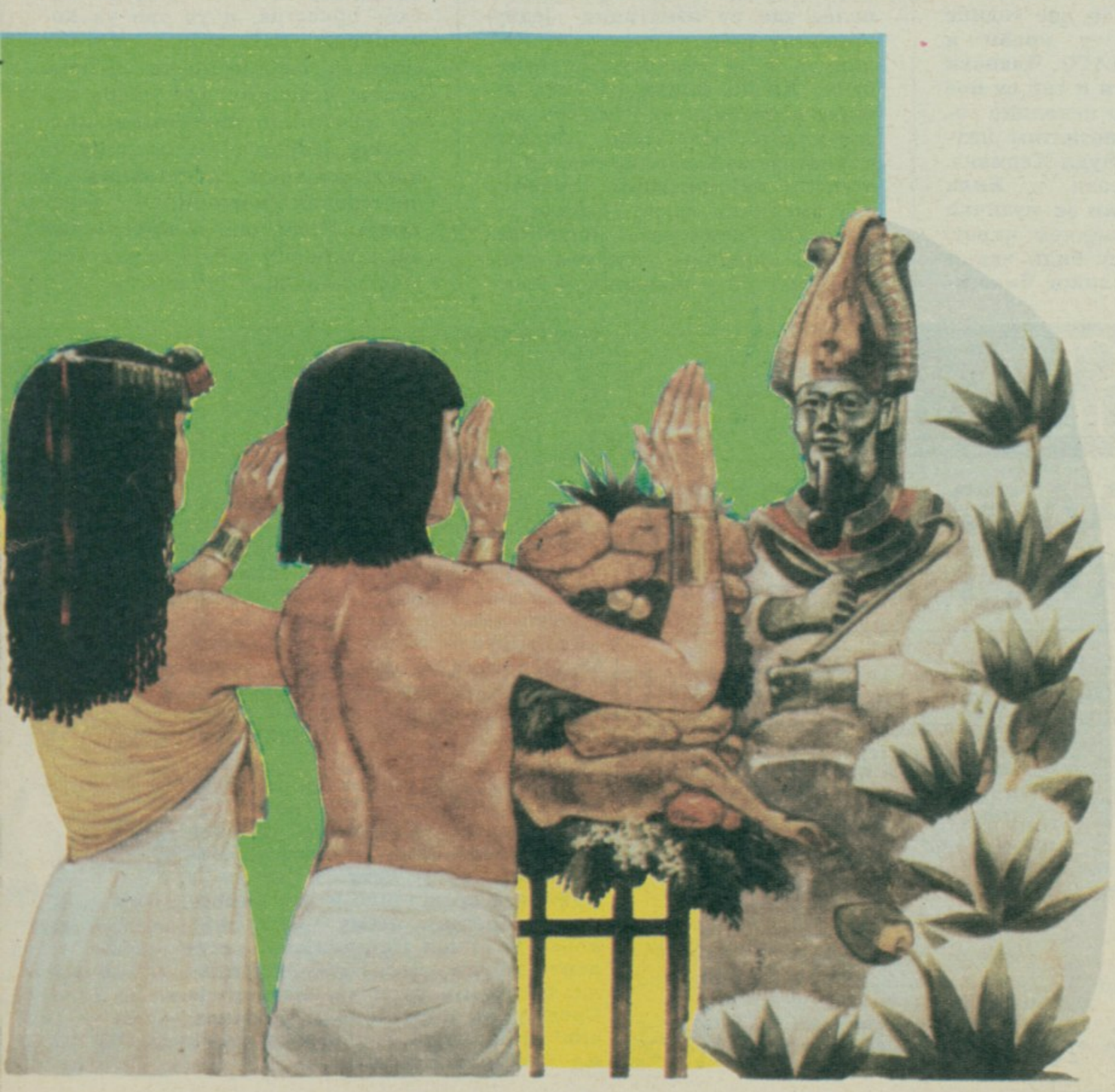

ПАТЕНТИРАЛИ ДРЖАВУ

ДОЛАЗЕ КИШЕ

Пре неколико година на ово питање је покушао да одговори британски физичар Курт Менделсон. У часопису „Америкен сајантист“ изнео је хипотезу према којој су се фараони одлучивали на грађење пирамида из два разлога: да би себи направили гробнице достојне њиховог „божанског порекла“ и да би смањили — незапосленост!

Током своје владавине сваки фараон подизао је по једну пирамиду у којој је требало да, балсамован, окружен ђаконијама, пићем, накитом... започне „загробни живот“, да би се одатле једног дана винуо према богу сунца. Те „вечне куће“ нису смеле да буду обичне гробнице, већ масивна здања отпорна на — време, и сваки покушај продирања у њих. Данас је већина историчара сагласна да је у грађењу сваке пирамиде учествовало око 100.000 људи — огроман део тадашњег египатског становништва. А пошто се зидање ових гробница изводило увек у време монсунских киша, када се река Нил изливала из корита и плавила поља, обрађивање земље морало је да буде обустављено, због чега је прављење пирамида трајало и више деценија.

У кишним периодима људи су постајали докони, тврди Менделсон, те су се због незапослености и немаштине често бунили. Тада су египатски фараони дошли на идеју да народ стално буде запослен, односно да гради пирамиде: мобилисали су све одрасле мушкарце, што је представљало већи део становништва, и обезбедили им воду за пиће, храну, преноћиште... Међутим, када се грађење једне гробнице приводило крају, број радника се знатно смањивао: уместо 100.000 људи, колико је учествовало приликом уграђивања камених блокова у њену основу, сада је било потребно, зависно од величине пирамиде, 5000 или 10.000 радника. Тада су фарасони издавали наређење да се отпочне са грађењем нове пирамиде.

РЕЦЕПТ ЗА БУДУЋНОСТ

— Чак ни данас привреде многих развијених земаља не би могле да поднесу такве нагле скокове у запослености становништва — каже Менделсон. — Зато су се фараони одлично досетили: нашли су посао за огромну масу људи и, што је још важније, стално је држали на окупу, под присмотром. А свакодневни исцрпљујући рад и умор спречавали су те људе да размишљају о свом тешком положају.

Наравно, грађење пирамида престајало је одмах после монсунског периода: тада су сви радници напуштали градилишта и почињали да обрађују земљу, да би за наредни део године обезбедили храну себи и својим породицама.

Многи научници, првенствено социолози, прихватили су ову хипотезу, јер, према њима, пре неколико хиљада година грађење пирамида било је економска неопходност, без обзира на то што није било довољно фараона да се у њима сахране. У то време египатско друштво сачињавала су многобројна племена, свако од њих имало је свог бога, поглаваре, друштвене норме... али су фараони успели да уједине све те заједнице и омогуће им да раде на заједничком послу — грађењу пирамида. На тај начин су успели да управљају и контролишу цело становништво.

— Фараони су измислили државу, облик централизоване организације, која је до тада била непозната људском друштву — каже Менделсон.

Б. Ј.

ХИТ-СТРАНА

ПЕВАЧИ И ТРКАЧИ

Аутомобилистичке „Гран при" трке из године у годину побуђују све веће интересовање. Возачи формула готово преко ноћи постају звезде чија популарност може да се мери са славом најпознатијих певача из света шоу-бизниса. Многе од певачких звезда одушевљавају се такође брзим возњама и присуствују свим тркама. Међу најватренијима су свакако Џорџ Харисон и Лио Сејер које на овој слици видимо у друштву познатог аутомобилисте Џемса Ханта. Овај снимак је начињен недавно у Аргентини после трке у којој је Хант тријумфовао.

ЧИКАГО
CHICAGO

Иако група ЧИКАГО постоји скоро једну деценију о њој се, изван студентских кругова, веома мало знало чак и у Сједињеним Америчким Државама. Тек када се појавила сингл-плоча »If You Leave Me Now« („Ако ме сад оставиш"), која је одмах доспела на топ-листе, о овом саставу почело је више да се говори и пише.

Када је основана, 1968. године, група је имала нешто дужи назив ЧИКАГО ТРЕНЗИТ ОТОРИТИ (CHICAGO TRANSIT AUTHORITY), који је две године касније измењен у краћи и ефектнији — ЧИКАГО. Чланови састава су студенти и сви су пре оснивања групе по неколико година свирали у познатим џез-оркестрима (код Вуди Хермана, Мејнарда Фергусона и Била Русоа) тако да им је музичко образовање на завидном нивоу. Двојица од њих су били чак и стални чланови великог Чикашког симфонијског оркестра. У саставу наступају Роберт Лем за органом, пијаном и као вокал, затим Тери Кејт (гитара и вокал), Џим Пенков (тромбон), Волтер Паразајдер (саксофон и кларинет), Ли Логан (труба и флаута), Питер Сетера (бонгоси и вокал), док је за бубњевима Ден Серафин. За свој успех група треба да захвали и продуценту Гарсију Џиму, некада и самом музичару и члану састава МАДЕРС ОВ ИНВЕНШН (MOTHERS OF INVENTION), који их је својевремено одвео у Лос Анџелес где су изнајмили једну приватну кућу у предграђу Холивуда и ту свакодневно вежбали. Да би имали од чега да живе наступали су у једном диско-клубу освајајући полако симпатије публике. Временом су постали најомиљенија студентска америчка група: давали су и по 200 концерата годишње. Својим највећим успехом сматрају наступ у њујоршком Карнеги холу: шест дана узастопно пунили су ову велику дворану до последњег места. Било је то априла 1971. године. Својим сингловима — набројаћемо од њих само неке: »Colour My World« („Обоји мој свет"), „Beginings« („Почеци") — постали су главна атракција Продуцентске куће CBS RECORDS. У то време већ су, као инструменталисти, били прави виртуози.

У својим композицијама комбинују хармоничан звук БИТЛСА, кантри музику, слободни џез и звук великог симфонијског оркестра, и то све уз коришћење најновијих тонских ефеката, што је према оценама неких музичких критичара само наштетило првобитном квалитету. Највише им замерају на претенциозним текстовима и претераном коришћењу електрике. Ипак, они и поред свих ових замерки остају група број један за већину студената.

ПЕСМА за ову недељу

АКО МЕ САД ОСТАВИШ (IF YOU LEAVE ME NOW)

Muzika i tekst: Piter Setera
Izvodi: ČIKAGO

If you leave me now
You'll take away the biggest
part of me
No baby please don't go
And if you leave me now
You'll take away the very
heart of me
I know it would surely show
No baby please don't go
A love like ours is love hat's
hard to find
How could we let it slip away
We've come too far to leave
it all behind
How could we end it all this way
When tomorrow comes we'll
both regret
Things we said today
Cause I need you more than you'll
ever know.

ДЕЈАН ПЕТКО

ДЕЈАН ПЕТКОВИЋ, деветнаестогодишњи младић из Смедерева који сада живи у Београду, почео је да се бави музиком веома млад. Први званични наступ имао је прошле године на „Београдском пролећу", на вечери шансона. Дејан иначе свира клавир и гитару и углавном пева своје композиције. Највећи успех постигао је на „Хит-паради" композицијом „Повратак".

Ове године у Суботици на Фестивалу „Омладина 77" певао је композицију Корнелија Ковача „Тито је са нама" на вечери посвећеној другу Титу. Дејан се у Суботици представио и као композитор. Његову песму „Она зна" певао је Миша Петронијевић, студент права из Лесковца. Овај млади, свестрани музичар завршио је Средњу музичку школу „Станковић" и тренутно сву његову пажњу заокупља музика.

ФОТО-ПРИЧА

ПОЛ МАКАРТНИ (Paul Mc Cartney)

Од цвећа највише волим руже. Погледајте, зар ова није најлепша? Због тога је поклањам свим својим обожаваоцима!

После напорних концерата најлепше се осећам на свом имању у Шкотској. Тада не мислим на посао већ се предајем уживању у природи.

За размишљање је најбоље када се ноге ставе у бистру планинску речицу.

Купање је такође саставни део одмора. Ово је један од мојих успелијих скокова.

Ипак, одмор мора да буде и активан. Сам одржавам своју фарму и кућу.

Мој коњ љубимац кога сам набавио још 1971. године. И он, као и ја, воли дуге заједничке шетње.

Али ни на одмору не могу без гитаре. Она је саставни део мог живота. Донела ми је славу и богатство и због тога је никад не заборављам. Поготово што публика стално тражи нове песме.

БИТЛСИ

ИЛИ НЕКО ДРУГИ

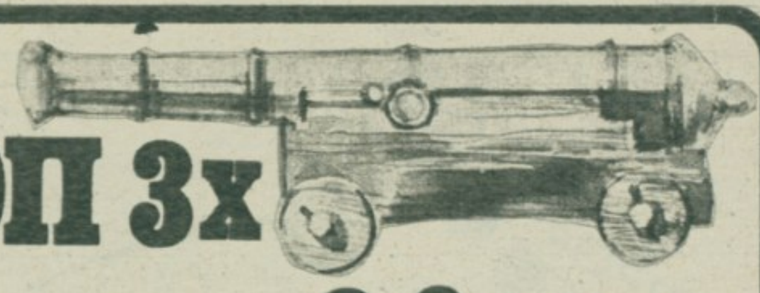
Музичка јавност ових дана више је него узбуђена. Крајем маја у једном музичком часопису у Америци могла се прочитати вест да су „чупавци из Ливерпула“ после вишегодишње паузе издали заједничку плочу у Канади али под именом групе КЛАТУ. Разлог што се најпопуларнији музичари свих времена крију треба тражити, као што тврде неки новинари, у њиховој стрепњи да могу данас, када су се променили музички укуси, да доживе фијаско. Од тог тренутка дискофили опседају продавнице плоча, али плоча никако да се појави. Многи се због тога питају: ко се

крије иза групе КЛАТУ? Да нису то неки почетници који добро смишљеним рекламним триком покушавају да направе каријеру или су то стварно Џорџ, Пол, Џон и Ринго?

За претпоставку да су се бивши БИТЛСИ поново окупили иако су тврдили да никада више неће заједно снимати има основа. Протекле зиме нашли су се у Канади: чак су заједно посетили један студио. Али, ако је претпоставка тачна, зашто се до плоче не може доћи? Све су то питања која нас интересују и на која ћемо, надамо се, ускоро добити одговор.

ТОП 3х

1. Домаћа листа

1. У ЈЕДНИМ ПЛАВИМ ОЧИМА — Indexi — ДИСКОТОН

2. ДОЂИ У ПЕТ ДО ПЕТ — Амбасадори — ДИСКОТОН
3. ПРВИ СНЕГ — Сунцокрет — РТВ ЉУБЉАНА
4. ЈАСМИНА — Про арте — ЈУГОТОН
5. ЦРНА ДАМА — Смак — ПГП РТБ
6. БИЋЕШ МОЈА — Мики Јевремовић — ЈУГОТОН
7. ТЕЛЕФОН — Зебра — РТВ ЉУБЉАНА
8. ДИСКО ЈЕ ПРАВА СТВАР — Здраво — ПГП РТБ
9. НЕЋУ ТО ПРОЛЕЋЕ — Златко Пејановић — ПГП РТБ
10. КАД ПОРАСТЕШ — Душко Локин — ПГП РТБ

2. Страна топ-листа у домаћој продукцији

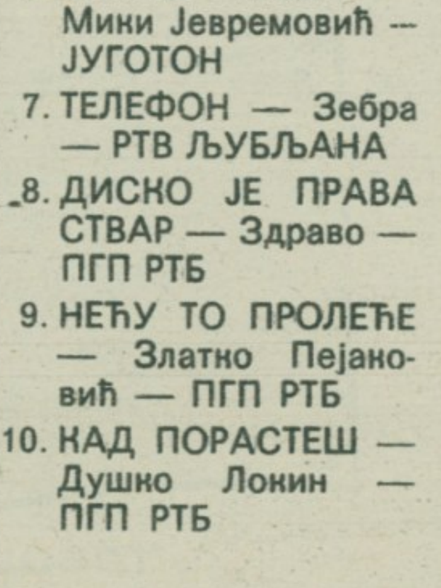
1. MORE THAN A FEELING — Boston — SUZY

2. PLAY THAT FUNKY MUSIC — Wild Cherry — SUZY
3. KNOWING ME, KNOWING YOU — Abba — ПГП РТБ
4. L' OISEAU ET L' ENFANT — Marie Myriam — ПГП РТБ
5. ROCKARIA — E.L.O. — РТВ ЉУБЉАНА
6. I' LL MEET YOU AT MIDNIGHT — Smokie — ЈУГОТОН
7. ROCK BOTTOM — Linsey de Paul and Mike Morgan — ПГП РТБ
8. BOOGIE NIGHTS — Heatwave — ПГП РТБ
9. BLUEBERRY HILL — Fats Domino — РТВ ЉУБЉАНА
10. HEY, MR DREAMMAKER — Cliff Richard — ЈУГОТОН

3. САД

1. WHEN I NEED YOU Leo Sayer

2. SIR DUKE — Stevie Wonder
3. I'M YOUR BOOGIE MAN — K. C. and Sunshine Band
4. SOUTHERN NIGHTS — Glen Campbell
5. DREAMS — Fleetwood Mac
6. GOT TO GIVE IT UP — Marvin Gaye
7. HOTEL CALIFORNIA — Eagles
8. I COULDN'T GET IT — Climax Blues Band
9. LIDO SHUFFLE — Boz Scaggs
10. ANGEL IN YOUR ARMS — Hot

****

ОВИЋ

ЕМИЛУ ХАРИС (EMMYLOU HARRIS)

ЕМИЛУ ХАРИС је данас певачица број један у Сједињеним Америчким Државама. Њен станажан глас плени слушаоца тако да на свим концертима мора више пута да се појави на „бис“. Иначе њу у Америци зову сестром Боба Дилана.

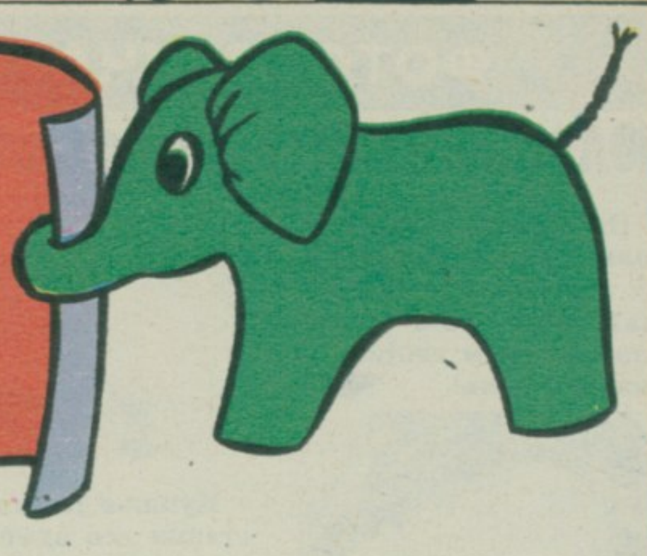
Емилу је рођена 2. априла 1947. године у Бирмингему у држави Алабами. Удата је за свог продуцента Брајана Ехерна са којим има сина. Музиком се бави од ране младости а први велики успех везан је за један концерт одржан пре две године у Сан Франциску где је засенила многе певачке звезде, међу којима и славну Џоан Баез. О својим плановима Емилу не воли много да говори. Ипак, недавно је изјавила новинарима да би желела да овог лета гостује у Европи, и то на концертима под ведрим небом јер је тада атмосфера боља него у сали. „На мом последњем концерту, одржаном недавно на слободном простору и коме је присуствовало 40000 људи, атмосфера је била као на некој седељци — сви смо певали и били весели“, — каже тренутно најпопуларнија певачица Америке.

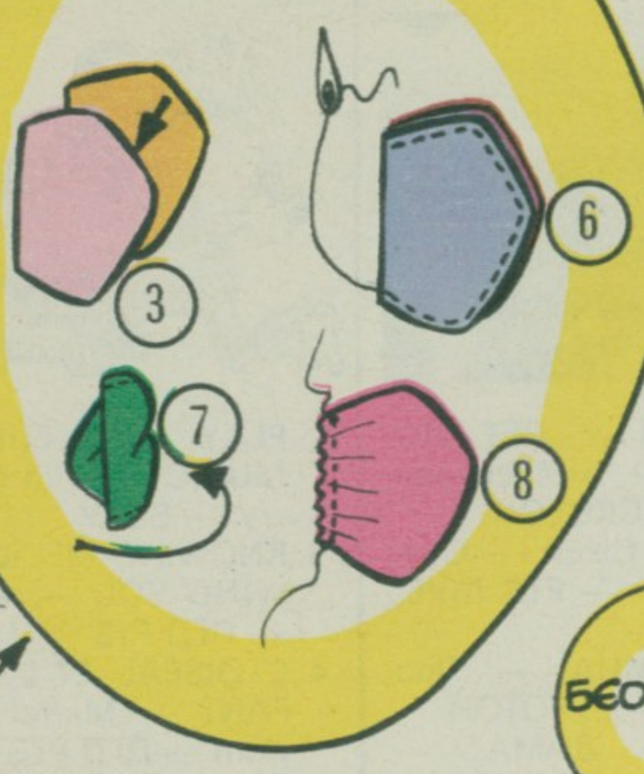
Адреса:
EMMYLOU HARRIS
c/o Warner Bros. Records
3000 Warner Blud. Burbank
California 91505 USA

НАПРАВИ САМ

СЛОНЧЕ БИРА

4x

2x

БЕОЊАЧА ОКО

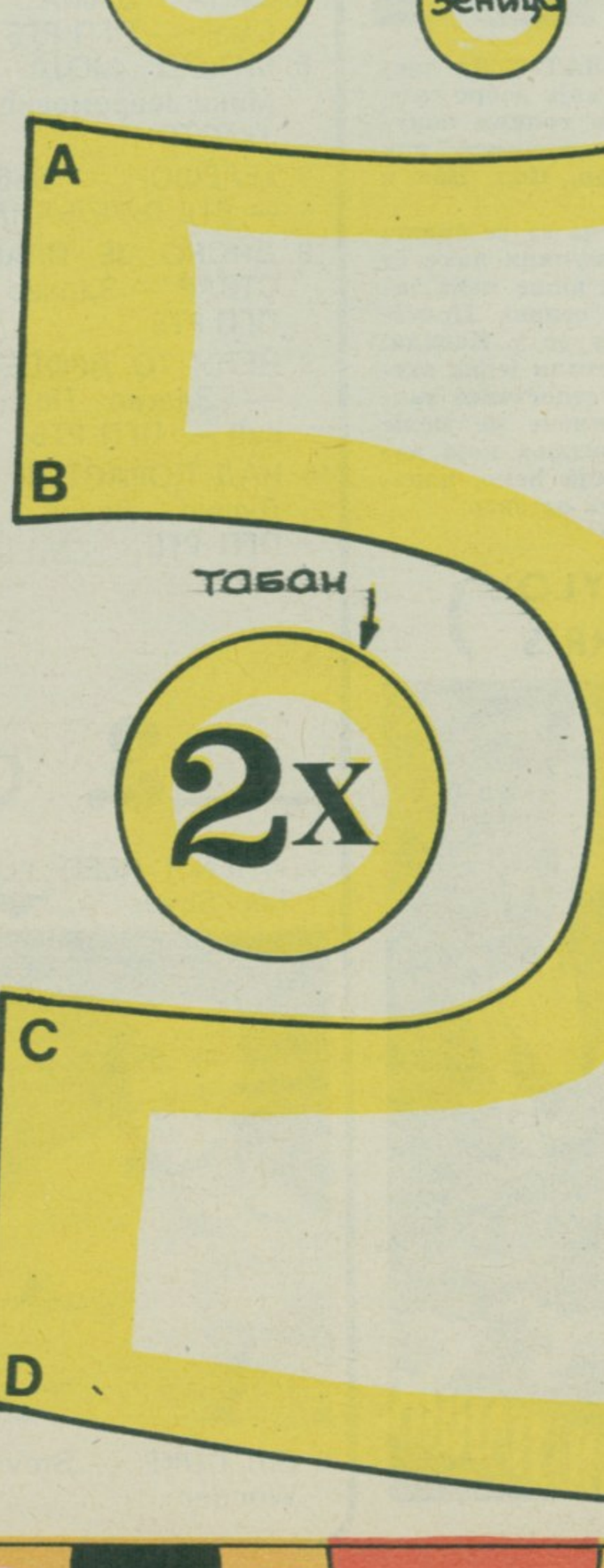
ЗЕНИЦА

МЕСТО ЗА ОКО

МЕСТО ЗА УВО

2x

ТЕЛО

Ако желите да имате овакво слонче прихватите се игле и конца, а ми вам помажемо тако што дајемо крој.

На сваком кројном делу обележено је колико се пута кроји, али треба да водите рачуна о томе да приликом кројења напустите мало за шавове.

Тело слончета кроји се двапут и шије с наличја заједно с репом који се поставља као на сл. 1. Тело се спаја од тачке A до D. Кад саставите, преврните и тело напуните ватом, сунђером или старим крпицама (сл. 2). Доњи део тела, стомак, ушива се до B до C (сл. 3), а на крају се ушивају табани (сл. 4). Пошто се стомак и табани уши-вају с лица, шавови треба да буду украсни.

Свако уво кроји се двапут (сл. 5), а састављају се с наличја (сл. 6), затим се окрећу на лице (сл. 7), набере се и ушивају или лепе на место означено цртицама (сл. 8).

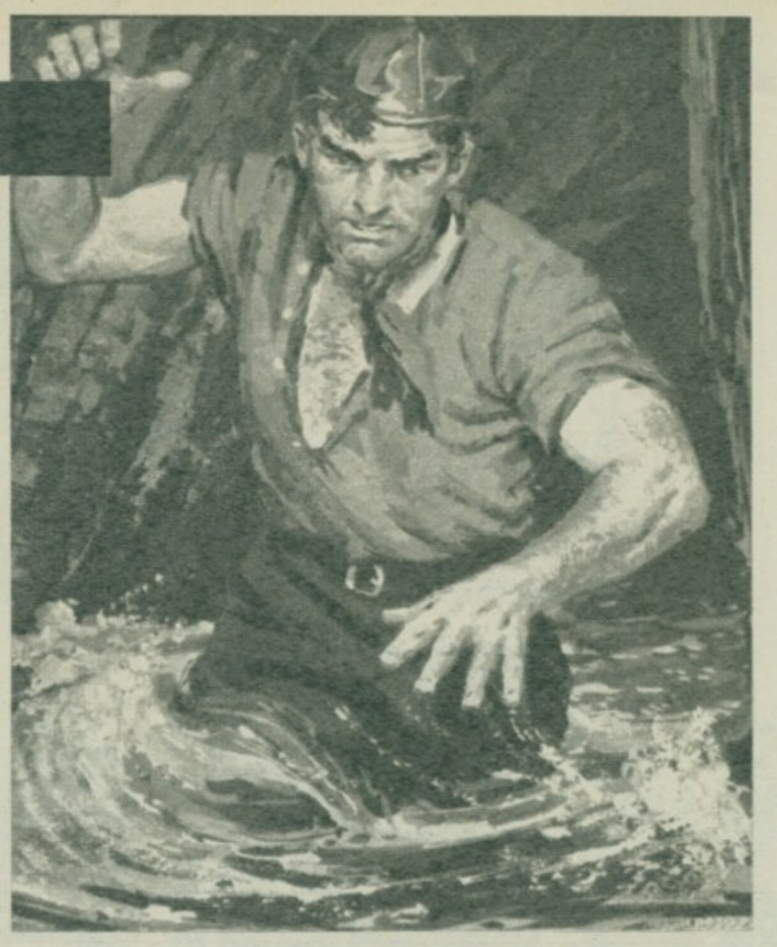
Најбоље да слонче направите од чојзе, али можете употребити и било коју другу тканину.

МЕСТО ЗА РЕП

D. L. Popović 77

ХЕРОЈИ ХРОНДЕ

ЕКСПЛОЗИЈА ЈЕ ПОТРЕСЛА ЦЕО РУДНИК. ДЕЧАК, НОВАЈЛИЈА У ОКНУ, ОТИМАО СЕ И ПАНИЧНО ВИКАО: — ВОДА... ВУЧЕ МЕ НАДОЛЕ, ПОМОЗИТЕ!

ЖИВИ САХРАЊЕНИ

Све је почело 11. априла 1877. у четири по подне. Изненада, застрашујућа експлозија слична земљотресу чула се готово целом велшком долином Хронда. Звоно за узбуну очас је окупило породице рудара који су у то време били у окнима. Жене, деца, старији и они који нису били у смени похрлили су према управи. Несрећа, лебдело је свима на уснама! Где, и да ли је неко остао жив?!

Откако, ваљда, знају за себе тврди и оштри Велшани добар део живота проводили су под земљом живећи од рада у рудницима. Трагедије су их стално пратиле јер власници рудника нису много марили за њихову заштиту.

— **Тајнвид!** — викнуо је један старац грабећи испред гомиле узбуђених људи. — Изгледа да је то окно затрпано!

Када се зачула грмљавина, смена у Тајнвиду помислила је да је у питању метан, тај подмукли гас који као змија вијуга подземним ходницима и лако

експлодира. Међутим, чим је осетио налет ветра, стари Џорџ Џенкинс био је на чисто с тим да је у окно провалила вода из суседног напуштеног рудника.

БАЦАЈТЕ АЛАТ!

Џенкинс је као суманут појурио према вратима на крају ходника која су представљала спас.

— **Бацајте алат и за мном, брзо** — добацио је друговима.

Рудари су послушали. Настао је метеж. На половини ходника вода их је ипак сустигла. Допирала им је до колена и стварала вртлоге око њихових ногу. Наставили су да се пробијају према вратима пуни страха, али и наде да ће стићи до њих пре него што их вода поплави.

На своје запрепашћење, Џенкинс је спазио да су тешка врата замандаљена не једним него са више катанаца!

— Алат! — вриснуо је.

Али, алата није било. Бачен приликом бекства, сада је био под водом чак на другом крају ходника. Рудари су се нашли у мишоловци. Вода је застрашујуће нарасла. Дечак неки, новајлија у овом послу, отимао се, плакао и панично викао:

— Спасите ме, вода ме вуче надоле! Мајко моја!...

Стари рудар га је шчепао за испружену руку и повукао у удубљење ходника које је било изнад нивоа воде. Избезумљени људи тешко и споро су размишљали. Једино је Џенкинс остао прибран. Већ неколико несрећа је преживео и страх му је постао готово стран. Поглед му се задржао на суседном ходнику. Да покушамо тамо, тај ходник је за који сантиметар виши од овог а и то је нешто, помисли.

Људи су га слепо следили. Међутим, и тамо их је дочекала вода до груди. Стајали су и збуњено се гледали.

— Готови смо, више нам нема спаса! — јекнуо је Џенкинсов сусед и рукама покрио лице.

СПАВАЊЕ НА СМЕНУ

Настала је тишина, гробна и претећа. Џенкинс је ослушкивао. Изненада, лицем му се разли осмех. Хук воде није се више чуо што је значило да је вода престала да надире. То није значило много, али је опет било нешто, у најгорем случају одлагање смрти за извесно време.

Искусни Џенкинс никако није пристајао на предају. Уздао се у рударе из долине. Прискочиће они у помоћ, то је код Велшана више од обавезе, тутњало му је у глави.

Обузела их је хладноћа. Убрзо и глад. Најгора је била жеђ. Доводила их је до лудила.

Часови су пролазили споро. Прошла је и ноћ, па још један дан. Од помоћи ни трага ни гласа. Нико није хтео да верује да су их другови напољу оставили живе сахрањене, а ипак, све је личило на то.

Другог дана захватило их је очајање. Зар ће их заиста препустити смрти, питали су се сви. Ма колико нису хтели да верују у тако нешто, смрт им је бивала све ближа.

Спавали су један другоме на рамену на смену, а морал одржавали певањем националне химне. Петог дана већ су је отпевали бар неколико хиљада пута. Де чак новајлија је плакао. Поједини рудари почели су да халуцинирају.

ОСМОГ ДАНА У ТАМИ

Осми дан без хране, воде и сна. Снага је на измаку. Џенкинсовог суседа последњом снагом одржавају на ногама да не падне и потоне у воду!

Зар тако изгледа смрт, питао се Џенкинс. И то — умрети жив сахрањен!... Али, још се не дам, терао је црне мисли.

Стално је ослушкивао. И најзад, тог осмог дана до очајних рудара допро је звук удараца пијука. Изне могли људи нису могли да верују. Помислили су да им се причињава. Ударци су постајали све јачи а то је значило да се спасиоци приближавају.

Спасење је дошло у последњем тренутку. Изненада, појавио се гас. Рудари су задржавали дах све док се смртоносни гас није разишао.

А онда нова несрећа: ваздух који је придолазио споља кроз начињени отвор, почео је да потискује воду и подиже јој ниво. Рударима је запретила смрт од дављења. У задњем моменту Џенкинс је набацао земљу на отвор и затрпао га. Тек тада су се сви прикупили и спасиоци били спремни да их прихвате, Џенкинс је разгрнуо набацану земљу. Док су се извлачили напоље, вода им је била за петама. Овога пута ништа није могла да им учини. После десет дана угледали су светлост дана.

Д. В.

ПОТРЧКО:
КУГЛА

ПОТРЧКО! ДОЛАЗИ!

НА УСЛУЗИ, ДИРЕКТОРЕ!

ПРЕБАЦИ СВЕ ОВЕ КЊИГЕ У МОЈУ НОВУ КАНЦЕЛАРИЈУ!

ДООБРО!

СТАНИ!

ПОНЕСИ НЕКОЛИКО КЊИГА ОДЈЕДНОМ!

ДООБРО!

СТАЛНО ЗАНОВЕТА!

ДА ВИДИМ ХОЋЕ ЛИ САД БИТИ ЗАДОВОЉАН?

ТАКО...

ТУП

ДУМ!

ДИРЕКТОРЕ, ШТА РАДИТЕ С ТОМ КЊИГОМ НА ГЛАВИ?

МЕНИ НИШТА НИЈЕ ЈАСНО!

ГРРР!

ХЕ,ХЕ! ЗНАМ КАКО ДА ПОВЕЋАМ ТИРАЖ НАШЕГ ЛИСТА! НАПРАВИЋЕМО НАГРАДНИ КОНКУРС!

ДОНГ ДОНГ

ПОТРЧКО! ОВАМО!

ЗАТРАЖИЋЕШ ОД ФАБРИКЕ „ФИАТ" ДА НАМ ПОШАЉЕ ДВЕСТА МОДЕЛА АУТОМОБИЛА...

ОНИХ МАЛИХ! ОВОЛИЦНИХ!

ДООБРО!

ОН МИСЛИ ДА САМ ЈА ТОЛИКО ГЛУП ПА НАВАЛИО ДА МИ ОБЈАШЊАВА...

ОЧАС ЋУ ОТКУЦАТИ ТО ПИСМО ФАБРИЦИ...

САМО ЈОШ ДА УДАРИМ ПЕЧАТ... ТАКО!

ДУМ!

НАДАМ СЕ ДА ЋЕ ДИРЕКТОР БИТИ ЗАДОВОЉАН МОЈОМ БРЗИНОМ!

ТУУУ ТуТуУ

ДО ВРАГА! КО ЈЕ ТО ЛЕГАО НА СИРЕНУ ?

ОВДЕ ЛЕПО ПИШЕ ДВЕСТА АУТОМОБИЛА!

ПА... ОВАЈ... ЈА... ЗАБОРАВИО САМ САМО ДА НАПИШЕМ „МОДЕЛ АУТОМОБИЛА"!

НАДАМ СЕ ДА ЈЕ ДИШУ ПРОШО БЕС!

ХЕЈ, КОЛИКИ СИР!

ЧИМ СЕ ОН ИЗГУБИ, ЈА ЋУ МАЛО ДА СЕ КУГЛАМ!

ДО ЂАВОЛА! ЕВО ДИШЕ!

ШКРИИИП!

СТИГ'О ЈЕ СВОЈИМ НОВИМ АУТОМОБИЛОМ!

САКРИЋУ КУГЛУ НА ПРОЗОР И...

... ЗАТВОРИЋУ ГА!

ДУМ!

ТАКО ЈЕ БОЉЕ! ДАНАС НИСАМ РАСПОЛОЖЕН ЗА СВАЂУ!

А НЕЋУ НИ ДИШИ ДА КВАРИМ РАСПОЛОЖЕЊЕ! ТАКО ЈЕ СРЕЋАН ШТО ИМА НОВ АУТО!

ГРРР! ДАЋУ ЈА ТЕБИ КУГЛУ!

ЧЕЛИК

НЕ... НЕЕЕ! ШТА ВАМ ЈЕ?

ЗВЕЗДЕ У ОЧИМА

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

НЕЈЛ ШАПИРО

БИЛО МУ ЈЕ СВЕГА ДВАНАЕСТ ГОДИНА А ВЕЋ ЈЕ ИМАО СВОЈ ВЕЛИКИ САН.

У време о коме говорим, тог јула тако обичног и изузетног, пажња свих била је усмерена не ка звездама, већ ка Месецу, а ја бих, чини ми се, дао живот да будем на месту тада младог Армстронга.

У ноћи кад су они направили прве кораке по оној „величанственој пустоши", мој сестрић Стив је био поред мене. Тада је био још веома млад. Дванаест или, можда тринаест година, није важно. И он је сневао Велики Сан, али не као деца његовог узраста, нити као ова данас.

Та ноћ имала је нешто изузетно и за њега и за мене. Недељу дана пре поласка ракете на Месец, сећам се, био сам изишао да узмем јутарњу пошту... а мој сестрић је седео на ледини са још једним дечаком. Нису ме приметили. Често је тако кад децу понесе неки жив разговор.

Највећи подухват

Тада сам га први пут видео љута. Увек је био тих и мио, али овог пута викао је стиснутих песница.

— Не, то није глупо! — говорио је. — То је највећи подухват који је икад изведен!

— То је најсрамније расипништво за које се зна! — узвраћао је други дечак у коме сам препознао сина главног уредника месног листа. — Тај новац је требало употребити за борбу против сиромаштва! — Он је, очигледно, делио мишљење свог оца, које сам прочитао у једном уводнику, и трудио се да преобрати Стива. За то није имао много изгледа.

Срећом, пришао је још један дечак и разговор је скренуо, али сам се поносио Стивом. Сутрадан ме је посетио. Нешто као да га је мучило и очекивао сам да ми се повери. Кад ме је погледао, израз његових очију био је такав да сам се препао.

— Да ли би неко створење могло да живи на Месецу? — питао ме је.

Умало се нисам насмејао, али сам се савладао.

— Знаш да је то немогуће. Бар без нарочитих уређаја. Тамо нема воде, нема атмосфере, нема ничега.

Мислио сам да хоће да се нашали. Ствари као што је растојање од наше планете до Сатурна, имена Јупитерових сателита... знао је још кад му је било осам година. Али, израз његових очију говорио је друго.

— Али кад би та особа имала васионски комбинезон, све би било у реду? — настојао је он. — Са резервама намирница и кисеоника не би била у опасности, зар не? Ништа јој се не би могло десити?

У једном часу сам помислио да је забринут за судбину астронаута, па сам му објаснио какву им заштиту пружа њихово одело, али сам осећао да га то није умирило. Међутим, осмех му се убрзо повратио. Предложио сам му да са мном прати излазак астронаута на Месец, па сам га отпратио до куће, јер је било већ касно.

Велики тренутак

— Чудно се понаша — обрати ми се моја сестра Пола пошто је дечака послала на спавање. — Свако вече излази и нема га сатима. Кад га упитам где је био, одговори да је посматрао Месец! Не знам шта се то с њим догодило. Постао је ћутљив, стално је замишљен...

— Не секирај се — умиривао сам је. — Долазе велики дани, па и ја по читаве ноћи посматрам тај наш добри, стари Месец!

— Мораћу да забраним Стиву да те посећује — смешила се Пола. — Кад је то спуштање на Месец?

Да је неко други овако нешто питао, мислио бих да се шали. Но само је једно биће могло да не зна за догађај: она.

— Сутра увече — одговорио сам.

— Операција ће трајати целе ноћи, али ће излазак бити у тачно одређено време.

На крају је пристала да Стив сутра увече дође код мене... Дошао је одмах после вечере. Изгледао је озбиљнији него обично и ја сам се питао колики је мој удео у томе. Али не, Велики Сан је био Стивов колико и мој и вечерас треба да нам се оствари.

Нисмо много говорили. Једноставно, сели смо испред телевизора да посматрамо како се човек припрема да направи један џиновски корак. Модул се одвојио од брода и кренуо ка Месецу. Погледао сам Стива. Он је седео на ивици столице... као и ја.

Најзад, база Тишине позвала је Хјустон, па смо у потпуном муку пратили Армстронгово и Олдриново кретање између стена и кратера. Затим смо преживљавали узбуђења повратка и чекали саопштење да су астронаути живи и здрави напустили Месечево тле.

Сан

Тада сам Стива послао да се мало одмори па да после гледамо наставак. Нисам веровао да ће заспати, па кад се ни после два сата није појавио, пошао сам да видим шта је са њим.

Његов сан — јер он је спавао — био је испрекидан јецајима. Са себе је био збацио све покриваче и копрцао се као да је у грозници. Пробудио сам га и одједном сам схватио да ми мали плаче на раме ну.

— Све је пусто — јецао је он — потпуно пусто. И тишина, само тишина, мртва тишина...

Сећам се да сам помислио да је он још под утиском неког страшног сна.

— Добро, добро... Сад је све свршено — тихо сам му говорио. — Ја сам ту, више ниси сам.

— Не ја — грцао је он кроз плач. — Не ја. Она. Она је сасвим сама, родитељи су јој мртви. То траје већ две године и она се боји! Учинило јој се да су је вечерас видели, али тај брод је отишао. То је за њу било страшно и још више се уплашила. Али сад ми је рекла да ме је нашла и да се више не осећа толико напуштеном Само, она је ипак сасвим сама.

— Пробуди се, Стиве. Свршено је. То је био само страшан сан, схваташ ли ме? Обичан сан, Стиве...

После неколико минута поново је дисао смирено и правилно. Заспао је и ја сам на све заборавио све до следеће недеље кад је дошао у рано јутро. Погледао сам га кришом. На лицу му је опет био онај престрашени израз.

— Оно није био сан — рекао је он. — Не знам шта да радим, али с неким морам да разговарам, нешто ме мучи, немам мира...

— Зашто то мени не би испричао? — предложих.

Она је још жива

Он слеже раменима. Неко време је ћутао, па поче:

— Постоји једна девојчица. Она се склонила у један метални брод, сасвим близу Мора тишине...

Гледао ме је право у лице, да се увери нећу ли му се наругати, али ја не верујем да бих имао срца да му се смејем. Он настави:

— Она је сад потпуно сама, родитељи су јој страдали у катастрофи...

— Нема живота на Месецу, Стиве — подсетио сам га, али сам се одмах покајао због ових досадно поучних речи. — Тамо нема никога...

— Али објаснио сам ти већ — узвратио је Стив нестрпљиво. — Њени родитељи су погинули. Долазили су однекуд, имали су квар и брод им се разбио на Месецу. Само је она још жива, има још хране и ваздуха... То ми је она испричала...

Насмејао сам се, јер више нисам могао да издржим:

— Како је могла да ти исприча кад је на Месецу, а ти овде?

Мој смех га је погодио као да сам га ошамарио.

— Не знам — прошаптао је он. — Али уверавам те да смо разговарали... Сваке ноћи разговарамо... Она ми у сну прича...

— Чуј, Стиве — почео сам што сам могао обазривије. — Ти си сувише размишљао о подвизима наших и руских астронаута. Рекао бих да тако треба објаснити твоје

ЧИТАШ Здраво! ИМАШ ПРАВО!

снове... Веруј ми, то су само снови.

— Обећао сам јој да ћу јој помоћи — прекинуо ме је Стив. — И мислио сам да ћеш ме ти посаветовати како. Али ти нећеш да ми верујеш...

Није био ни љут, ни утучен. Само је констатовао чињенице.

Он је отишао, а ја сам те ноћи још једном изишао да посматрам Месец и размишљао о Стивовом дивном сну. Да ли сте и ви некад замишљали стравичну самоћу која притиска ту сиву површину ишарану кратерима? Ја јесам те ноћи. Чак сам се био предао нечем заиста бесмисленом: трудио сам се да створим празнину у памети, да умртвим сваку мисао, да видим хоће ли ми та девојчица нешто рећи. Узалуд, чуо сам само шум суседове пумпе за поливање... Ако сам нешто те ноћи и сањао, данас се више тога не сећам.

Више нисам имао прилике да видим Стива. Претпостављам да је он све то на крају испричао мајци... А Пола је одлучила да га за неко време повери једном психологу. Ја сам због тога био нерасположен, сматрао сам за неправду не дозволити једном дечаку да машта. Пола га је од мене одвојила, јер је мислила да ја на њега лоше делујем. Не могу да тврдим да није била у праву, поготово ако себе замислим на њеном месту.

Мало касније напустио сам град. Било је много места која су у мени будила болне успомене на моју умрлу девојку Ракел. Решио сам да одем и почнем нови живот. Али, верујте ми, никакав одређен циљ нисам имао. Можда сам и ја кренуо у потрагу за неким сном.

И кад сам пре шест месеци читао новине, мало је требало да га не познам на фотографији. Био сам изгубио свест о времену које је прохујало... Али то је био Стив... Стив у униформи и са чиновима. Поручник Стивен Л. Левисон.

Чланак је говорио о следећој мисији, веома блиској. То је био, сетићете се сигурно, План Извор Живота, на који се гледало као на одлучну етапу ка стварању сталне колоније на Месецу, довољне саме себи. Претходне мисије донеле су податке и доказе о постојању воде 3000 метара испод Мора тишине, а то је било довољно да човек озбиљно почне размишљати о животу под леденим оком звезда.

Мислим да се годинама нисам осетио тако срећним. Не само да је Стив остао веран нашем Великом Сну, не само да га је доживео, него га сад претвара у стварност. И није било силе која би ме одвојила од телевизора када је њих осам изишло из модула (предвиђеног за десет особа) и почело да скупља примерке. Слушао сам пригушени глас коментатора, који је објашњавао њихове покрете.

Остварење

У једном тренутку Стив се нађе сасвим близу објектива. Кад је сунчева светлост блеснула на његовим леђима и кад су се видела слова његовог имена, мени се готово учинило да видим себе на његовом месту, лица окренутог звездама.

Кренули су ка Мору тишине. Ја се тада сетих оне јулске ноћи. Питао сам се мисли ли и он на њу. Поново сам видео Армстронга и Олдрина, али и једног малог дечака. Да ли се Стив још осећа усамљен, или му је Велики Сан био довољан?

У истом тренутку коментатор поново привуче моју пажњу на екран. Говорио је нешто што је требало да значи да се од контролне групе очекује неко објашњење. Међутим, ја ништа необично нисам видео. Ни трага некој незгоди. А затим приметих нешто што је мом оку измакло док сам сањао. Сад су сви астронаути били на екрану. И било их је девет.

Коментатор је говорио како је сигурно капетан или официр за везу напустио модул из неког разлога који није предвиђен планом летења. Сад су се сви чланови екипе окупили око те девете особе. Каците су им се додиривале.

Контролна група, говорио је спикер, саопштава да проблем који је искрснуо не представља никакву тешкоћу и да нема ни говора о прекиду мисије. Ипак (према коментатору), није уопште било предвиђено да један од официра, који су имали да остану у модулу, било којим поводом иде до астронаута, чији је задатак био да истражују површину Месеца.

Неколико минута, који су мени били дуги као векови, ја сам их посматрао. Затим видех двојицу како се одвајају и крећу према модулу. Један је био Стив којег нисам губио из вида од тренутка кад сам по словима на васионском комбинезону утврдио да је то он. Појавили су се сасвим близу објектива камере, па су тек потом ишчезли са екрана.

Сад ја о томе више не знам шта да мислим. Од повратка космонаута, читам све чланке и новине и чекам да прочитам званичну верзију те епизоде.

Али, нисам је нашао, јер је није било. Ја бар тако мислим.

Као што сам већ рекао, прошли су сасвим близу камере и могао сам да их видим само за часак. Један је био Стив. Његов пратилац, знатно мањег раста, имао је комбинезон много сјајнији од осталих. Од тада сам проверио две-три ствари. Командант модула и официр-радиста истог су раста као Стив.

Разуме се, васионски скафандер не открива много.

Остарео сам и можда свашта замишљам, можда ми се свашта причињава. Али не бих рекао. Знам шта сам видео.

Угао сунчевих зрака обасјавао је кацигу друге особе. За делић секунде видео сам јој очи. Њене очи.

Сад Стив више није сам. Претворио је у стварност Велики Сан. Два своја сна.

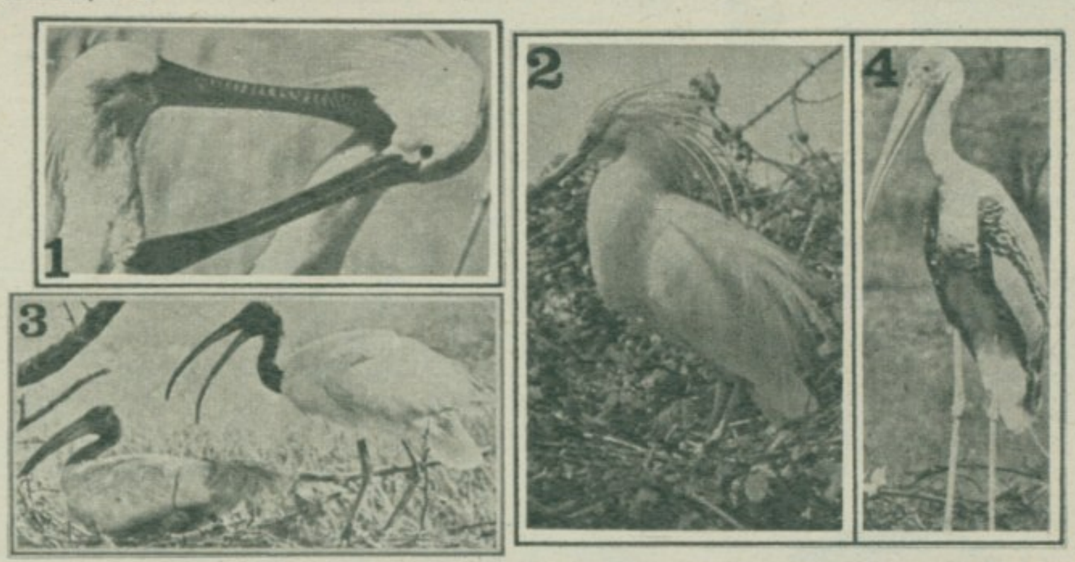
И ја сам видео ону у чијим се очима огледају звезде.

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Боље је знати мало, али то мало темељито, него много и површно.
(Кант)

Птице — дугоноге штакаре:

1. Становници мочваре дугог кљуна у облику кашике; 2. летач украсног перја на глави; 3. у Египту била симбол мудрости, има дуг повијен кљун и голу главу; 4. селица дугог кљуна, гнезди се и на димњацима.

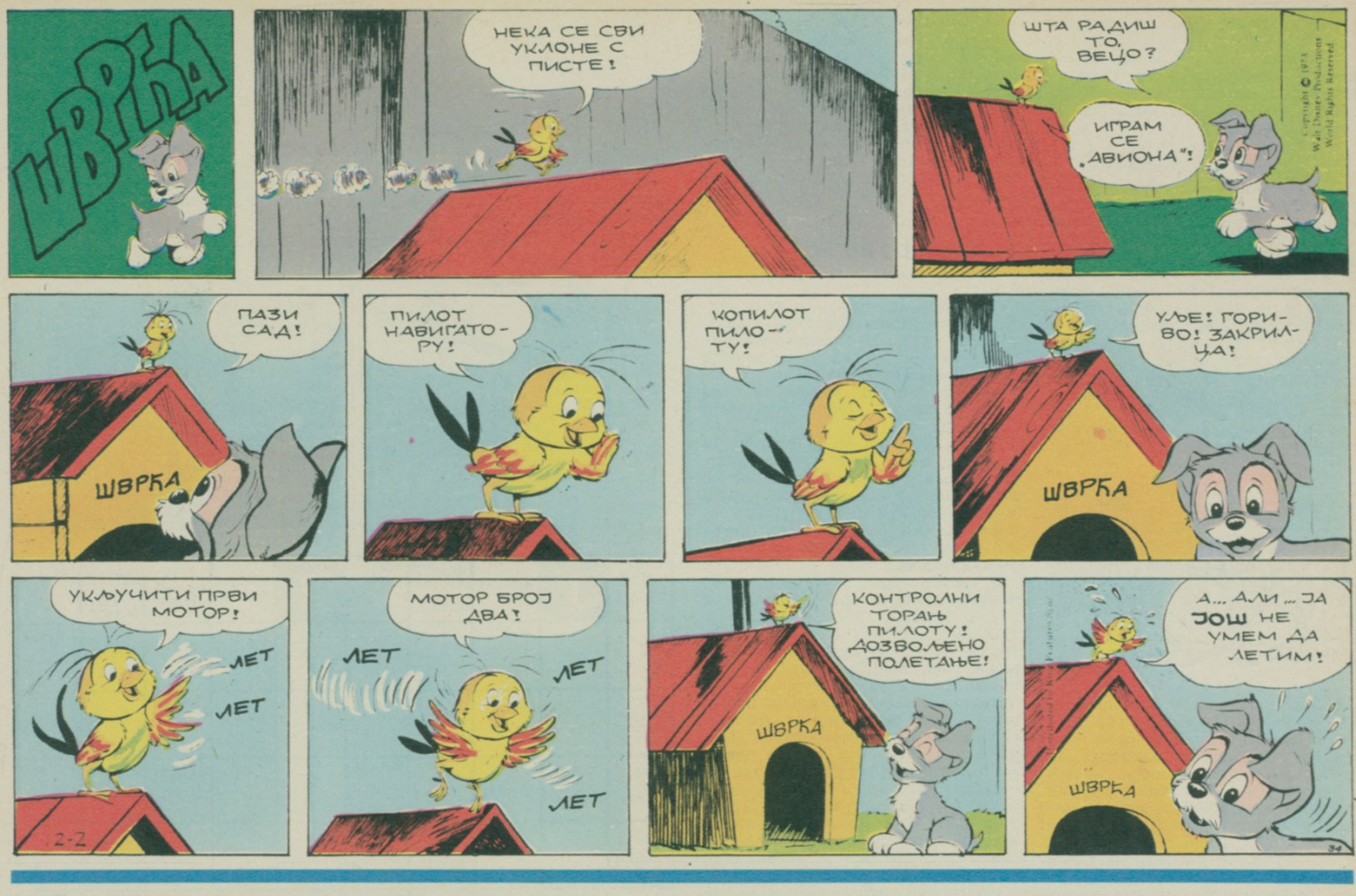

АУТОР ВЕ-МАК	1	МАШИНА	НАШЕ ОСТРВО / ИЗНАД	▼	2	УЧИНИТИ ТАНКИМ	АУТО-ОЗНАКА ШТИПА	ВЛАСУЉЕ / ПОДРУЧЈЕ, ОБЛАСТ	▼
МЕСТО ГДЕ СЕ КОНАЧИ									
ВРСТА СИТНОЗРНАСТОГ ГИПСА									
ГРАД У СРЕМУ				ХЕМИЈ. ЗНАК ПЛАТИНЕ / ИЗДАТАК			ЗНАК РИЈЕКЕ / НЕВЕРОВАЊЕ		
ПЕВАЧ И ГЛУМАЦ МОНТАН			ПЧЕЛИЊАК / ВРСТА АЛАТКЕ						
ВРСТА УДАРАЉКИ									
АМПЕР		РОЛАН / ПОДИЈУМ, ТРИБИНА (СТР.)			ИМЕ АНДРИЋА / РАСТКО ПЕТРОВИЋ				ДРЖАВА У ЕВРОПИ
НОВИНСКИ ИЗВЕШТАЧИ									
▶			ШПИРИТУС / УГОСТИТЕЉСКИ ОБЈЕКТ						
СРЕДА / ЈУЖНИ ВЕТАР, ЈУГО	ТУШТА И... 3				УЉЕ (ЕНГЛ.)	СОВЈЕТ. ГЛУМИЦА ДРЕПИНА			
▶						КАЛОРИЈА (СКР.) / ВРТЛОГ			
ДРВЕНИ ЧЕКИЋ, МАЛО				ВРСТА ВРБЕ / „АД АКТА"				ЕКСТРЕМИТЕТ	
ЦИЉЕВИ КОЈИМ СЕ ТЕЖИ							ПРИТОКА ИРТИША / ЗНАК КИСЕОНИКА		
ДВОРАНА					4				

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) Густо, 6) програм, 13) острво, 15) справа, 16) СА, 17) каса, 19) самар, т, м, 21) Нант, м, 23) РК, 24) орах, м, 27) Ро, 29) икс, 30) вираж, 32) Далила, 34) акт, 35) укосити, к, 36) ња, 39) пробава, 40) со, е, 41) орисари, 42) грм, 43) претор, 44) „Норма", 46) брк, 47 Ив, п, 49) план, 50) РИ, 52) Одра, о, д, 55) Арпад, 58) тенк, 60) ВА, 61) Москва, 63) кармин, 65) скитати, 66) свест.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА", Македонска 29, 11000 Београд. Директор НИП „ПОЛИТИКА" Вукоје Булатовић. Главни и одговорни уредник „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА" Живорад Стојановић. Уредници: Кринка Витровић, телефон 324-191/525, Нурихана Ђозић, телефон 324-483. Технички уредник Владимир Горбунов, телефон 326-620. Секретаријат: телефон 324-191/523. Претплата за нашу земљу: тромесечна 66,00 дин, полугодишња 132,00 дин, годишња 264,00 дин. Претплата за иностранство: тромесечна 132,00 дин, полугодишња 264,00 дин, годишња 528,00 дин. Текући рачун за уплате из земље број 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: Долар 29.—, ДМ 68.—, Ффр. 143.—, СФрс. 73.—, Шкр. 125.—. Девизне уплате слати преко Београдске банке — Београд, на рачун број 60811-620-292-32000-000-00054, са обавезном назнаком за „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК". Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/I, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године

нова угодност за пријатеље

PEZ-а

Драги пријатељу PEZ-а
Поново смо за Вас, праве пријатеље PEZ-а припремили лепе клупске капе са знаком PEZ, какву видиш на слици
Сада их на залихи имамо 5.000. Због тога пожури са наруџбом.
Наша адреса је: ПРИЈАТЕЉ PEZ-а, 61111 Љубљана, п. п. 8
Пошиљку ћеш платити поштару дин. 35.—

Купон попуни штампаним словима, изрежи и обавезно налепи на дописницу.

Презиме и име (обавезно штампаним словима)

Улица и кућни број

Место

Поштански бр | бр **PEZ** чл. карте | ком **PEZ** капа (највише 3 ком.) | датум рођења

Потпис родитеља

Мала пошта

11001 БЕОГРАД
МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавниче,

ПРВИ НОБЕЛОВЦИ

Помози ми да сазнам када су први пут додијељене Нобелове награде и ко их је тада добио?

Марко Сензен,
Загреб

Нобелове награде први пут су додељене 1901. године а добили су их:

за физику — Немац Рентген, за хемију — Ван Хоф (Холандија), за медицину и физиологију — Немац Емил фон Беринг, за књижевност — Сили Придом (Француска) а за мир — Швајцарац Анри Динан и Француз Фредерик Паси.

РОДА, А НИЈЕ БЕЛА!

Да ли је истина да у Европи постоји и црна рода?

Јелица Чавић,
Београд,

Многи се изненаде кад сазнају да поред беле роде, коју сви знају, постоји и црна рода (Ciconia nigra). За разлику од беле, црна има мркоцрно сјајно перје а са доње стране бело.

Ова птица селица из реда штакара није много позната баш због тога што избегава човека и тражи

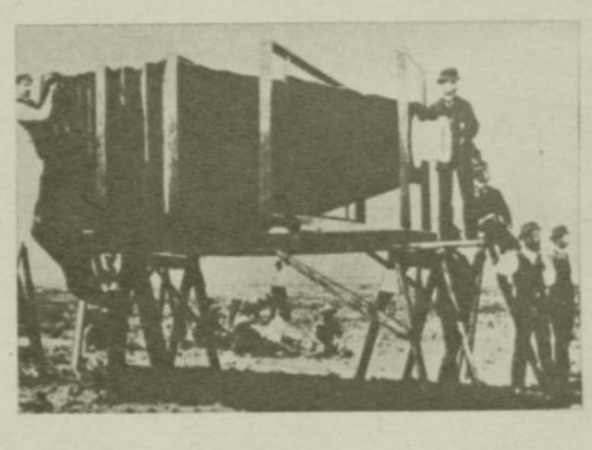
самоћу у великим шумама. Мада је првобитно живела у читавом шумском појасу од средње и јужне Европе до источних обала Азије, данас је има само у мањем простору средње Европе. У неким деловима источне Европе и Азије, тамо где човек још није овладао целим простором, могу се наћи у већем броју и то у близини речних обала богатих рибом, омиљеном храном црне роде. Највише воли да се гнезди на врховима најстаријих и највиших стабала белогрлице и црногорице којих је све мање у Европи.

МАМУТСКА КАМЕРА

Један мој друг ми је причао како постоје фотографски апарати, не већи од кутије шибице. Мислим да то није тачно. Да ли сам у праву?

Марко Ивановић,
Титоград

Ниси! Најмањи фотографски апарат који се употребљава приликом разних операција срца је јапанске производње Кику 16 модел II, а има димензије 6 сантиметара, 2,5 x 1,58. За разлику од њега Андерсенова мамутска камера, конструисана 1900. године у Чикагу, била је висока 2,74 метра, широка 1,83, а дугачка 6,1 метар: на њу је могао да се постави објектив жижне даљине од 1727 мм, као и још један жижне даљине од 3048 мм. Да би овај џиновски фотоапарат

могао да направи једну фотографију, око њега је требало да ради — 15 људи.

ЛЕЧИ БРАДАВИЦЕ!

Молим за помоћ! Имам по читавом тијелу много брадавица којих је на моју велику жалост све више. Кажи ми како да их излијечим. Не желим да идем љекару јер ће их он сигурно сјећи.

Весна из Требиња

Постоји више начина за лечење брадавица. Најбоље је да се обратиш лекару. Поред одстрањивања оштром кашиком или стрјом, брадавице се скидају и помоћу течног азота и то на врло безболан на чин. Пожури код дерматолога јер се брадавице брзо намножавају а од тебе их могу добити и твоји укућани и другови.

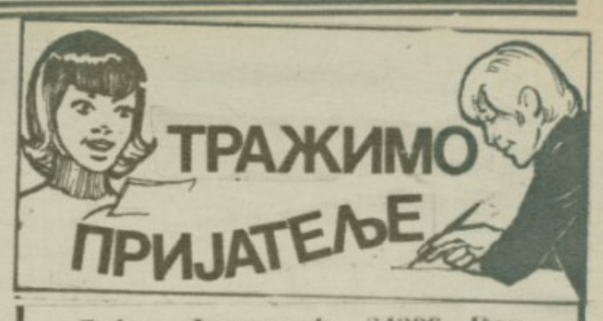
ЗА СВУ ДЕЦУ СВЕТА

Желео бих да знам ко је пронашао омиљену дечију игру клекере.

Владан Вучић, Београд,

За мање дечаке кликери су, вероватно најомиљенија игра, играју их сва деца света.

А ко их је пронашао — па деца, ко би други!?

Дејан Јанковић, 34306 Венчани, О. Ш. „Вељa Герасимовић“ — 11 година. Скупља разгледнице и налепнице.

Драгана Димић, 18000 Ниш, Синђелићев трг 14/3 — ученица шестог разреда, скупља салвете и значке.

Мирсада Халиловић, 74221 Оџак, Реџе Поробића 10 — Навијач „Партизана“ који скупља значке

Божана Вањин, 71330 Вареш, село Стрице — 13 година, воли поп-музику и навија за „Црвену звезду“

Јасмина Стефоски, 11000 Београд, Вучедолска 12 — 10 година, воли Забавник и скупља значке

Даворка Кошец, 41246 Марија Бистрица, Колодворска 7 — 12 година, скупља значке, салвете и убрусе

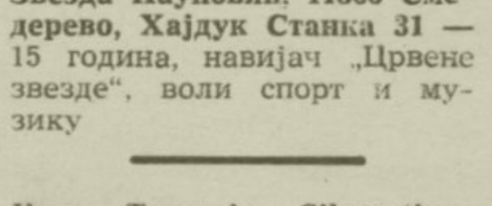
Звезда Пауновић, 11300 Смедерево, Хајдук Станка 31 — 15 година, навијач „Црвене звезде“, воли спорт и музику

Нада Ђурчија, Silverstigen 14/3, 15148 Sodertalje, Sweden — 13 година, воли музику, дописивање на српскохрватском језику

Лидија Надовеза, 59000 Шибеник, Дубровачка 20 — 11 година, воли забавну музику, Хајдук и Југопластику

Марија Живановић, 11001 Београд, Витановачка 59/7 — 11 година, воли спорт и да препарира лептире

Горан Петровић, 11070 Нови Београд, Булевар АВНОЈ-а 96, улаз 3 — 17 година, воли добру музику

Љупчо Анастасовски, 91000 Скопље, Тонинско поле 21, ул. 3/13 — 17 година, скупља разгледнице.

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ

решење загонетке:

СИЛУЕТА НА ПРОЗОРУ

Крадљивци су госпођа Мирисол и њен муж Жан. Пошто је накит био осигуран сакрили су га да би им осигуравајуће друштво исплатило одређену суму. Госпођа Мирисол се одала када је рекла како је Жан чуо буку у њеној спаваћој соби, што је немогуће јер је — наглув.

МАТЕМАТИКА КАКО ЛАКО

»УРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ« - 4 књиге, садрже комплетну израду свих типова задатака из математике за I, II, III и IV разред гимназије, техничких и осталих средњих школа. Шаљемо поузећем. Цена сваке књиге **80 дин.** Све 4 књиге - комплет само **250 дин.**
АДРЕСА: **МАТЕМАТИКА — 71000 Сарајево, ПП 64**

WALT DISNEY

МИКИ

ЗВРРРР

ДАЛО? НЕ, МИНИ... КУД БИХ ЈА ЗАБОРАВИО...

ДА МИ ЈЕ ДАНАС **РОЂЕНДАН!**

ЧУДНО! БАШ ЧУДНО!

ШТА ЈЕ ТО ЧУДНО, УЈКА МИКИ?

КУПИО САМ ПОКЛОН ЗА МИНИ...

Distributed by King Features Syndicate.

... И САКРИО ГА У ГАРДЕРОБУ ДО ЊЕНОГ РОЂЕНДАНА!

Copyright © 1977
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

А ОВО **НИЈЕ** ТА **КУТИЈА**... МАДА ЈЕ **ЧЕСТИТКА** КОЈУ САМ НАПИС'О ИСТА!

ОХ... ЗНАМ ЈА ТО!

МИНИ

ЈУЧЕ ЈЕ УЈНА МИНИ БИЛА ОВДЕ И НАШЛА КУПЉЕНИ ПОКЛОН!

4-24

ОДНЕЛА ГА ЈЕ У РАДЊУ И ЗАМЕНИЛА ЗА НЕШТО ШТО ЈОЈ СЕ СВИЂА...

... И ТАКО ДАНАС МОЖЕШ ДА ЈЕ ПРИЈАТНО ИЗНЕНАДИШ!

56